ANN HURLEY

Focul creației

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

– A sosit Lisa, domnișoară Lanier.

– Mulțumesc, Margaret. Vin imediat.

Jenna închise dosarul pe care-l ținea în mână și-l puse într-unul din sertarele biroului înainte de a părăsi încăperea. Oare ce ar spune doctorul Kyler, insuportabilul director al clinicii Bennett, dacă ar bănui că tânăra psihologă își consacra o parte din timp studierii personalității lui Neil Riordan în loc să se devoteze exclusiv copiilor superdotați pe care-i avea în supraveghere?

Doamna Jackson, mama Lisei, surâse văzând-o intrând în sala de așteptare.

– În sezonul acesta de iarnă, atât de posomorât și atât de rece, semănați cu o dimineață de primăvară!

De când lucra în acest mic stabiliment specializat, Jenna își dăduse seama de efectul binefăcător produs de culorile vii și vesele asupra tinerilor elevi prea serioși pentru vârsta lor. Taiorul roșu pe care-l purta în ziua aceasta se potrivea de minune cu tenul ei sidefiu și părul lung, blond.

– Chicago este un oraș îngrozitor și deprimant în anotimpul acesta, decretă Lisa de la înălțimea celor opt ani ai săi, în timp ce Jenna o conducea spre biroul ei. Aș vrea să pot hiberna ca o marmotă.

Tânăra psihologă asculta distrată comentariile fetiței, dar aluzia ei despre frig îi trezea o amintire foarte precisă. Era un ger de crăpau pietrele în seara aceea de ianuarie când îl întâlnise pentru prima oară pe Neil Riordan. La invitația decanului universității, celebrul poet irlandez urma să-și petreacă un an la Chicago pentru a preda numeroșilor studenți ai facultății de litere. Cum fusese el însuși un copil superdotat, prezența lui va fi ocazia visată de Jenna de a se putea apleca asupra dificultăților specifice care se întâlnesc la tipul acesta de indivizi în perioada trecerii la vârsta adultă… dacă, cel puțin, Neil Riordan accepta să colaboreze cu ea!

În compania Juliei, sora ei mai mică, tânăra femeie asistase la un curs de versificație înainte de a-i fi prezentată poetului. Oh! Se arătase de-a dreptul fermecător, dar puțin dornic să coopereze. În vreme ce, instalată în fața lui într-un restaurant aflat în vecinătatea campuslui unviersitar, Jenna încerca să-i explie ce voia de la el – amănunte privitoare la trecutul lui, la problemele cărora trebuise să le facă față – Neil continua să-i vorbească despre poezie. În cele din urmă, fusese nevoită să achite nota de plată! Geniile erau, se pare, prea detașate de realitatea materială pentru a se gândi să aibă portofelul la ele!

– Noul profesor de științe naturale îmi place, o anunță Lisa cu un ton doct. Își cunoaște materia și nu mă tratează ca pe un copil obișnuit.

– Vorbește-mi despre el.

Se întâmpla atât de rar s-o audă pe fetiță apreciind ceva!

– Cum este? Ce faceți în clasă?

Lisa începu să vorbească. Acordându-i o atenție mașinală, Jenna revedea silueta înaltă a lui Neil Riordan intrând în amfiteatru. La început șocată de înfățișarea lui neglijentă, uitase repede haina prea largă de tweed, umbra de barbă de pe bărbia energică, părul roșu ciufulit. Transfigurat de pasiune, poetul își fascina auditoriul, înflăcăra inimile și mințile doar prin forța cuvintelor. Câteva clipe îi fuseseră de-ajuns tinerei femei pentru a înțelege adorația pe care i-o dedicau Julia și ceilalți studenți. Din umerii lui largi, din gesturile sigure, emana o impresie de forță neîmblânzită. O străbătuse un fior când ochii cenușii ai lui Neil Riordan îi întâlniseră pe ai ei. Studierea acestei personalități ieșite din comun, descoperirea cauzelor puterii lui asupra celor cu care venea în contact ar fi fără îndoială una din culmile carierei ei!

– Domnul Taylor și cu mine am încheiat o înțelegere, continua mica voce fermă a Lisei. Dacă accept să ies în recreație și să mă joc cu ceilalți, voi putea să studiez potrivit propriului meu ritm. Este stupid, dar sunt obligată s-o fac.

– Înțeleaptă hotărâre! Să știi că uneori trebuie să dai ca să primești.

Nu trebuia oare să se supună ea însăși condițiilor aberante fixate de Neil ca să-l poată întâlni? Fără întâlniri formale, fără vizite la birou, fără magnetofon sau blocnotes.

La ce bun, de altfel? Mânat de impetuozitatea lui, poetul știa să țesă în jurul său un văl strălucitor de cuvinte seducătoare, pe care o bandă magnetică nu l-ar putea reda.

– O inimă verde? Ptiu! exclamă Lisa.

Ea se apropie de birou pentru a examina obiectul care-i atrăsese disprețul. Pe un ton sentențios, fetița începu să descrie în amănunt funcționarea inimii omenești.

– Nu este decât o felicitare de Sfântul Valentin, îi explică tânăra femeie cu un glas liniștit, imediat după terminarea miniconferinței. O reprezentare realistă n-ar fi atât de nostimă! Și tu, ai trimis felicitări?

– Nu. Este o tradiție ridicolă.

– Ridicolă? Vom consacra așadar următoarea noastră ședință virtuților ridicolului, concluzionă Jenna ridicându-se.

Tânăra psihologă se simțea fierbând de indignare. Ce plăcere era s-o vadă pe Lisa îndepărtând, chiar dacă doar pentru o clipă, masca rigidă pe care o arbora fără întrerupere.

Fetița luă un aer îngrozit.

– Vorbiți serios?

Revenită în biroul ei, Jenna surâse contemplând inima din hârtie verde. Ce ar fi crezut oare Lisa dacă ar fi știut că expeditorul nu era altcineva decât un poet irlandez de treizeci și cinci de ani și că, drept răspuns, tânăra femeie încălcase pentru prima dată regula pe care și-o fixase de a nu amesteca niciodată viața profesională cu viața privată? Jenna îl invitase pe Neil Riordan să cineze acasă la ea, în

seara aceea. Poate că ar mai avea timp să consulte pentru o ultimă oară dosarul lui înainte de a se pregăti să-l primească.

În ciuda reputației de rebel strălucitor, dar irascibil, pe care i-o făcuseră criticii, se arătase întotdeauna răbdător și plin de umor față de Jenna. În timpul unei ședințe de semnat autografe într-o librărie, care avusese loc săptămâna precedentă, Neil îi oferise exemplare din două culegeri din poemele lui – *Pe corzile unei harpe celtice* și *Fiul naturii* – tachinând-o cu maliției:

– Poate că veți găsi în paginile acestea secretul geniului meu!

Tânăra femeie suspină, cu ochii fixați asupra copertei de carton bej marcată cu inițialele poetului.

– N-o să-mi ușurați sarcina, nu-i așa, domnule Riordan? rosti ea cu voce tare.

Jenna tresări. Oare unde îi era capul? Din fericire, ușa biroului era închisă!

Tânăra femeie împinse foile de hârtie scrise de mână. Poate că în seara asta va găsi ocazia să-l facă pe Neil să vorbească, să obțină informațiile de care avea nevoie. O cină în doi într-un cadru liniștit și călduros ar putea da rezultate mai bune decât întâlnirile lor precedente. Cine știe? O străbătu un fior de nerăbdare. Ei, haide, ziua era departe de a fi terminată!

*

* *

– Am întârziat, constată Neil când Jenna răspunse la chemarea soneriei. Din nenorocire, este unul dintre defectele mele.

Cu o mână lată și pătrată, el încercă să pună puțină ordine în părul ciufulit de vânt.

– Nu face nimic, îl asigură tânăra femeie, din grija de a-l face să se simtă în largul lui. Mai avem timp să luăm un pahar sau o ceașcă de cafea până este gata cina.

Intrigată, luă pachețelul lunguieț pe care i-l întindea, dezlegă panglica și desfăcu ambalajul. Apăru un flaut fermecător de argint, așezat pe un pat de catifea roșie.

– Flautul acesta nu este o jucărie, îi explică Neil râzând de surprinderea ei. Mi s-a părut că sunteți o tânără melomană! Aș fi încântat să vă predau noțiunile elementare.

– Mă tem că n-am ureche muzicală, mărturisi Jenna cu regret. i-am adus la disperare pe toți profesorii de pian până când mama a renunțat la ambițiile ei de a mă vedea devenind o insturmentistă desăvârșită!

Tânăra femeie puse cu delicatețe grațiosul instrument pe masa din salon, apoi trecu în bucătărie ca să supravegheze fierberea mâncării cu sos. Neil o urmă fără un cuvânt. Prezența în spatele ei a siluetei lui înalte îi provoca Jennei o stranie tulburare. Nu trebuia să piardă din vedere obiectivul întâlnirii lor și să se mențină pe un plan strict profesional.

– Muzica este una dintre pasiunile dumneavoastră? se interesă ea ca să rupă tăcerea. Julia mi-a povestit că introduceți numeroase noțiuni artistice în cadrul conferințelor dumneavoastră.

– Mă interesez, într-adevăr, de domenii foarte diverse, răspunse el simplu.

– Nu ați putea fi mai precis? Una dintre principalele probleme pe care le întâmpin cu copiii de care mă ocup este că ei se pasionează pentru un subiect care le exclude pe toate celelalte, închizându-se astfel în propriul lor univers, într-o manieră regretabilă.

Privirea gânditoare a lui Neil cercetă toată încăperea înainte de a se opri asupra părului lung de culoarea mierii al tinerei femei. Jenna își întoarse capul. Timp de o clipă, regretă că nu poartă mătase sclipitoare și escarpeni fini, apoi își reveni, furioasă de propria ei slăbiciune.

– Îmi place să profit de tot ce lumea îmi poate oferi, răspunse interlocutorul ei cu vocea lui profundă, să călătoresc, să descopăr locuri noi, alte moduri de viață…

Mulțumită de turnura pe care o lua conversația, Jenna îi ceru invitatului ei să ia loc pe canapeaua tapițată cu catifea roșie, și umplu două pahare cu bere în timp ce-l asculta pe Neil vorbind despre ultimii cinci ani ai vieții lui: șederile la Dublin, New York, Los Angeles, și acum Chicago. Gustul lui pentru călătorii, preciză el, se manifestase din cea mai fragedă copilărie.

– N-am putut rămâne niciodată foarte mult timp în același loc. Sunt prea multe lucruri de văzut, prea mulți oameni pasionanți de întâlnit în alte locuri. Când eram foarte mic, fugeam la Galway ca să asist la cursele de cai care aveau loc acolo. Uneori, mă alăturam pentru câteva

săptămâni unor familii de muncitori itineranți pentru a descoperi, de la adăpostul rulotelor lor, noi priveliști ale țării mele. Părinții mei mă numeau țiganul lor nomad!

Tânăra femeie se simțea ciudat de emoționată de natura acestor relații. Cu toate acestea, ele nu aveau nimic extraordinar. Mulți artiști erau, ca și el, incapabili să se stabilească undeva, să suporte o viață sedentară.

– Presupun că vă plictisiți repede de o viață cotidiană banală, zise ea cu interes. Aveți nevoie de orizonturi noi, de compania unor personaje diferite…

Poetul rămase tăcut un timp, cu ochii pironiți asupra paharului.

– Mă plictisesc rareori, răspunse el în cele din urmă. Peste tot unde mă duc, mă așteaptă surprize.

– De exemplu?

Jenna regretă imediat că vorbise atât de impulsiv. Privirea lui Neil se fixă asupra ei într-o mângâiere de o senzualitate tulburătoare.

– Dumneata. Am găsit amuzant că Julia te-a convins să asiști la unul din cursurile mele, pe dumneata, o tânără atât de serioasă și de modernă în același timp, atât de chibzuită și de conștiincioasă. Prezența dumitale printre studenții zgomotoși avea ceva foarte surprinzător.

Jenna se ridică pentru a tăia scurt această discuție care nu se desfășura deloc așa cum prevăzuse.

– Să trecem la masă, propuse ea. Tocana riscă să se prindă de cratiță. Neil continuă să vorbească fără să pară că remarcase efortul tinerei femei de a schimba subiectul conversației.

– Știi că am ezitat să urc, atunci când am văzut această clădire mare, lipsită de suflet, ridicată toată din beton și sticlă? Văzându-te aici, descoperind acest apartament atât de vesel, atât de primitor, este o adevărată minune.

Jenna rămase tăcută în timp ce invitatul ei examina cu atenție colecția bogată de gravuri vechi, mobilierul ei simplu dar practic, covoarele indiene în culori vii.

– De ce? întrebă ea, aproape fără voia ei.

O stăpânea o tensiune stranie, făcând să-i bată mai tare inima și să-i tremure vocea. Oare ce i se va întâmpla, în seara asta? Va reuși fără îndoială să se destindă, îndată ce conversația va reveni pe un teren mai ferm.

Jenna avusese grijă ca nimic să nu predispună la o ambianță romantică. Nu existau nici lumânări pe masă, nici muzică agreabilă; cu toate acestea, între ei se stabilise un soi de intimitate, încă de la începutul mesei.

– Multe din sentimentele intime apar în opera dumitale, remarcă ea cu un surâs inocent pe buze. Cu toate acestea, nu-ți place să vorbești despre dumneata. Nu este oare în asta o anume contradicție?

– Fiecare își are secretele lui, a căror substanță o dezvăluie câteodată în împrejurări foarte deosebite.

Tânăra femeie clătină din cap.

– Sper că înțelegi obiectivul meu, Neil. Nu scormonesc în trecutul dumitale dintr-o curiozitate bolnăvicioasă, ci în speranța să găsesc în el elemente susceptibile să mă ajute în educarea copiilor superdotați. Doresc numai să le ofer posibilitatea să evite unele dificultăți comune oamenilor dotați cu o inteligență superioară.

– Și eu, ce voi câștiga din asta? Cu ce vei putea să mă ajuți?

Jenna își ridică privirea, uimită să constate că Neil nu glumea. Ce să-i răpsundă? Specializarea ei în psihologia copilului nu o pregătise să trateze cu adulți puternici și încăpățânați.

– Dumneata nu ești unul dintre pacienții mei, îi explică ea alegându-și cuvintele, astfel că nu-ți pot fi de nici un ajutor ca să-ți rezolvi eventualele probleme.

– Nu.

– Pe de altă parte, nu ai cu siguranță nevoie de publicitate. Oricum, concluziile studiului pe care mi l-am propus nu vor fi comunicate decât unui cerc restrâns de specialiști.

În ciuda figurii ei liniștite, Jenna simțea crescând în ea o ușoară tensiune, o exaltare stranie care o cuprindea de fiecare dată când se afla în compania poetului. Era fără îndoială bucuria de a fi întâlnit ființa ideală pentru a-și continua cercetările. Nu voia cu nici un preț să lase să-i scape o asemenea șansă, dar ce putea oare să-i ofere în schimb?

Neil începu să râdă.

– N-am devenit poet cu scopul de a mă acoperi de glorie! Dacă aș fi ținut să mă fac cunoscut marelui public, aș fi scris romane, nu versuri!

Jenna se întoarse spre fereastră pentru a căuta inspirație pe cerul nopții, acoperit de stele îndepărtate.

– Presupun că vei ajunge să te cunoști mai bine, dacă vom lucra împreună.

Neil își lăsă jos furculița și luă mâna tinerei femei.

– Te înșeli, murmură el atingând cu buzele degetele lungi și fine ale tinerei. M-ai fermecat chiar în clipa când te-am

zărit în amfiteatru, atât de cuminte, atât de proaspătă. Când ai evocat în fața mea rezultatele miraculoase la care sperai să ajungi în cercetarea dumitale, am înțeles că te voi dezamăgi. Să mă cunosc mai bine? Știu mai multe decât aș vrea despre persoana mea! Eu sunt interesat de dumneata, de viața și de aspirațiile dumitale.

Jenna încremeni sub șocul produs de cuvintele lui. Cu un efort de voință, reuși totuși să răspundă cu o voce calmă:

– Nimic mai ușor. Sunt un excelent psiholog și o femeie ca oricare alta. Îmi datorez fizicul hazardului nașterii mele, și învățătura anilor de muncă îndârjită. Acum, dacă vrei să-mi dai drumul, mă duc să aduc desertul și cafeaua.

O înțelesese oare? Neil se ridică în același timp cu ea, fără să-i elibereze mâna. Lustra din salon se clătină când el o atinse cu fruntea.

– În ciuda taliei mele, nu sunt atât de neîndemânatic, de obicei, murmură el cu un surâs vag.

– Nu face nimic, dar nu mi-aș asuma riscul să-ți încredințez vesela mea! replică tânăra femeie pe un ton fals nepăsător.

Degetele o furnicau încă atunci când duse farfuriile și tacâmurile la bucătărie. Câteva clipe de singurătate vor fi binevenite!

Înainte de toate, trebuia să redevină stăpână pe sine, să fixeze o dată pentru totdeauna regulile relației lor pe un teren strict profesional. Dar nu va fi ușor. Neil Riordan era dotat cu un farmec diabolic și o știa prea bine. Era suficient

ca Jenna să-și amintească de căldura care o cuprinsese la simplul contact al mâinii lui ca să realizeze intensitatea pericolului. Nici o problemă! Va ști să reziste.

O exclamație de plăcere ajunse la ea din salon înainte să răsune primele note ale unei simfonii de Mozart. Neil descoperise că anticul aparat de radio cu lămpi funcționa încă perfect.

– Aveam unul la fel acasă, când eram mic, declară el când tânăra reveni în salon cu două cești de cafea.

Se așeză lângă ea, pe canapea, și începu să vorbească încet, cu o voce visătoare.

– În centrul încăperii se afla un covor imens, de un verde intens, presărat cu trandafiri roșii. Ne așezam cu toții pe el, mama, cei șase frați și surori și eu, pentru a asculta muzică așteptând întoarcerea tatei…

Jenna îl asculta, fascinată de vocea lui gravă și liniștitoare, care acompania în surdină sunetul viorilor. Întâmplările cele mai banale, povestirile cele mai familiare se transformau în gura poetului în balade încântătoare în care vibra dragostea pe care o purta alor săi ș pământului Irlandei.

Când Neil se opri în cele din urmă, el își lăsă capul pe spătarul canapelei și o cercetă pe tânăra femeie printre pleoapele pe jumătate închise.

– Înțeleg cum reușești în profesia dumitale. Figura dumitale pașnică, privirea indulgentă, m-au determinat fără să-mi dau seama să-ți vorbesc despre amintiri ascunse în adâncul memoriei mele. Ai fost învățată să ai această atitudine?

Întrebarea lui rupse farmecul. Jenna încruntă sprâncenele, iritată de propria ei slăbiciune. În loc să analizeze obiectiv cuvintele interlocutorului ei, se lăsase fermecată, trăind cu intensitate evenimentele pe care i le povestise.

– Nimeni nu m-a învățat să urmăresc cutare sau cutare comportament, replică ea tăios. Am fost doar sfătuită să stabilesc o atmosferă de încredere cu interlocutorii mei. Nu vom ajunge la nici un rezultat concret, Neil, dacă mă bănuiești lipsită de sinceritate. Trebuie să ne întâlnim cu regularitate între patru ochi pentru a izbuti să comunicăm.

– În seara asta suntem singuri, și dacă n-am fost la cina aceea de săptămâna trecută, după seminarul meu la universitate, recunoaște că n-am avut nici o vină! Sora dumitale și nesuferitul ei logodnic n-au așteptat invitația noastră ca să ni se alăture!

Jenna nu va uita curând cina aceea. Julia și Frank își petrecuseră cea mai mare parte a serii certându-se, după care tânărul acaparase atenția lui Neil ca să discute în contradictoriu cu el despre unele probleme din istoria Irlandei.

– M-ai înțeles foarte bine, încuviință ea cu satisfacție. Fără telefoane neașteptate, nici întâlniri cu cititorii în librării sau în căminele studențești!

– Dar nici în biroul dumitale. Nu sunt genul să mă întind pe un divan!

– Doctorul Kyler și clinica Bennett n-au nimic de-a face cu cercetările mele. În cazul care ne privește pe amândoi, este vorba despre o activitate strict personală.

– În cazul acesta, de ce să nu ne vedem aici? propuse Neil cu un surâs dezarmant. Aș dobândi cu plăcere obișnuința de a împărți cu dumneata mese atât de delicioase!

– Ar trebui să te căsătorești cu o expertă a cuptorului cu microunde, i-o întoarse Jenna râzând din toată inima. Nu, serios, eu mă străduiesc să ajung la un compromis cu dumneata, nu să fixez chiar astăzi calendarul întâlnirilor noastre. Propriul dumitale birou ar fi foarte potrivit.

– Sau casa mea, adăugă el cu un aer malițios. În afară de situația că n-ai încredere în mine.

Tânăra femeie se agită, stânjenită.

– Vom vedea.

– Fii liniștită, sunt foarte conciliant.

Jenna își impuse să fie calmă. Neil se apropiase de ea, extrem de tulburător. Ce spera ea oare să obțină din experiența pe care plănuia s-o întreprindă cu el, dacă se lăsa intimidată?

El o urmărea în tăcere, cu ochii cufundați în ai ei, ca pentru a-i citi acolo taina sufletului. Tânăra femeie lupta din toate puterile împotriva dorinței de a se întoarce, ca să nu mai vadă în fața ei această figură energică, cu trăsături puternic sculptate, această siluetă tăiată în stâncă, acest bărbat atât de periculos de irezistibil.

– Nu mi-ai spus încă totul, mumură el. Ce vrei să cunoști din mine? Poetul? Bărbatul?

– Nu privi lucrurile din unghiul acesta, Neil. Și află că am drept principiu să nu amestec niciodată viața profe-

sională și viața privată. Fără această distanță necesară între dumneata și mine, îmi va fi imposibil să fiu obiectivă.

Respirația caldă a lui Neil lângă obrazul ei era un chin.

– Abandonează limbajul acesta de psiholog, Jenna. Vorbește ca o femeie simplă. Chiar dacă sunt un intelectual, sunt de asemenea o ființă din carne și sânge. Dar te interesează într-adevăr ființa mea profundă, te preocupă ceea ce simt?

– Nu… nu tocmai, bâigui ea. Ești fascinant și seducător, Neil, dar…

Pe neașteptate, el o înconjură cu brațele și o trase la pieptul lui puternic. Buzele lui senzuale atinseră gura tinerei femei fără s-o apese, totuși. O sfida să protesteze, să lupte, să pretindă că nu-l voia. Oscilând între teamă și exaltare, Jenna nu-și putu reprima o înfiorare.

Atunci, cu o mișcare de o încântătoare blândețe, Neil se aplecă spre fața ei chinuită ca s-o aline cu un sărut. Buzele lui le savurară pe cele ale Jennei cu o încetineală deliberată, ca și cum căuta să îmblânzească un mic animal speriat. Mâinile lui alunecau pe trupul ei, acoperind-o cu mângâieri tandre și persuasive.

Tânăra femeie își simți inima luând-o razna. Într-un ultim efort, reuși să-l respingă.

Neil nu încercă s-o rețină. El își trecu ușor un deget pe conturul buzelor ei fremătânde și surâse.

– Asta așteptai de la mine? murmură el.

Jenna se ridică, furioasă să constate că picioarele o trădau.

– Reputația dumitale de seducător era deja bine stabilită, domnule Riordan, zise ea cu răceală. Demonstrația aceasta era absolut inutilă.

Luă haina lui Neil, aruncată neglijent pe brațul unui fotoliu, și o întinse proprietarului ei. Mesajul nu putea fi mai clar.

– N-am putut rezista, îi explică el apropiindu-se. Dorisem să te sărut îndată ce te-am văzut, înainte chiar de a-ți cunoaște numele. Ai recunoscut singură atracția pe care o simți pentru mine…

– Voi ști să lupt împotriva ei, replică Jenna cu o voce fermă. Nu voi face greșeala de a mă angaja față de un bărbat care nu trăiește în aceeași țară cu mine.

– Ai putea să-mi ceri să rămân aici, sugeră Neil făcându-i cu ochiul ca s-o tachineze.

De data asta, era prea mult! O copleși un val de indignare amuzată. Vanitatea acestui bărbat nu avea egal decât în talentul lui! Ideea că o femeie ar putea rămâne indiferentă la farmecul lui îi era, în mod evident, de neconceput.

– Îmi pare rău, murmură Jenna. Mă tem că trebuie să reexaminez planul meu de a lucra cu dumneata, ca să hotărăsc dacă este sau nu cazul să-i dau curs. Mă străduiam numai să-ți arăt că o anume distanță este necesară între noi, dar se pare că refuzi să înțelegi.

– Iartă-mă, Jenna. În orice caz, îți mulțumesc pentru această seară minunată.

Jenna se dădu cu prudență la o parte ca să-l lase să treacă. Simțea că, la cel mai mic contact, toate bunele ei hotărâri ar fi reduse la zero.

– Am apreciat fiecare clipă, i-o întoarse ea pe un ton sarcastic.

– Adevărat? Telefonează-mi îndată ce iei o hotărâre privind viitorul cercetărilor dumitale, de acord?

Neil ieși repede, fără să-i lase timp să răspundă. Tânăra femeie începu să umble încolo și-ncoace prin apartamentul ei, frustrată de această plecare atât de rapidă și de propria mânie. Anihilase rezerva ei obișnuită și în același timp șansa care-i surâdea de a întreprinde un studiu interesant! Și asta nu-i stătea deloc în fire!

Fața ei, reflectată de oglinda din baie, îi reaminti de asemenea de Julia. Comportarea ei, în seara asta, se potrivea mai mult cu caracterul impulsiv și sentimental al surorii sale mai mici decât cu temperamentul ei calm și cugetat. Oare ce o apucase?

Neil Riordan… Ce putea spera oare de la o relație cu un bărbat atât de nepăsător, atât de sigur de farmecul lui?

Capitolul 2

Jenna suspină și începu să răsfoiască mașinal calendarul de pe birou, ascultând cu o ureche distrată văicărelile Juliei.

– Frank m-a părăsit, hohotea sora ei la celălalt capăt al firului. Oh, bineînțeles că am avut dreptate să-i spun să plece! Să-mi dea mereu ordine, să-mi dicteze cum să mă port! Cu toate acestea, nu credeam că o să plece!

Vocea ei se frânse într-un hohot de plâns.

– Îmi pare rău să te știu atât de nefericită, răspunse Jenna alegându-și cu grijă cuvintele.

De fapt, plecarea bruscă a lui Frank nu avea nimic surprinzător. Julia și cu el se certau tot timpul. Nu era prima dată când unul dintre ei trântea ușa, pentru a se întoarce după câteva zile. Atunci începea o perioadă de împăcare pasionată, până la următoarea furtună.

– Ce se va întâmpla oare cu mine? gemu Julia. Jenna dragă, vreau să vin să petrec câteva zile cu tine. Dacă rămân aici, voi înnebuni plângând și pândindu-i întoarcerea.

– De acord, consimți Jenna fără entuziasm.

Perspectiva de a-și petrece weekendul în compania unei Julia nenorocite și înecate de plâns care, în ciuda sfaturilor ei, nu va face niciodată decât cum o tăia capul, nu avea nimic îmbucurător!

– Mă voi întoarce târziu acasă, în seara asta. O duc pe Lisa Jackson la Lincoln Park. Închipuiește-ți, n-a pus niciodată piciorul într-o grădină zoologică!

După ce o salută scurt, Jenna închise.

– Trimite-mi-o pe Lisa îndată ce sosește, îi spuse ea secretarei. Până atunci, nu-mi mai da nici o legătură. Vreau să-i revăd dosarul cu mintea limpede.

"Ca și cum aș aștepta un telefon!" își spuse tânăra femeie cu tristețe. Trecuseră două săptămâni de la seara aceea dezastruoasă, fără ca Neil să dea vreun semn de viață.

Se auzi o bătaie la ușă. Lisa intră în birou, minusculă în pelerina ei grea, cu o figură posomorâtă.

– Ești gata? Să mergem, zise tânăra psihologă cu o veselie forțată.

– Este o idee stupidă. Nu vreau să vizitez grădina zoologică, bombăni fetița.

Jenna era prea obișnuită cu copii recalcitranți ca să se lase înduplecată. Ea își îmbrăcă mantoul și o luă cu fermitate pe Lisa de mână.

– Ne va face cel mai mare bine la amândouă. Vei vedea, va fi amuzant.

*
* *

Era o zi de martie rece și vântoasă. Doar câteva persoane în vârstă înfruntaseră timpul urât în căutarea unei raze de soare și puțină companie în vastul parc situat pe malul Lacului Michigan.

Lisa își târa picioarele și se plângea de temperatura scăzută. Nu-i plăcu ciocolata caldă pe care i-o oferi Jenna, apoi afirmă cu dispreț că, după părerea ei, captivitatea transformase animalele grădinii zoologice în dobitoace nevrozate, fără nici un interes pentru studiu.

Tânăra femeie se stăpânea cu greu ascultând discursul neîndurător al fetiței. Așadar, nimic nu putea aduce un surâs cât de mic pe această față crispată?

– Ne urmărește un bărbat, murmură Lisa cu o voce nesigură. Se apropie… Sunt atâția dezechilibrați!

Se agață de mantoul Jennei ca de un colac de salvare.

– Haide, te înșeli cu siguranță, replică tânăra femeie întorcându-se.

Neil! Se îndrepta cu pași mari spre ea, îmbrăcat în blugi noi și un pulovăr cu gulerul întors pe gât. Cu obrajii înroșiți de vânt și cu părul ciufulit, semăna cu un adolescent.

Lisa strânse mai tare mâna protectoarei sale. Talia înaltă a poetului, figura lui hotărâtă, aproape amenințătoare, puteau speria și copilul cel mai puțin impresionabil!

– Nu te teme, este un prieten, îi șopti tânăra femeie trecând un braț protector în jurul umerilor ei firavi. Ce surpriză, Neil! Credeam că ai cursuri în fiecare zi.

– Într-adevăr.

Răspunsul lui tăios, neobișnuit de scurt, atitudinea severă, o iritară pe Jenna. Drept cine se credea oare?

– În cazul acesta, ce faci aici?

– Îmi caut propria cușcă. Am devenit un nebun furios. Nu mi-ai telefonat!

– Am avut multe de făcut. Și dumneata la fel, presupun. Te-am văzut la televizor. L-am plâns pe comentatorul care te intervieva. Ai fost mai agresiv ca niciodată.

Jenna își aminti brusc de prezența Lisei. Fetița îi urmărea cu o curiozitate neascunsă. Tânăra femeie încercă să-i atragă atenția interlocutorului său aruncând o privire copilei și vorbind cu o voce mai blândă.

– Ei bine, Neil, a trecut ceva timp de când nu ne-am întâlnit!

– Ceva timp? O eternitate, vrei să spui! Am implorat-o literalmente pe neînduplecata dumitale secretară să mă lase să-ți vorbesc. În cele din urmă am amenințat-o că voi comite un act disperat dacă nu mă pune în legătură cu dumneata. Ea mi-a indicat unde să te găsesc.

– Biata Margaret!

– Biata Margaret? Mi se pare totuși că eu sunt mai de plâns! izbucni el cu un aer exasperat.

Lisa păli, speriată de vociferările poetului. Neil își plecă privirea și-i remarcă în sfârșit prezența.

– Iartă-mă, draga mea, îi spuse el cu o blândețe neașteptată. Sunt irlandez, înțelegi?

– Credeam că voiați să ne atacați, răspunse fetița cu o voce reținută. Întotdeauna vorbiți atât de tare?

– N-am să mai fac, îți promit. Jenna te-a adus să vizitezi grădina zoologică?

– Da… dar nu știu de ce a avut această idee.

Neil se strecură între ele și le luă de mână.

– Să vedem… Pentru unii, este ocazia visată de om de a-și măsura superioritatea în raport cu animalele. Dar spune-mi, ce preferi: leii sau maimuțele?

– Să plecăm, sugeră Lisa în loc de răspuns.

– Cât entuziasm! replică Neil râzând. Să mergem mai curând să le facem o vizită, va fi foarte instructiv.

Le conduse atât de repede încât fetița curând gâfâia și nu mai putu protesta.

– Farmecul dumitale acționează în egală măsură asupra fetițelor? murmură Jenna. Ești oare atât de irezistibil încât toate femeile se lasă ispitite de acest farmec, oricare ar fi vârsta lor?

– N-ai telefonat, îi reproșă el din nou.

"Cu toate că ardeam de dorința s-o fac", se gândi ea, tulburată de prezența lui Neil alături, de gura lui atât de apropiată, de care-și amintea cu câtă dulceață o atinsese pe a ei.

– Miroase urât aici, decretă Lisa strâmbând din nas. Putem să plecăm, acum?

Neil își luă aerul lui cel mai serios ca să-i explice fetiței cât de mult se înșela manifestând o atitudine atât de negativă. În loc să privească animalele sălbatice, nesigură de

interesul pe care-l prezentau pentru ea, ar fi mult mai constructiv să încerce să ghicească ce gândeau animalele despre ea!

– Vreau un raport complet și amănunțit asupra acestui aspect, încheie el.

Încântată vizibil de această propunere, Lisa începu să străbată imensul pavilion, oprindu-se în fața fiecărei cuști.

– Ce nostimă, această micuță femeie! murmură Neil zâmbind.

O luă cu blândețe pe Jenna de talie și o conduse în fața sălașului unei splendide pantere negre.

– Observă grația mișcărilor ei, frumusețea blănii dese și negre.

Pantera se opri pe loc și-și fixă ochii galbeni ca aurul lichid asupra vizitatorilor. În pofida fascinației pe care această fiară sălbatică o exercita asupra ei, Jenna deveni brusc conștientă că însoțitorul ei își sporea imperceptibil îmbrățișarea.

– Nu cred că este o idee bună să procedezi astfel, protestă ea cu indulgență.

– Ba da! Sunt sigur că această copilă va adora grădina zoologică.

– Știi foarte bine despre ce vorbesc.

Degetele lui Neil urmară cu nesfârșită delicatețe conturul obrajilor ei arzători.

– Doresc să te văd cu regularitate, deseori, zilnic, Jenna. Și nu numai pentru a-ți permite să mă studiezi cum face un specialist cu aceste animale captive. De ce ridici între noi barele unei cuști? Este inuman.

– Nicidecum! replică Jenna cu ceva mai multă vigoare, dar în raporturile noastre trebuie să existe limite. Voi sta întotdeauna de veghe. O psihologă are datoria de a nu se lăsa orbită de propriile ei impulsuri.

Jenna tăcu, copleșită de constrângerile pe care și le impunea de bunăvoie. În cursul acestor ultime două săptămâni, nu-și repetase ea mereu aceleași argumente, fără să reușească totuși să se convingă de necesitatea lor? Neil semăna cu o felină: era captivant, periculos, gata să sară asupra prăzii sau să dispară pe neașteptate în jungla vieții. Cum ar putea o femeie să-și ia riscul de a-i acorda încredere și de a-l iubi?

Jenna se întoarse spre el pentru a-i împărtăși reflecțiile ei, dar el nu-i lăsă timpul s-o facă: înfundându-și mâna în masa suplă și mătăsoasă a părului ei lung și blond, puse stăpânire cu pasiune pe buzele ei. Tânăra femeie simți că-i fuge pământul de sub picioare. Chiar dacă ar fi dorit, nu s-ar fi putut sustrage avansurilor lui, atât de intensă era emoția. Distanța pe care vrusese s-o stabilească între ei, i se părea că nu mai avea rațiunea să existe. Nu mai contau decât focul gurii lui peste a ei, apăsarea corpului lui viril, căldura care, încetul cu încetul, creștea în ea.

Prin acest sărut, Neil reafirma tot ceea ce insinuările lui, zâmbetele și privirile lui exprimaseră deja.

Buzele lui alunecară peste cele ale tinerei femei, la început imperioase, apoi ușoare și dulci, sfidând-o parcă să se îndepărteze de el. Oare cum ar fi putut? Era atât de minunat să se sprijine de el, să soarbă cu desfătare nectarul

gurii lui, lăsându-se cuprinsă de plăcere. O dorință nebună o cuprindea, din ce în ce mai insistentă, făcând-o să abandoneze orice rațiune: aceea de a-l cunoaște mai bine pe Neil, de a-i mângâia pielea, bustul puternic, de a-l despuia de veșmintele care le împiedicau gesturile.

Într-o ceață de sunete atenuante, Jenna auzi răcnetul unui leu, ca un ecou la ritmul dezordonat al pulsului care-i zvâcnea în tâmple. Readusă la realitate de această manifestare a lumii exterioare, făcu un pas înapoi și privi în jurul ei. Din fericire, se pare că Lisa nu remarcase nimic. Cu nasul turtit de peretele gros de sticlă al cuștii unor pui de leu abia născuți, ar fi trebuit un cutremur de pământ ca să se smulgă de la acest spectacol.

– Mi-ai urmat sfaturile? o întrebă Neil când ajunseră lângă ea. Știi ce gândesc despre noi?

– Trebuie să-și închipuie că suntem buni de mâncat, răspunse fetița fără să-și ia ochii de la un adorabil pui de leu instalat pe genunchii unui paznic. Cu excepția copiilor ca mine, desigur. Eu sunt prea mică și prea slabă.

Îl măsură pe Neil cu o privire apreciatoare.

– Dumneavoastră le-ați plăcea, presupun. Ce festin le-ar procura imensa dumneavoastră persoană!

Jenna începu să râdă, uimită de această replică. Lisa dădea dovadă, pentru prima dată, de fantezie și imaginație! Tânăra psihologă se grăbi să declanșeze în ea idei noi. Ce efect avea oare prada cotidiană a vizitatorilor asupra animalelor sălbatice? La ce visa oare puiul acesta de leu, ghemuit în brațele unui om, bându-și lacom biberonul cu lapte?

– Oh! El este altfel decât ceilalți, murmură fetița cu un aer gânditor. Nu este ca leii care s-au născut în Africa. Dacă aș putea, l-aș duce acasă…

– Ai vrea să te joci cu el? insistă Jenna cu blândețe.

Lisa trăia înconjurată de adulți care-i vorbeau și o considerau ca pe una de-a lor. Era posibil ca această companie a unei mici ființe vulnerabile să-i redea surâsul și prospețimea copilăriei.

– i-ai mângâia burtica, așa cum face paznicul lui?

– Da, încuviință fetița, cu o licărire jinduitoare în adâncul ochilor.

Puiul de leu mușcă degetele omului cu energie înainte de a-și manifesta afecțiunea lingându-l cu o limbă roz și aspră.

– Din păcate, este interzis să ții un leu în apartament, obiectă Jenna. Oricum, acesta nu va întârzia să devină foarte mare și foarte puternic. Ce-ai spune de un pisoiaș?

Figura Lisei își reluă expresia obișnuită, rece și severă. În câteva fraze simțite, fetița descrise pisicile sub trăsăturile animalelor distrugătoare și dăunătoare, apoi se îndreptă spre ieșire. Dar tânăra psihologă nu se lăsă înșelată și nici descurajată de această reacție. Ea se va subordona ideii doamnei Jackson. Poate că Lisa va descoperi, grație companiei unui pisoiaș, că nu era nimic dezonorant să se joace, să se distreze și să râdă!

– Dacă îți promit să nu-mi ascut ghearele pe mobile, mă iei la dumneata acasă? murmură Neil la urechea Jennei.

Vocea lui domoală și senzuală, respirația caldă pe obrazul ei, apăsarea mâinii lui pe brațul ei înflăcărară imaginația tinerei femei. Ce prieten minunat ar fi, atât de tandru, atât de înfocat, atât de atent s-o facă să cunoască fericirea!

– Nu pot, răspunse ea cu regret.

Julia trebuie să-și fi ales drept domiciliu apartamentul ei, numai Dumnezeu singur știa pentru cât timp! Jenna îi explică pe scurt conflictul care intervenise între sora ei mai mică și Frank.

Neil înfășură pe deget o șuviță lungă din părul ei auriu și reluă:

– Presupun că nici la mine nu poți veni, nu-i așa?

– Nu. Mă așteaptă Julia. Îmi pare rău.

Jenna nu fusese niciodată mai sinceră. Dorința care se ghicea limpede în ochii cenușii ai însoțitorului ei ardea la fel în ea, în inima și în corpul ei.

– Cu atât mai rău! încheie el zâmbind. Fiecare lucru la timpul lui. Unde s-a ascuns mica noastră prietenă?

– Ne privește.

Sprijinită de zidul despărțitor al sectorului rezervat maimuțelor, Lisa îi urmărea, cu fruntea încrețită de nerăbdare.

– Consideră probabil că purtarea noastră este și mai ridicolă decât a animalelor.

Neil începu să râdă și-și trecu un braț în jurul umerilor Jennei.

– Fără îndoială, dar este un copil, nu un poet!

*
* *

Trei zile petrecute ca s-o consoleze pe Julia au fost de-ajuns ca s-o epuizeze pe tânăra femeie. Fără să acorde cea mai mică atenție oboselii ei, Julia n-o scuti de nici un amănunt al legăturii furtunoase cu Frank, căruia îi descoperea acum toate defectele și slăbiciunile din lume după ce-l adorase ca pe un zeu. Jenna se consola pentru oboseala ei bucurându-se de maturitatea de care Julia dădea în sfârșit dovadă. Dar când Frank reveni cu insistențele lui, totul fu uitat în câteva clipe.

– Ești supărată pe mine? o întrebă Julia pe sora ei în timp ce-și îngrămădea în grabă lucrurile într-o geantă de voiaj.

– Supărată, nu. Mai degrabă contrariată. Nu înțeleg nimic din toate astea.

Vocea lui Frank răsună în salon. Tânărul bărbat privea la televizor, tunând și fulgerând împotriva cuvintelor comentatorului. Exasperată, Jenna închise ușa camerei.

– După tot ce ai spus, după aceste seri întregi petrecute analizând punct cu punct motivele nepotrivirii voastre, el n-are decât să-ți spună să vii pentru ca tu să-l urmezi!

– N-ai sesizat natura situației. Eu nu suport firea lui autoritară, iată de ce ajungem întotdeauna să ne certăm. De data aceasta, însă, este altceva. M-a implorat să revin, are nevoie de mine! Trebuie să recunosc, Frank este încăpățânat, neînduplecat, pătruns de propriile lui idei, totuși…

– Totuși? Este absurd!

Jenna se postă în fața surorii sale, cu pumnii în șolduri.

– Preferi să trăiești pe un butoi cu praf de pușcă, așa-i?

– Dacă ai iubi pe cineva, ai înțelege, i-o întoarse Julia cu un aer arogant. Tu și cu mine suntem atât de deosebite cât pot fi două surori, și asta nu datează de azi. Frank și cu mine ne certăm deseori, dar suntem foarte apropiați pentru că ne iubim. Dacă vei simți într-o zi pentru un bărbat ceea ce simt eu pentru el, sunt sigură că-ți vei schimba părerea.

Jenna renunță să continue discuția. Deoarece dragostea părea să scuze toate greșelile, nu mai era nimic de adăugat. Slavă Domnului, ea nu fusese niciodată atât de oarbă!

Cu mare durere în suflet, privi tânăra pereche îndepărtându-se, îmbrățișată tandru. Aplecat la urechea Juliei, Frank îi murmura cuvinte neauzite. Desfătare și promisiuni, în seara asta, se gândi Jenna cu tristețe, dar mâine? Istovită, închise ușa și se așeză pe canapea.

Soneria telefonului o scoase din lâncezeala ei. Neil o suna în fiecare zi după vizita lor la grădina zoologică. Vocea lui i se păru ciudată tinerei femei, plăcută, dar răgușită.

– Sunt în agonie, o anunță el.

Un acces de tuse deosebit de convingător veni să-i întărească spusele.

– Am impresia că am fost stâlcit în bătaie. Îți pasă de asta?

– Bineînțeles! Nu este nimic surprinzător în faptul că ești bolnav, Neil! Te plimbi fără palton și pălărie pe frigul acesta! Ai consultat un doctor?

– Eu nu sunt niciodată bolnav și urăsc corpul medical în întregul lui, să știi.

Tânăra femeie, oscila între râs și plâns. Neil era, fără discuție, bărbatul cel mai exasperant pe care-l cunoștea. Se putea oare să fie atât de suferind pe cât pretindea, sau se prefăcea?

– Ce aștepți de la mine? Eu nu sunt doctor. Vrei să telefonez la spitalul universitar ca să-ți trimită un internist?

Neil nu răspunse imediat. La celălalt capăt al firului, respirația lui era grea și sacadată.

– La dracu', pot să mai găsesc puterea să formez singur un număr de telefon! zise el pe un ton furios. Pe dumneata vreau să te văd la căpătâiul meu. Am nevoie de dumneata, Jenna!

– Dar eu…

Prea târziu! El închisese fără să-i lase timp să protesteze. Tânăra femeie rămase un timp nemișcată, cu ochii fixați asupra telefonului. Neil se purta ca un copil răsfățat! Haide, un bărbat atât de înalt și atât de puternic n-o să moară dintr-un guturai! Timp de mai bine de o oră, încercă în zadar să-l sune, în timp ce îngrijorarea ei nu înceta să crească.

Va descoperi într-o zi toate fațetele acestei personalități bogate și compleze? Jenna îl văzuse nepăsător și serios, tandru chiar, și iată că-i apărea dintr-o dată slab și vulnerabil! Dacă nu este decât o cursă ca să mă atragă acasă la el, îi voi suci gâtul, își promise tânăra femeie adunând în grabă tot ce putea fi folositor unui bolnav.

Jenna traversă orașul în viteză, fără să țină seama de regulile elementare de prudență, după care opri mașina lângă o trecere de pietoni, la câteva zeci de metri de domiciliul lui Neil. Cum ușa nu era încuiată, pătrunse în antreu și privi în jurul ei cu curiozitate. Casa era rece și întunecată și domnea o dezordine nemaipomenită. Mese și scaune gemeau sub greutatea cărților și ziarelor care fuseseră îngrămădite acolo la întâmplare. Cât despre bucătărie, acesteia îi fusese în mod evident schimbată destinația pentru a-i servi drept birou poetului. După ce reglă termostatul generatorului de încălzire, Jenna înaintă până la baza scării și-l strigă pe Neil fără să obțină răspuns.

Acesta dormea, înconjurat de volume de poezie și învelit cu un simplu cearșaf. Pe fruntea lui se zăreau picături fine de transpirație; bustul lui puternic se detașa în penumbră. În pofida îngrijorării, tânăra femeie nu se putu împiedica să admire spectacolul care i se oferea. Pentru un intelectual care trăia din scrisul lui, poetul era remarcabil de musculos!

Se apropie de el în vârful picioarelor pentru a elibera patul de o parte din cărți și a-l înveli. Neil ardea de febră. Când ochii lui se deschiseră, strălucitori și uimiți, Jenna îndepărtă șuvițele de păr lipite pe fruntea lui, cu o mână aproape maternă.

– Delirez, murmură el, sau visez. Poate că am ajuns deja în paradis…

Vru să se ridice, dar trebui să renunțe, doborât de un acces violent de tuse.

– Ai gripă, declară Jenna deschizându-și geanta. Am adus cu ce să te îngrijesc.

Neil surâse slab.

– Te cred. Mă simt deja mai bine.

Tânăra femeie preferă să simuleze că n-a auzit.

– Poftim, uite aspirină, supă de pui cu fidea, suc de portocale și benzi desenate. Am să cobor la bucătărie ca să-ți pregătesc o băutură caldă. Profită de ocazie ca să îmbraci o pijama.

Surâsul lui Neil se lărgi.

– Nu am așa ceva. Spune-mi, de ce ai venit?

Jenna ridică din umeri și se îndreptă spre ușă.

– Nu știu, poate că mi-a fost teamă să comit un păcat lăsând un irlandez să moară înainte de ziua Sfântului Patrick. Nu uita că se presupune că vei participa la ceremonie!

– Nu te cred, replică Neil pe un ton sentențios. Am știut să-ți tulbur inima, în ciuda obiecțiilor dumitale. Este imposibil să reziști farmecului meu, nu-i așa? Am știut întotdeauna că eram destinați să devenim prieteni… Dacă nu mor!

Jenna coborî scara găsind la fiecare treaptă un nou adjectiv puțin măgulitor pentru a-l caracteriza pe Neil. Ce bărbat arogant, insuportabil, nechibzuit, orgolios!

Totuși, în sinea ei, tânăra femeie știa că dacă exista un termen care nu putea fi aplicat poetului, acesta era cel de mincinos.

Capitolul 3

Încălzirea supei în bucătăria lui Neil cerea multă imaginație! Cheia de deschis cutia de coserve se găsea în zdrobitorul de făcut piure, iar tacâmurile într-o formă de tort. Cât despre cratiță, Jenna reuși, după multe căutări, s-o descopere pe șemineul din salon! Din fericire, frecventarea cotidiană a copiilor superdotați o obișnuise cu cele mai teribile excentricități.

– Nu există nici măcar un singur bol în această casă? întrebă ea revenind în camera poetului. Judecând după starea rezervelor dumitale, te hrănești exclusiv cu floricele și cu sardele în sos tomat! Și te mai miri că te-ai îmbolnăvit?

Neil zâmbi cu un aer obosit și începu să mănânce cu supunere. Ca să-l distreze, Jenna se porni să-i relateze povestea unuia dintre pacienții ei, micul Brian Wiggins, ai cărui părinți erau foarte mâhniți văzând că nu are poftă decât pentru brânză topită și sandvișuri cu șuncă.

– Mama lui mi-l aduce la clinică de trei luni, ca să încerc să remediez situația.

– Ai obținut rezultate bune? Este ciudat, nu mi-ai vorbit niciodată despre tinerii mei semeni.

– Și secretul profesional, ce faci cu el? răspunse Jenna râzând. Dar nu cred că Brian se va supăra pe mine dacă-ți voi împărtăși secretul. S-a îngrășat cu două kilograme, este sănătos-tun și m-a convertit la viciul lui. Îmi plac la nebunie brânza topită și sandvișurile cu șuncă!

Neil împinse farfuria goală.

– Iubești foarte mult copiii, murmură el. Nu este atât de obișnuit în vremea noastră, să știi. Mulți oameni îi consideră drept mici zurbagii agresivi.

– Eu nu-i judec, nu acesta este rolul meu. Eu discut cu ei. Este un schimb permanent, tot atât de folositor pentru ei ca și pentru mine.

– Vorbește-mi despre ceilalți. Nu-ți cer nici numele lor, nici coeficientul lor de inteligență. Sunt sigur că toți cunoșteau cel puțin patru limbi moderne și teoria mulțimilor înainte de a ști să meargă!

Jenna se simțea minunat de destinsă. Rareori avea ocazia să vorbească despre meseria ei cu persoane atât de interesate de soarta copiilor superdotați. Nimic din tonul sau din privirea lui Neil nu lăsa să se presupună că-i punea întrebări ca să se distreze pe seama lor. Dimpotrivă, figura lui se posomorî atunci când tânăra femeie vorbi despre unele probleme mai grave care se ridicau în fața ei.

– Escapadele sunt oare frecvente? întrebă el. Acesta este motivul pentru care vrei să cunoști toate amănuntele aventurilor mele necugetate?

– Într-adevăr. Oh, te obosesc cu poveștile mele! exclamă Jenna văzând că el își reține un căscat. Îți voi vorbi altă dată despre copiii care se cred calculatoare sau ucenici chimiști.

– Mă doare peste tot. Am impresia că am fost strâns într-o menghină.

Tânăra femeie se apropie ca să-l ajute să se întindă. La lumina veiozei de pe noptieră își dădu seama că suferința îi marca trăsăturile feței. O cuprinse o adâncă emoție descoperindu-l pe neașteptate atât de vulnerabil. Putea să se împotrivească bărbatului solid și sigur de el pe care-l întâlnise dar, în seara aceasta, Jenna dorea să-l aline, să-l ușureze suferința.

Cât de ușor ar fi fost totul dacă n-ar fi avut pentru el decât sentimente prietenești sau chiar materne! Din păcate, nu acesta era cazul. Corpul acesta de atlet abia ascuns de cearșaful alb trezea în ea gânduri care n-aveau nimic nevinovat.

Surprins de tăcerea ei, Neil își ridică ochii. El remarcă dintr-o privire fața ei îmbujorată, ochii strălucitori și visători. Tânăra femeie își retrase cu un gest brusc mâna pe care tocmai o pusese pe fruntea poetului, ca și cum acest simplu contact o arsese.

– Vei supraviețui, îl anunță ea cu un glas puțin răgușit. Mai ai încă febră, dar viața dumitale nu este în pericol. Acum, am să cobor să spăl vesela și să te las să dormi.

– Nu! Rămâi! Te rog, Jenna.

– Haide, liniștește-te, totul va fi bine. Julia și Frank locuiesc la doi pași de aici. Am să le cer să-ți facă o vizită mâine dimineață.

Neil prinse încheietura tinerei femei cu o forță surprinzătoare.

– Pe dumneata te-am chemat în ajutor, nu pe ei. Dumneata ești infirmiera mea, doctorul meu, camaradul pe care l-am ales pentru a-mi ușura suferința. Rămâi și vorbește-mi. Citește, dacă preferi, dar nu mă părăsi.

Era atât de tentant să profite de această ocazie ca să-l cunoască mai bine! Neil nu părea deloc în stare să-i facă avansuri, în seara asta, astfel că ar putea încerca în deplină siguranță să afle mai multe despre el, despre trecutul lui.

– De acord, încuviință ea. Am să rămân până când vei adormi.

– Minunat!

– Până atunci, răsfoiește revistele astea. Mă duc să spăl vesela.

Tânăra femeie spălă fără să se grăbească farfurii, cratițe și linguri, mulțumită de aceste câteva minute de singurătate. Niciodată n-o tulburase atât de mult un bărbat.

La întoarcerea ei în camera poetului, acesta o primi cu un surâs fericit. El îndepărtă cu un braț cărți, ziare și reviste ca să-i facă loc lângă el.

Jenna șovăi. Să stea de vorbă aflându-se atât de aproape de el nu era nicidecum ceea ce intenționase.

– Vino, insistă el râzând. Vezi bine că nu există vreun fotoliu sau scaun liber și că sunt la fel de lipsit de putere ca un nou-născut! În seara asta, ești în siguranță cu mine.

Jenna se lăsă câștigată de buna lui dispoziție.

– Vreau să-ți țin companie, dar atenție! La cea mai mică abatere de la conduită, voi fi de neînduplecat! Voi pleca imediat!

– Nu înțeleg de ce continui să-mi reziști…

Neil îi aruncă o privire triumfătoare.

– Nu ești atât de indiferentă cum vrei să lași să se creadă. Ai traversat orașul ca să vii să-mi salvezi viața!

– Fără să uităm riscul de a căpăta o gripă din cauza dumitale! Poftim, înghite pastila aceasta de aspirină și explică-mi cum se pote ca un om atât de solid ca dumneata să-și imagineze că este pe moarte, abia acum două ore.

– Pentru că n-am fost bolnav niciodată. Și pentru că mi-e teamă să dispar înainte să fi scris cea mai bună…

Jenna îl privi, surprinsă de tăcerea lui bruscă. O dată mai mult, poetul părea pierdut în gândurile lui. Oare unde rătăcea? La el acasă, pe colinele verzi ale Irlandei? Tânăra femeie se obișnuia treptat cu această fațetă a personalității lui, cu aceste momente când nimic și nimeni nu-l mai interesa. Cu toate acestea, fața lui palidă și chinuită, ochii lui întunecați o intrigară.

– Te simți mai rău? îl întrebă ea cu blândețe.

– Ai vrut să-ți vorbesc despre trecutul meu. Eu tocmai devin conștient de prezent și întrevăd viitorul.

– Nu înțeleg, Neil.

Intensitatea privirii lui și cuvintele pe care le rostise o speriau pe Jenna. Delira oare? Trebuia să dea crezare zvonurilor conform cărora telentul lui era alimentat de nebunie?

– Te iubesc, spuse el cu o voce înceată și gravă. Știam de mult că te doresc, dar ceea ce simt pentru dumneata merge mult dincolo de o simplă atracție fizică. Ți-am telefonat în seara asta pentru că aveam nevoie de prezența dumitale alături de mine. Nu voiam nici să te seduc, nici măcar să mă îngrijești, ci numai să fii aici, lângă mine.

– Vreu să uit discursul acesta nechibzuit. Îmi vei mulțumi mâine pentru asta. Dragostea nu se naște așa, atât de repede, între două persoane atât de diferite, atât de opuse ca noi. Este absurd!

– Dragostea este oare absurdă?

Neil mângâie cu tandrețe obrazul tinerei femei, pielea sensibilă a gâtului.

– Bineînțeles că nu, se corectă ea străduindu-se să-și ascundă tulburarea. Este încă prea devreme pentru a fi sigur de un fapt atât de puțin posibil, asta-i tot!

– Adevărat?

Degetele poetului ajunseră pe ceafa ei într-o mângâiere extrem de senzuală.

– Va exista oare vreodată o formulă matematică pentru a determina cel mai bun moment când trebuie să te îndrăgostești?

Jenna privi drept înaintea ei, încrucișându-și brațele la piept. Oare ce se întâmpla? Se simțea cuprinsă de o slăbiciune inexplicabilă.

– Adolescenții confundă adeseori simpla atracție, admirația exagerată sau dorința cu dragostea adevărată și sinceră. Sunt sigură că ai trecut deja prin experiența acestei erori de interpretare.

– Într-adevăr. Și dumneata?

– Nu prea îmi place turnura pe care o ia această conversație, murmură tânăra femeie. Trebuie să te pun în gardă, Neil. Țin să te întâlnesc cu regularitate ca să duc un studiu la bun sfârșit, nu ca să împart patul cu dumneata.

– Crezi că nu este cazul?

Râsul lui Neil se înecă într-un acces de tuse.

– În afară de cearșaful acesta nu ai nimic cald să te învelești? îl întrebă Jenna cu un aer iritat.

Fără să-i lase interlocutorului ei timpul să protesteze, sări în picioare și ieși din încăpere ca să-și ascundă tulburarea. Bărbatul acesta era insuportabil!

– Ce loc pentru ținerea păturilor! exclamă ea revenind în cameră puțin mai târziu. Podeaua de sub șifonier!

– Le prefer reci.

Vocea poetului părea din nou obosită și slăbită. Dinții îi clănțăneau, era scuturat de un tremurat puternic. Jenna îl înveli cu grijă, cu gesturi pe care le spera pe cât posibil impersonale. Îndată ce termină, Neil o trase spre el.

– Vorbește-mi, îi ordonă el, ca și cum îi ghicise intenția de a telefona la spitalul universitar.

– Foarte bine, zise tânăra femeie cu resemnare. Închide ochii și încearcă să dormi.

După epuizarea întâmplărilor referitoare la copiii de care se ocupa, Jenna începu să relateze povestea propriei sale vieți, cu o voce blândă și liniștitoare. Ascultând-o, Neil nu va întârzia să-și dea seama de greșeala lui. El va înțelege în ce măsură îi despărțea totul: caracter, educație, mod de viață.

– M-am născut într-o familie înstărită, la câțiva kilometri de aici. Am fost întotdeauna o elevă bună, ascultătoare și silitoare, nici un incident nu mi-a tulburat copilăria, nici adolescența. Îmi iubesc munca de la clinica Bennett unde voi rămâne atâta timp cât doctorul Kyler va dori să mă păstreze.

Ce ușor îi era să vorbească, să se destăinuiască atunci când pleoapele poetului ascundeau focul din ochii lui cenușii! Jenna zâmbi ascultându-i respirația regulată. Poate că adormise. Se hotărî totuși să-și continue povestea.

– N-am cunoscut nici drame, nici triumfuri. Să mă ocup de copii este o treabă de lungă durată, o serie de mici succese și de mici eșecuri.

Neil rămase tăcut. Jenna șovăi, apoi se hotărî să mai aștepte câteva minute ca să se asigure că dormea cu adevărat. Cu capul sprijinit de tăblia patului, ea își înăbuși un căscat și reîncepu să vorbească. Nu se gândi nici o clipă să treacă sub tăcere logodna ei, care avusese loc cu trei ani

în urmă. Neil va fi cu siguranță șocat, și tânăra femeie se hotărâse să-i vorbească cu tot atâta sinceritate câtă spera din partea lui.

Îi va demonstra în felul acesta că nu ignora nimic din deziluziile pe care le poate antrena o legătură prea grăbită.

– După cum vezi, nimic pasionant. Nu sunt decât o femeie absolut obișnuită.

– Nu este și părerea mea, interveni Neil.

Se întoarse și o înconjură cu un braț, fără să deschidă ochii.

– Continuă, te ascult, îi ceru el.

Jenna nu încercă să se degajeze. Îmbrățișarea aceasta caldă și familiară îi producea o minunată consolare după o zi istovitoare și deziluzia cu Julia. Să evoce tot ce-i trecea prin cap, întinsă confortabil lângă Neil, i se părea lucrul cel mai firesc din lume.

– Poate că acest trecut banal m-a determinat să mă pasionez pentru copiii superdotați, continuă Jenna cu o voce somnoroasă. Am avut norocul să trăiesc o copilărie fericită și răsfățată, să cresc fără crize, spre deosebire de dumneata și de mulți dintre ei. Încerc numai să înțeleg…

Pleoapele ei refuzară să mai rămână deschise. Cuprinsă de o toropeală adâncă, tânăra femeie simți corpul lui Neil mișcându-se, după care camera se cufundă în întuneric. Era lipsită de putere, incapabilă să se ridice și să plece.

Fără să rostească vreun cuvânt, Neil se cuibări lângă ea. Nu exista nimic agresiv în felul în care o strângea în brațele lui, asta nu-i aducea decât o prezență caldă și afectuoasă.

Prieteni… se gândi ea lăsându-se învinsă de somn. Oare nu aceasta era soluția? Începuseră în seara asta să făurească o relație de încredere și de bunăvoință, o relație ideală pentru a ajunge la obiectivul pe care Jenna și-l fixase.

*
* *

Neil se trezi, convins că o va găsi pe Jenna cuibărită lângă el, că va cunoaște din nou delicioasa tortură care-l împiedicase să-și găsească somnul până la miezul nopții. El nu era decât bolnav, nu muribund, și să rămână nemișcat lângă ea fără să facă sau să spună nimic, îi ceruse un teribil efort de voință. Cu toate acestea, în dimineața asta, parfumul ei delicat părea mai îndepărtat ca atunci când își înfundase fața în părul ei lung pentru a inspira mirosul amețitor al femeii pe care o dorea, al femeii pe care o iubea.

Întredeschise ochii, intrigat. Jenna continua să doarmă întinsă pe spate, cu o mână spre el. Pulovărul se ridicase ușor, lăsând să se zărească o piele diafană și satinată, tot atât de curată ca aceea a unui copil.

N-ar fi trebuit să-și deschidă inima în fața ei așa cum o făcuse. Nu se izbise oare de atâtea ori de furia și de neîncrederea celorlalți ca să cunoască în sfârșit limitele peste care nu trebuia să treacă? Jenna nu se supărase, nici măcar nu râsese de el, dar se hotărâse să nu acorde atenție declarației lui de dragoste.

Neil se ridică într-un cot ca s-o cerceteze mai bine. Părul ei blond, răspândit pe pernă, îi aureola fața liniștită cu un halou auriu. O venă pulsa la baza frumosului ei gât suplu. Într-o zi, îi va povesti legenda bătrânului Lir, zeul mării, ai cărui copii fuseseră transformați în lebede în urma unei vrăji. Poate că o să-i placă farmecul acestei legende celtice, dar ar râde văzându-se comparată cu una din aceste vietăți încântătoare!

Criticii nu se înșelaseră fără îndoială întru totul când pretinseseră că era puțin nebun. Ce om cu judecată ar fi putut alege să fie poet, să trăiască în felul acesta de pe o zi pe alta, fără program fix și protecție socială, la discreția interesului unui public restrâns?

Siguranța, o viață calmă și liniștită reprezentau fără îndoială țelurile spre care aspira Jenna, se gândea Neil îndepărtând cu blândețe o șuviță de păr rătăcită pe fruntea tinerei femei. Lungul monolog pe care-l susținuse în fața lui încerca fără îndoială să-i explice tot ce-i despărțea în mod ireversibil.

Mâna Jennei se încordă, apoi se destinse, iar buzele ei se mișcară fără să scoată vreun sunet. La ce visa oare? La cine? Nu înțelegea că-i unea o legătură mai puternică decât rațiunea, mai presus de aparențe, mai presus de obstacolele vieții?

Va fi răbdător. Îi va dovedi încetul cu încetul, fără s-o bruscheze, că aceste ziduri pe care ea le credea de netrecut, vor fi distruse dintr-o suflare de vântul dragostei. Îi va demonstra că erau făcuți unul pentru altul. Mai târziu, poate…

– Oh, nu! murmură Jenna deschizând ochii.

Se ridică încet și-și masă ceafa și tâmplele care o dureau.

– Am avut un vis straniu… Iată ce se întâmplă când dormi îmbrăcat într-un pat străin și încărcat de cărți!

Tânăra femeie luă la întâmplare unul dintre volumele legate în piele.

– Thomas Moore?

– Un poet, irlandez și el, mort de peste un secol. Astăzi nu are deloc cititori, iar compania lui nu este foarte agreabilă, trebuie să recunosc. Dar nu pot să-l condamn. Nici eu n-am fost nostim, în noaptea asta!

– Reputația dumitale de seducător nu va avea de suferit, din acest motiv. Îți promit să nu povestesc nimănui, nimănui!

Tânăra femeie aruncă o privire ceasului de la mână, ridicându-se cu o mișcare suplă și grațioasă.

– Acum, Neil, mă duc să văd dacă în bucătăria dumitale se poate pregăti un mic dejun demn de acest nume. După aceea, dacă te simți mai bine, am să plec acasă la mine. Am atâtea de făcut încât nu mai știu unde îmi este capul și n-am pe nimeni care să mă ajute.

– Eu voi avea nevoie de îngrijiri constante timp de cel puțin o săptămână, afirmă el cu aplomb. Am putea profita de asta pentru a continua cu regularitate programul convorbirilor noastre și să avansăm astfel considerabil. De fapt, cât e ceasul?

– Este trecut de ora nouă.

El îi pusese această întrebare inofensivă ca să încerce s-o facă să accepte cu calm principiul vizitelor cotidiene și Jenna începu să râdă, amuzată de acest subterfugiu copilăresc.

– Nu ai deloc nevoie de infirmieră permanentă la căpătâiul dumitale, îi spuse ea cu o voce ce nu lăsa loc de replică. Cât despre progresul cercetărilor mele, n-avea grijă. Avem destul timp să ne ocupăm de ele!

– De acord, admise el cu regret. Acordă-mi numai favoarea de a-i preveni pe studenții care mă așteaptă că nu voi fi în stare să-mi țin astăzi cursul. Unii dintre ei, care au privilegiul de a urma lecții particulare, s-au instalat probabil în salon și trebuie să se neliniștească de întârzierea mea.

El avu un surâs ironic, apoi continuă:

– Văzându-te coborând scara, te vor considera fără îndoială răspunzătoare de ceea ce mi s-a întâmplat. Nu acorda atenție privirilor curioase și admirative cu care nu vor scăpa ocazia să te onoreze…

– Ești mulțumit de dumneata, nu-i așa? Cu riscul de a te decepționa, să știi că nu mă voi lăsa intimidată de această situație, oricât de neplăcută ar fi. Și zvonurile care nu vor întârzia să circule pe seama mea nu mă vor face în nici un fel să renunț la planurile mele de cercetare care te privesc.

– Sper din toată inima, draga mea! răspunse Neil cu o voce liniștită.

Capitolul 4

Împrejurările în care Neil accepta de acum înainte să discute cu tânăra psihologă deveneau de-a dreptul extravagante. După restabilirea lui – care, după cum prevăzuse Jenna, avusese loc doar în două zile – își exprimase într-adevăr dorința ca întâlnirile lor să se desfășoare în aer liber.

– Îmi este mai ușor să reflectez și să vorbesc în aceste condiții, decretase poetul.

Tânăra femeie fusese constrânsă să se încline. Dar astăzi, frigul care domnea afară o lăsase să spere că Neil va accepta s-o urmeze într-un muzeu. Din păcate, însoțitorul ei ridică din umeri și o conduse de-a lungul digului. Jenna tremura de frig și de exasperare. Rafalele unui vânt glacial făceau imposibilă orice conversație.

– Ar trebui să fie de-ajuns pentru data asta, nu crezi? îi strigă Neil prin vijelie.

El lovi cu mâna înmănușată balustrada de fier și-și luă privirea de la suprafața cenușie și agitată a Lacului Michigan.

– Știi despre mine mai multe decât propria mea mamă. Cu siguranță, nu vei înțelege că n-am vrut să-i distrug iluziile povestindu-i despre trecerile mele frecvente prin fața consiliului de disciplină al universității! Era atât de mândră de ideea că fiul ei devine un tânăr realizat, și chiar un savant!

Jenna își ridică tremurând gulerul mantoului. Nasul și obrajii o înțepau de frig, iar vântul o făcea să lăcrimeze.

– Biată fată dragă!

Neil își trecu un braț în jurul ei și o strânse cu afecțiune.

– Să ne întoarcem la mașina dumitale. După o zi plină, ocupată de pacienți și ascultând două ore divagațiile unui poet puțin nebun, presupun că dorești să te odihnești puțin.

– Sunt complet înghețată din cauza dumitale, zise Jenna cu o voce furioasă. Încerci să scapi de mine, nu-i așa? Aștepți să obosesc ascultând povestea vieții dumitale urmându-te de-a lungul străzilor din Chicago sau dansând giga irlandeză, ca la petrecerea aceea la care m-ai dus!

– Oh! Muzica nu ți-a plăcut?

Neil izbucni în râs, apoi continuă:

– Până la urmă o să-mi spui că ai detestat peștele, ceaiul… și pe fermecătorii mei compatrioți!

– Peștele plutea în grăsime, iar ceaiul a fost atât de tare încât n-am închis un ochi toată noaptea! Cât despre dragii dumitale prieteni, am crezut că vor ajunge la bătaie.

Jenna se înfioră amintindu-și vociferările lor și privirile furioase.

– Scontai probabil să mă descurajezi sau că voi fi prea friguroasă ca să continuu! Să știi că nu renunț niciodată, Neil. Voi merge până la capătul acestui studiu, chiar dacă trebuie să traversez lacul înot ca să-ți pun întrebări!

– Bravo!

Neil o trase pe tânăra femeie lângă el ca s-o apere de o rafală de vânt.

– Îmi plac bătăioșii.

Jenna îl fulgeră cu privirea înainte de a se așeza la volanul mașinii ei și nu se grăbi să-i deschidă portiera. Întrucât lui Neil părea să-i placă atât de mult vântul rece, n-avea decât să profite de ocazie! Totuși, în ciuda nemulțumirii ei, tânăra femeie nu se putea abține să-l admire pe bărbatul acesta care, după o zi de muncă, acasă și la universitate, găsea încă energia să străbată orașul răspunzând la întrebările ei. Nu întâlnise niciodată până acum o persoană atât de profundă, atât de dinamică și atât de deschisă!

Poetul vorbea cu toată lumea. Se oprea bucuros pe stradă ca să discute cu trecătorii. Comunica lesne, dar se destăinuia foarte puțin. În timpul convorbirilor lor, Jenna citea pe figura lui încordată, în crisparea fălcilor, cât de greu îi venea să povestească unele amintiri dureroase, eforturile părinților lui, ale școlii și chiar ale justiției de a-l readuce pe calea cea bună.

Neil nu avusese o viață ușoară. El evocase cu tristețe simplitatea copilăriei sale în sărăcie, adolescența într-un mediu brutal și neîndurător. Cum se putuse dezvolta oare geniul lui în pofida tuturor acestor împrejurări potrivnice? Cu un asemenea trecut, pătrunderea lui fulgerătoare în primele poziții ale literaturii mondiale ținea de miracol!

La vârsta de cincisprezece ani, Neil își străbătuse deja țara de la un capăt la altul, împins de nu se știe ce nevoie nestăpânită de a nu sta locului. Această rătăcire continuă dintr-un loc în altul, această dorință aproape mistică de a descoperi locuri și oameni noi nu erau oare sursa însăși a talentului său? Ce ar fi devenit oare dacă ar fi avut o copilărie la fel de răsfățată și de călduroasă ca a ei? se întreba Jenna. Reversul unei asemenea vieți îl incitase să sfideze soarta potrivnică. Cine altul în locul lui ar fi putut trece dintr-o școală de corecție pe băncile unei universități?

– Unde te-ai oprit ultima oară? îl întrebă ea cu indiferență.

Circulația, foarte intensă la acest început al serii, o împiedica să se întoarcă spre el, dar îi simțea privirea ațintită asupra ei.

– În California. La Los Angeles, ca să fiu exact. Am smuls aparatul unui fotograf și el m-a urmărit pe cale judiciară pentru lovire și rănire. Totul s-a terminat printr-o hotărâre de neurmărire în justiție.

– Împărtășești oare teama unor popoare primitive că ți se fură sufletul dacă ți se fixează imaginea pe o peliculă fotografică?

Jenna glumea ca să-l încurajeze pe calea confidențelor. Cu toate acestea, trecură câteva secunde până când Neil să se hotărască să răspundă.

– Persoana împreună cu care mă aflam nu ținea să fie fotografiată.

Tânăra femeie rămase tăcută, neștiind cum să reia conversația. Aventurile sentimentale ale lui Neil nu prezentau nici un interes pentru cercetările ei și continuând cu întrebările, însemna să recunoască faptul că nu era indiferentă la farmecul lui.

– O studentă? îi scăpă fără voia ei.

Oprirea la un stop îi oferi posibilitatea să se întoarcă spre însoțitorul ei. Pe fața lui apăru un zâmbet puțin maliții os.

– Dacă subiectul te interesează, îl voi dezvolta pentru dumneata. La urma urmei, este echitabil. Nu ai vorbit în fața mea despre marea pasiune a vieții dumitale? Un episod de care îmi voi reaminti! În schimb, am uitat numele logodnicului dumitale, iartă-mă.

– Nu l-am menționat.

Un claxon nerăbdător o făcu să tresară. Demară imediat, cu mâinile încleștate pe volan.

– Nu era o studentă, răspunse el în cele din urmă.

Tânăra femeie își mușcă buzele.

– N-ar fi trebuit să-ți pun întrebarea, Neil. Asta nu mă privește, numai dacă nu cumva această aventură nu se referă la nașterea talentului dumitale poetic.

– În legătura aceea nu era vorba de dragoste, ci numai de dorință.

– Nu te întreb nimic!

– Dorința e un sentiment care îmi este de mult timp familiar, continuă el fără să acorde atenție protestului Jennei. Pentru mine, dragostea a rămas un mister până în ianuarie trecut. La început nu ți-am văzut decât ochii, imenși și atenți, arzând de o excepțională forță interioară. Apoi am simțit în mâna mea mâna dumitale, fermă și sigură de sine, ți-am remarcat încheietura atât de fină încât îmi era teamă să n-o frâng, pielea atât de moale și atât de albă… Personalitatea dumitale este la fel de strălucitoare și de dură ca un diamant într-o cutie de catifea albă.

Jenna trebui să facă apel la tot sângele ei rece ca să nu piardă controlul mașinii. Pe neobservate, în cursul acestor ultime săptămâni, Neil îi copleșise sufletul, gândurile, visurile. Căldura mâinii lui pusă peste a ei, strângerile lui afectuoase nu erau totuși decât simple mărturii de prietenie, ca și cum se hotărâse să se conformeze dorințelor tinerei femei. Atunci, de ce nu reușea să se bucure de natura relațiilor lor, de ce nu putea face să dispară tensiunea care urca în ea la fiecare întâlnire a lor? De ce se simțea atrasă în mod inexplicabil de el?

– Lasă-mă la prima intersecție, îi spuse el pe neașteptate. Trebuie să merg puțin pe jos.

Jenna frână și opri la marginea trotuarului fără să pună alte întrebări. Neil avea obiceiul să străbată orașul pe jos de fiecare dată când lucra la un poem sau reflecta la o problemă.

– Se face frig, remarcă ea. Nu vrei să iei o cafea?

– Am s-o fac, răspunse el deschizând portiera.

– Nu vrei s-o bem împreună? Nu văd nici un inconvenient să ne continuăm discuția, numai să fim așezați comod într-un loc încălzit. Am impresia că mă antrenez pentru o cursă de maraton.

Tânăra femeie se încordă. Privirea sumbră și pasionată a lui Neil nu-i lăsa nici o îndoială. Urma s-o sărute, era sigură și, de data aceasta, era imposibil să-i reziste.

– Nu, declară el în cele din urmă. Este preferabil să ne oprim aici pentru astăzi, Jenna. Câteva minute în plus într-un loc liniștit, și mi-aș pierde capul. Îmi este din ce în ce mai ușor să-ți acord încrederea mea, dar nu mai am încredere în mine însumi. Înțelegi?

– Da…

Jenna urmări cu privirea silueta înaltă a lui Neil dispărând după colțul unei străzi, incapabilă să se miște sau să se gândească la ceva.

*
* *

– Am nevoie de dumneata! se auzi vocea lui Neil la celălalt capăt al firului. Pregătește-ți cea mai frumoasă rochie și colierul de diamante! Primarul va fi acolo în persoană, ca și câteva sute de pseudo-irlandezi!

Jenna se străduia să răspundă pe un ton firesc. Așezat în fața ei, Brian Wiggins deschidea ochii mari în care strălucea curiozitatea.

– Îmi pare rău, dar îmi este imposibil. Trebuie să prind avionul ca să mă duc în Missouri, la conferința anuală de psihologie infantilă. Organizatorilor nu le pasă dacă voi fi sau nu prezentă la ziua Sfântului Patrick!

– Vei vorbi despre mine, la această conferință? Vei profita de această ocazie ca să le comunici concluziile dumitale asupra cazului meu?

– Nu în anul acesta. Pentru asta, am nevoi de mai multe elemente concrete. Ești liniștit?

– Nu eram neliniștit. Elemente concrete, spui? Sunt gata să ți le dau din abundență în timpul unei seri minunate petrecute împreună! La ce oră trebuie să vin să te iau?

Brian Wiggins continua s-o fixeze cu interes.

– N-am timp, răspunse ea, puțin agasată. Iertați-mă, domnule Riordan, trebuie să vă las. Mă așteaptă unul din pacienții mei.

– Nu este singurul, domnișoară Lanier, răspunse Neil cu blândețe în momentul când ea închidea.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat săptămâna aceasta la școală, îi ceru Jenna băiețelului.

Doamne Dumnezeule! Vocea ei era răgușită și nesigură!

Să-l însoțească pe Neil la această recepție dată în saloanele hotelului Palmer nu putea intra în nici un fel în cadrul studiului ei! Era vorba despre un eveniment monden unde se va afla toată societatea înaltă a orașului. Acceptarea

acestei invitații ar fi însemnat recunoașterea naturii personale a relației lor. Hotărârea ei era luată: Nu se va duce!

*
* *

Când Jenna intră în apartamentul ei, telefonul suna.

– Este ora șapte! o anunță Neil. Sosesc în zece minute.

– Cum? exclamă tânăra femeie, sufocată de indignare.

Prea târziu! El închisese.

– Oh, nu!

Jenna se pregătea să facă un duș când soneria telefonului răsună din nou. De ce oare nu se gândise să-l închidă?

– Neil, ar fi bine pentru dumneata ca apelul acesta să fie dictat de o chestiune urgentă.

Un râs profund și grav o făcu să se înfioare.

– Poate chiar așa stau lucrurile. Mi-am înnodat atât de bine cravata încât seamănă cu un lat! Ai putea să-l faci mai bine? Sunt într-o cabină telefonică la doi pași de apartamentul dumitale.

– Nu te sfătuiesc să încerci experiența. L-aș strânge atât de tare încât te-aș strangula! La revedere și distracție plăcută! Mă duc să-mi fac dușul!

– Vom fi puțin în întârziere, dar n-are nici o importanță, draga mea, răspunse Neil cu un glas liniștit. Nu te necăji, vei fi perfectă, orice vei purta.

Jenna preferă să se oprească aici. Câteva fraze în plus și ar fi compromis definitiv frumoasa lor prietenie!

Distanța pe care se străduia s-o păstreze față de poet se micșora cu fiecare întâlnire a lor. Evoluția recentă a relației lor îi dădea amețeli. Ar fi atât de ușor să-i mărturisească faptul că și ea îl dorea, că voia să se abandoneze focului care mocnea de mult timp în ea.

„Aș trăi atunci o scurtă legătură cu el, pentru a nu mai fi apoi decât cenușă când va pleca…Nu!" se gândi ea cu hotărâre.

Zbârnâitul insistent al soneriei de la ușă o smulse din gândurile ei sumbre. Înfășurată într-un imens prosop de baie, tânăra femeie se duse să deschidă.

– Cum, încă nu ești gata? exclamă Neil. Grăbește-te! Până te îmbraci, voi cânta niște serenade de care vecinii dumitale vor fi încântați.

Îi întinse un buchet de garoafe, după care atacă un vechi cântec din folclorul irlandez.

– Ai milă! strigă Jenna astupându-și urechile.

Oscilând între râs și exasperare, tânăra femeie îi întoarse spatele și se repezi în camera ei. În pofida eforturilor ei de a se îmbrăca repede, Neil avu timp să masacreze aproape zece cântece înainte ca ea să reapară într-o rochie lungă de catifea neagră.

– Simt că am să regret că am acceptat să te însoțesc. Dar nu vreau să fiu gonită din imobil, și dumneata o știi. Practici un veritabil șantaj, Neil!

O ușă se întredeschise în stânga lor în timp ce urcau în lift.

– A fost foarte frumos, făcu o voce. Vă pricepeți…

Neil se umflă în pene atât de vizibil încât pe Jenna o cuprinse un râs nepotolit. În taxiul care-i ducea la recepție, șoferul îi cercetă cu un aer îngrijorat și amuzat totodată.

Cum putea oare să rămână supărată pe Neil? Era atât de nostim, atât de sincer și atât de generos!

Ajunși în holul imens al hotelului Palmer, Jenna fu surprinsă să recunoască multe din personalitățile lumii artistice sau politice ale orașului. Tânăra femeie făcu o grimasă.

– N-ar fi trebuit nicidecum să te însoțesc, murmură ea la urechea poetului. Cum ai putut îndrăzni să mă atragi în acest viespar?

– Și eu care speram să te impresionez! În ceea ce mă privește, aș prefera să fiu spânzurat sau sfârtecat în patru decât să vin singur la asemenea reuniuni!

Jenna se întoarse spre el, uimită.

– Să mă impresionezi? Îți închipui că…

– Mărturisește că nu ești insensibilă la atracția unor asemenea manifestări, i-o reteză el. Privește eleganța ținutei dumitale, de exemplu. Socoteai că veI fi admirată, nu-i așa?

Jenna își atinse mașinal mătasea fluidă a rochiei de seară.

– Ai fi dorit fără îndoială să păstrez splendidul meu capot verde, așa-i?

– Ai darul de a prezenta lucrurile într-o lumină care…

Neil căuta o expresie tăioasă pentru a-și încheia fraza, când ambasadorul Irlandei veni să-i strângă mâna, îndepărtându-se apoi în grabă spre alți compatrioți.

– Mă feresc de recepțiile acestea mondene ca de ciumă, șopti Neil, dar consulul a insistat atât de mult încât am sfârșit prin a ceda.

Jenna se hotărî să facă haz de necaz. La urma urmei, poate că serata aceasta îi va da posibilitatea să descopere noi fațete ale personalității poetului. Nu avusese încă ocazia să-i vadă comportarea într-un anturaj elegant și monden.

– După câte se pare, cunoști majoritatea invitaților, remarcă ea pe neașteptate. Pentru un om care detestă să răspundă la întrebările ziariștilor, ai aerul că apreciezi conversația unor oameni care nu-ți seamănă deloc. Cum se poate explica asta?

– Nu mă aflu aici ca să dau interviuri, i-o întoarse el încruntându-și sprâncenele. Ai cerut îndurare, amintește-ți! Acum, dacă vrei să încetezi să faci pe martira, să mergem să ne alăturăm acestor personalități eminente… sau care se pretind astfel.

– Drept cine te crezi, pentru numele lui Dumnezeu? îl întrebă Jenna bine dispusă.

Neil zâmbi, cu o licărire zeflemitoare în fundul ochilor.

– Dumneata ce părere ai?

Siguranța lui o irită pe tânăra femeie, dar ea se strădui să nu lase să se vadă. De altfel, cu smochingul negru a cărui croială perfectă îmbrăca de minune corpul lui atletic, poetul exercita un asemenea farmec încât era dificil să-i adresezi cel mai mic reproș.

Îl urmărea pe ascuns cu o privire admirativă, când o tânără femeie îl interpelă pe Neil cu o voce care nu încerca să ascundă cât de seducător îl considera.

– Irlanda este țara cea mai minunată, declară ea învăluindu-l pe poet cu o privire insistentă. Dumneavoastră sunteți…

Jenna refuză să asculte continuarea, iritată de turnura conversației, preferând să plece pe furiș spre bufet, unde ceru o cupă de șampanie. Când reveni la Neil, acesta discuta cu un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o figură dușmănoasă.

– Aveți o datorie față de poporul și de patria dumneavoastră! afirma necunoscutul

– Dacă este cazul, cred că mie îmi revine să hotărăsc când și cum pot ajuta Irlanda. Eu mă folosesc de un stilou, nu de un drapel și nici de o pușcă…

Neil se întrerupse văzând-o pe Jenna apropiindu-se. O prinse de braț și o trase spre el.

– Jenna Lanier, Michael Boyle.

Stingherit de prezența unei a treia persoane, invitatul bombăni câteva cuvinte politicoase. Totuși, înainte de a se îndepărta, îi aruncă poetului o privire tăioasă și amenințătoare.

– Michael Boyle, repetă Jenna cu o voce neîncrezătoare. Am citit destule articole despre el și organizația lui ca să știu că este vorba despre un extremist periculos! Nu mi-aș fi putut închipui niciodată că ești în contact cu ei. Poezia dumitale condamnă războiul și violența. Ți-am citit cărțile și nu mă pot înșela!

– Este un irlandez dezrădăcinat, ca și mine. Vino, oamenii încep să se așeze la masă.

Tânăra femeie refuză să se oprească aici.

– Ce înseamnă acest „ca și mine”? Militezi și dumneata?

Fălcile lui Neil se încleștară.

– Nu-mi place să vorbesc despre politică. Nu-mi place să vorbesc despre religie. Regula aceasta se aplică ziariștilor, prietenilor trecători și chiar psihologilor fermecători.

– Nu știu de ce te-am însoțit aici, replică ea cu o voce tăioasă. Și nu știu de ce pretinzi că mă lași să-ți studiez personalitatea. Este evident că nu vrei să cooperezi! Refuzi să răspunzi la întrebările mele, organizezi întâlniri în locuri absurde, îți bați joc de mine!

Jenna se opri în mijlocul încăperii, indiferentă la privirile curioase care se îndreptau spre ea. Ochii ei aruncau fulgere.

– Ai temperamentul unei irlandeze! murmură Neil râzând.

Tânăra femeie se așeză la masă și-l fulgeră cu privirea.

– Ai acceptat să mă ajuți în cercetările mele, nu-i așa? De ce oare ne certăm întruna?

– Pentru că dumneata ești femeie, iar eu bărbat, sugeră Neil. Pentru că ești obișnuită să vorbești cu copiii…

– Dar dumneata vrei să mă ridiculizezi! Așadar, ar trebui să te tratez așa cum se tratează un copil?

Aplauzele care salutau sosirea primului orator o împiedicară să continue.

„Să fie blestemat!” își zise Jenna aruncându-i o privire furioasă poetului.

Pentru prima oară în toată cariera ei, era pe cale să-și piardă sângele rece.

– Îmi pare rău că m-am înfuriat, zise ea cu răceală în timpul unei pauze. Sunt pur și simplu exasperată că munca mea nu se desfășoară în condițiile pe care le prevăzusem.

– Se întâmplă extrem de rar ca cineva să-și realizeze planurile potrivit dorințelor, răspunse el pe un ton împăciuitor.

Neil îi luă mâna cu piele catifelată ca să-și pună buzele pe ea. Contactul acesta neașteptat o tulbură în asemenea măsură pe Jenna încât uită de furia ei. Cum să lupte împotriva farmecului care emana din ființa lui? Putea oare s-o facă? Avea nevoie să reflecteze, să înțeleagă ce se întâmpla cu ea.

Tânăra femeie ciuguli fără poftă din gustările delicioase care se serveau, indiferentă la discursurile interminabile pe care personalități cu ifose le rosteau fără întrerupere.

– Am oroare de toate astea, îi mărturisi Neil în două rânduri.

– În cazul acesta, de ce ai acceptat să vii? Și de ce ai insistat atât de mult să te însoțesc?

– Credeam că mă voi distra în compania dumitale.

– Ce vrei să fac? Să te implor insistent să plecăm imediat ce pisălogul acesta își va termina peroația…

– Liniște! Este fratele meu, bombăni un bărbat burtos așezat în fața ei.

Tânăra femeie își mușcă buzele.

– Oh! Vă rog să…

– Nu te scuza, interveni Neil. Nu este vina dumitale și nici a mea dacă fratele domnului este plictisitor de moarte!

– Neil!

Aplauzele înăbușiră protestele ei. Oratorul își terminase în sfârșit prestația.

– Sunt membru în consiliul municipal! îi anunță bărbatul cel gras ridicându-se, cu fața roșie de indignare. Dacă credeți…

– Cred mai ales că sunteți lipsit îndeosebi de cunoașterea regulilor vieții de societate și de umor, replică Neil. De altfel, îi plâng sincer pe cei conduși de dumneavoastră, de a se afla sub tutela unor asemenea oameni.

Jenna asculta, fascinată de această diatribă. Nu asistase încă niciodată la celebrele izbucniri de mânie care făcuseră reputația poetului, dar ceea ce citise despre acestea era o reprezentare palidă a realității. Ochii lui Neil străluceau de furie, în timp ce vocea lui tuna, amenințătoare și dură. Se simți cuprinsă de un fel de înflăcărare văzându-l că-i ia astfel apărarea, într-o manieră atât de pasionată.

– N-am putea pleca? propuse ea cu voce slabă.

– N-ar fi trebuit niciodată să pui piciorul aici, replică agresiv consilierul municipal. Te cunosc, Riordan. Semeni cu toți artiștii aceia care pândesc cel mai mic scandal ca să le apară fotografia în ziare! Cât despre dama care ne privește de atât de sus…

Mânat de furie, făcu un gest larg cu mâna și lovi din greșeală umărul Jennei. Figura lui Neil deveni lividă și pumnii lui se strânseră. Invitații se ridicaseră de la locurile lor și se apropiau de ei, nerăbdători să asiste la cearta care aducea puțină culoare acestei serate atât de monotone.

Jenna puse o mână tremurândă pe umărul lui Neil.

– Ajunge, te rog!

– Vezi-ți de treburile dumitale! mârâi consilierul municipal.

Furioasă, ea îl împinse exact în clipa când acesta se pregătea să-l lovească pe Neil, cu un gest mai violent decât ar fi dorit. Dezechilibrat de acest atac neprevăzut, bărbatul vru să se agațe de fața de masă și alunecă la podea într-un zornăit de veselă spartă. Rămase acolo, incapabil să înțeleagă ce i se întâmplase.

– Bravo! comentă Neil râzând. Bădăranul acesta n-a primit decât ceea ce merită!

Ochii poetului străluceau de veselie; furia lui se risipise ca prin farmec. O luă pe tânăra femeie de braț și o conduse prin mulțime.

Jenna se opri în holul hotelului și-și puse mâinile pe obrajii în flăcări.

– Ce grozăvie! Cum ai putut?

– Ce anume?

Neil o privi cu un surâs dezarmant.

– Nu eu am fost acela care a început și nici măcar nu m-ai lăsat să termin. N-am să uit niciodată figura acestui om când s-a trezit întins în mijlocul cioburilor!

– Dumnezeule! suspină tânăra femeie. Nu vom reuși niciodată să ieșim de aici.

– De ce nu? Formăm o echipă formidabilă, dumneata și cu mine!

– Sunt psihologă, continuă ea cu încăpățânare. Eu nu sunt…

Neil îi întrerupse cu un sărut protestele.

Capitolul 5

Nu mai exista nimic decât buzele lui Neil peste ale ei, decât sărutul lui în care se amestecau cu tandrețe și pasiune…

Amintirea lungilor săptămâni de muncă, a tuturor acelor ore de conversație prudentă și politicoasă, a eforturilor ei de a studia cu obiectivitate personalitatea complexă a poetului, reveniră în mintea Jennei ca printr-o ceață confuză. Nu trebuia să cedeze nebuniei unei clipe de pasiune. Repede! Să-l respingă înainte de a fi prea târziu! Imposibil, însă. Jenna răspundea deja sărutului lui, cu o ardoare de care nu se știa capabilă. Mii de senzații necunoscute se năsteau în ea, tulburătoare, amețitoare și delicioase. Dorința se propaga în corpul ei, profundă și intensă, gata s-o aprindă în întregime.

Buzele lui Neil se desprinseră, în sfârșit, de ale ei. Auzi ca prin vis vocea gravă a poetului murmurându-i numele, apoi reveni încetul cu încetul la realitate. Doamne, Dumnezeule! Oare ce făcuse?

– Mă întorc acasă, bâigui ea.

Oh! De ce oare o privea astfel, fără să spună nimic? Ce însemna privirea lui surprinsă?

Într-un efort de voință, Jenna se răsuci pe călcâie ca să se îndrepte spre vestiar. Tăcerea lui Neil era un adevărat supliciu. Tânăra femeie își îmbrăcă lunga ei capă de catifea neagră, fără să-i aștepte ajutorul. De data aceasta, ea era aceea care voia să fugă, să plece înainte de a izbucni furtuna.

Întoarcerea cu taxiul i se păru interminabilă. Cu privirea absentă, Neil persista în mutismul lui. Ce spera oare? Să-l invite să-și petreacă noaptea la ea? Să recunoască faptul că-și supraestimase capacitățile de a rămâne stăpână în egală măsură pe munca și pe sentimentele ei?

– Avionul care mă duce la conferința anuală de psihologie infantilă decolează foarte devreme, mâine dimineață, declară Jenna când ajunseră în fața ușii ei. Nu te pot invita să intri, Neil.

– Nu ți-am cerut-o. Acum, nu asta aștept de la dumneata.

Tânăra femeie nu răspunse. Mâna ei căzu de pe clanță. O cuprinse o slăbiciune stranie.

– Semeni cu o lebădă care vrea să-și ia zborul, dar căreia i-au fost legate aripile, murmură poetul cu o voce blândă și visătoare. N-ai cunoscut niciodată minunatul elan al dragostei. O știu sigur, am citit-o în ochii dumitale. Doresc numai să te aud spunând-o.

Mâinile lui alunecau pe brațele goale ale Jennei într-o mângâiere ușoară și încântătoare, făcând-o să vibreze din toată ființa ei.

– Să mă auzi spunând ce? Că o forță invizibilă ne împinge unul spre celălalt? Este adevărat.

– Mărturisește că mă dorești, Jenna. Sunt sigur că mă dorești la fel de mult cât te doresc eu. Spune-o, te rog.

Sub focul mângâierilor lui, Jenna simți că leșină.

– Nu. Oprește-te, Neil!

Să recunoască adevărul ar fi însemnat sfârșitul studiului ei, sfârșitul acestui climat agreabil și încrezător pe care se străduise să-l păstreze între ei.

– Nu poți avea tot ce dorești, Neil. Nu înțelegi asta? Trebuie să ne comportăm ca niște persoane adulte și responsabile.

– De ce? Voiai să tulburi inima unui geniu, nu-i așa? Iată că ai reușit.

Îi luă mâna și o puse pe pieptul lui. Sub cămașa albă, bătăile surde și rapide ale inimii lui îi trădau nerăbdarea.

– Vreau să te adud spunând că-l dorești pe bărbatul care sunt.

– Te doresc…

O spusese într-adevăr? Propriile ei buze rostiseră aceste cuvinte irevocabile?

Un surâs foarte tandru lumină figura lui Neil. Cu ochii cufundați în cei ai tinerei femei, o trase spre el.

– Ce plăcut este să aud aceste cuvinte, după atâtea luni de așteptare în care m-am confruntat cu rezerva dumitale! Răbdarea este o virtute. Eu nu aveam deloc, dar dumneata m-ai învățat admirabil.

Jenna simțea inima poetului bătând gata să se rupă sub mâna ei; cu toate acestea, vocea lui era gravă, aproape resemnată. Ea rămase tăcută, tulburată de un vârtej de sentimente contradictorii a căror intensitate o speria. Propria ei mărturisire răsuna încă în urechile ei asemenea constatării unui eșec. În două cuvinte, atât de simple, atât de adevărate, tânăra femeie își spulberase șansele de a-și atinge într-o zi scopul pe care și-l fixase.

– Ai câștigat, murmură ea punându-și fruntea pe umărul însoțitorului ei. Ești cel mai puternic. Pentru că nu respecți regulile, nu se poate rezista voinței tale.

– În dragoste ca și în poezie, nu există reguli, draga mea.

Jenna încerca în zadar să se îndepărteze de el. În brațele lui Neil devenea fragilă, extrem de vulnerabilă. Gândul că-l iubea o făcu să închidă ochii. Îl dorea, dar îi era teamă.

– Ești o lebădă imobilizată la sol. Nu-ți lipsește decât îndrăzneala ca să te lași antrenată spre piscurile strălucitoare ale dragostei. Eu îți voi da leacul, te voi învăța detașarea.

Tânăra femeie scutură din cap.

– Ajunge, Neil. Este inutil să continui discursul acesta absurd.

Lacrimi fierbinți îi ardeau pleoapele închise.

– Nu ești profesorul meu și nici eu nu sunt profesorul tău. Relația noastră a luat sfârșit în seara asta. Te doresc, Neil, dar nu te voi iubi niciodată.

Jenna își ridică spre el ochii mari plini de tristețe. Trebuia cu orice preț să-l îndepărteze din viața ei pe bărbatul acesta tulburător. Înainte ca el s-o distrugă…

– Cu cât te vei încăpățâna să trăiești în tristețe și singurătate, cu atât vei avea mai puține șanse de a cunoaște într-o zi fericirea, murmură el.

Atinse ușor cu buzele fruntea tinerei femei, apoi se îndepărtă.

– Voi fi aici când te vei întoarce. Când vei fi pregătită să mă regăsești, fă-o fără ezitare. Eu voi aștepta.

Incapabilă să facă un gest ca să-l rețină, Jenna îl privi dispărând în lift.

Intră în apartament ca un automat și se lăsă să cadă pe canapea, cu capul în mâini. Să doarmă? Nici nu putea fi vorba. Tânăra femeie deschise sertarul biroului, în căutarea dosarului gros de care, chiar în dimineața acelei zile, se simțise atât de mândră.

Cum să transcrie în câteva fraze seci concluzia tragică a trei luni de cercetări de vreme ce fiecare cuvânt al acestui studiu evoca imagini atât de intime, sentimente atât de puternice? Tânăra femeie apăsă atât de tare stiloul, încât vârful peniței rupse hârtia. Istovită de durere și de decepție, închise dosarul și-l puse la loc.

– Te doresc, zise ea cu voce tare, încă incapabilă să creadă că putuse rosti aceste cuvinte. Te doresc…

Așezată pe canapea, Jenna privea lung imensitatea cerului de un cenușiu la fel de întunecat ca ochii bărbatului de care fugea.

Concluzia aceasta neașteptată era oare inevitabilă? Neil spusese într-o zi că erau destinați unul altuia. Dar Jenna nu credea în destin. Nu stabilise ea însăși cursul pe care trebuia să-l urmeze existența ei?

Nu se lăsase niciodată influențată de un bărbat. Nu acționase niciodată sub influența unui impuls, fie că fusese vorba de viața profesională sau de viața particulară. În condițiile acestea, de ce o impresionaseră atât de mult criticile lui Neil privitoare la lipsa ei de îndrăzneală?

*
* *

– Mă găsești plictisitoare? o întrebă ea pe Julia în drum spre aeroport.

– Plictisitoare? Nu, ești foarte interesantă! Ce s-a întâmplat? Te-ai certat din nou cu doctorul Kyler?

– Nicidecum! Kyler și cu mine nu suntem de acord decât într-o singură privință: completa noastră opoziție asupra metodei de folosit cu tinerii noștri pacienți. Spune-mi, viața mea liniștită și organizată ți se pare plicticoasă?

– Nu cred că părerea mea are mare importanță, răspunse Julia aruncându-i o privire pe furiș. Dar lasă-mă să mă gândesc. Știu că te simți bine la clinica Bennett, că ești pasionată de munca ta. Personal, găsesc că această viață este cam plictisitoare, dar tu ești… cum să spun? Tu ești mai… ponderată decât mine.

Ponderată? Jenna zâmbi, amuzată de imaginea pe care i-o inspira acest adjectiv. Se văzu ca un drum drept, lat și nivelat, fără urcușuri abrupte sau coborâșuri ametitoare, fără ocoluri și viraje. Un drum agreabil și liniștit care tocmai se întâlnise cu o potecă de munte, întortocheată și abruptă: Neil Riordan.

Comparația îi plăcu atât de mult încât se gândea încă la ea în avionul care o ducea spre St. Louis, apoi în timp ce completa fișa la hotel. O voce familiară o făcu să tresară:

– Jenna!

– Alan! exclamă ea croindu-și drum printre colegii ei.

Ce bucurie să întâlnească prieteni vechi, colegi de studii și chiar foști pretendenți! De unde scosese Neil Riordan ideea bizară că el inventase plăcerea?

– Sunt atât de bucuros să te revăd! exclamă Alan.

El depuse un sărut afectuos pe obrazul tinerei femei, după care o conduse spre barul hotelului. Înainte de a-și termina ceașca de cafea, Jenna înțelese motivele entuziasmului lui: Alan redevenise celibatar și n-o uitase pe fosta lui logodnică!

– Divorțul acesta m-a distrus. Ar fi fost mai bine să rămân la Chicago și să-mi organizez acolo cariera și viața.

Tânăra femeie surâse fără să răspundă. N-avea de gând să dea curs aluziei lui. Alan oftă.

– Și munca ta? Ceva nou, Jenna?

Îi vorbi în câteva fraze despre clinică, despre cercetările ei asupra lui Neil. Interlocutorul ei părea impresionat.

– Ce noroc ai! Nu se vorbea decât despre el când preda la New York. Aș putea să pariez că mai devreme sau mai târziu va obține Premiul Nobel. Imaginează-ți puțin ce răsunet va avea studiul tău când se va întâmpla asta.

Jenna își încruntă sprâncenele. Ce să mai spună de faptul că dusese benzi desenate unui om susceptibil să primească o asemenea consacrare! Se înfioră la amintirea nopții care urmase după aceea.

– Încă o cafea? propuse Alan.

El făcu semn chelnerului și luă mâna tinerei femei.

– Au trecut trei ani de la ultima noastră întâlnire, reluă el. Dar despărțirile pregătesc în mod misterios cele mai frumoase reîntâlniri, este bine cunoscut.

Jenna se desprinse cu blândețe. Un nod i se puse brusc în gât.

– Este plin de fantezie și înflăcărare, murmură ea.

– Cine? Oh! Riordan, bombăni interlocutorul ei. Imprevizibil, dezordonat și genial. Am citit mai multe articole despre el. Ai avut fără îndoială ocazia să cunoști genul acesta de personaj.

– Neil nu aparține nici unui gen! protestă ea cu înfocare. El este incomparabil! Uneori blând și tandru, niciodată cu adevărat agreabil…

În ceea ce-l privea, Alan era un tip agreabil, dar ea refuzase să se mărite cu el, spre marea supărare a părinților ei. Astăzi, Jenna știa că nu se înșelase. Vocea psihologului n-o făcuse niciodată să vibreze, cum o putea face cea a lui Neil. Nici gura și nici mâinile lui nu treziseră veodată ceva în ea.

– Îmi pare rău, Alan.

– De ce? întrebă el pe un ton posac. Ai fost întotdeauna prea absorbită de munca ta. Este limpede că nu s-a schimbat nimic.

Tânăra femeie nu protestă. Preocupată de reușita studiilor, îl alesese pe Alan deoarece părea cel mai inteligent dintre toți colegii ei studenți. Munciseră împreună și-și luaseră doctoratul, își căutaseră o slujbă și plănuiseră repede un viitor comun. El reprezenta bărbatul ideal pentru o căsătorie fără probleme. Părinții ei erau nebuni de bucurie că fiica lor dădea dovadă de o asemenea luciditate.

Cu toate acestea, atunci când lui Alan i se propusese o situație de invidiat la New York, Jenna nu vrusese să-și părăsească postul de la clinica Bennett. Discutaseră cu multă sinceritate despre sentimentele lor și se despărțiseră fără tristețe și fără reproșuri. Astăzi, toate astea i se păreau atât de departe!

În timpul mesei date în onoarea participanților la conferință, tânăra femeie povesti câteva anecdote în legătură cu poetul. Amuzamentul colegilor ei îi aduse mustrări de cuget. Ceea ce simțea pentru Neil nu avea nimic caraghios!

La venirea nopții, în singurătatea camerei sale de hotel, Jenna fu cât pe ce să cedeze tentației de a ridica telefonul. Nu, oricât de plăcută și de profundă era vocea lui, n-ar fi de-ajuns să-i domolească tristețea. Avea nevoie de compania lui, de brațele lui puternice și calde în care i-ar fi atât de bine să se refugieze. Pe tânăra femeie n-o stăpânea nici o îndoială. Neil va cunoaște într-o zi o celebritate mondială,

dar nici Premiul Nobel și nici vreo altă formă de consacrare nu va aduce vreo modificare importantă a felului său de viață.

Nu avusese niciodată casă sau mașină și nici nu căuta să ajungă să le aibă. Fără să respingă pentru asta societatea, se comporta ca un nonconformist deschis și simpatic, indiferent de opinia care se putea forma asupra atitudinii lui. De-a lungul întregului weekend, Jenna nu încetă o clipă să se gândească la poet. Ce era oare cu sentimentul acesta straniu, cu acest foc care ardea în ea și devenea mai aprins cu fiecare zi? Neil o făcea să-și piardă capul; devenea tot mai conștientă că prezența lui îi era absolut indispensabilă pentru a trăi normal, în fericire și siguranță.

Siguranță cu un bărbat ca el? se gândi ea brusc. Sunt nebună să sper așa ceva!

Jenna își luă capul în mâini și continuă să reflecteze. Avea nevoie să întâlnească un bărbat inteligent și chibzuit, cineva al cărui viitor era planificat cu tot atâta minuțiozitate ca al ei. Din păcate, anii care trecuseră și bărbații pe care-i cunoscuse, inclusiv Alan, fuseseră o veritabilă traversare a deșertului. Oare prin ce glumă a sorții trebuia ca tocmai un poet lunatic și nestatornic să i se pară interesant? Răspunsul țâșni ca un fulger pe un cer fără nori: dragostea!

Capitolul 6

Burnița ușoară care cădea peste Chicago în momentul când avionul se așeza încetișor pe pistă se transformă brusc într-o aversă violentă. Picături enorme de ploaie se striveau de gemurile uriașe ale aeroportului, luându-i Jennei orice șansă de a găsi un taxi liber. Ce să facă oare? Să-i telefoneze Juliei?

La vederea unei siluete înalte care își făcea loc prin mulțime, îi sări inima în piept.

– Neil! Ce surpriză minunată! Nu mă așteptam să vii să mă întâmpini!

Figura poetului i se păru neobișnuit de posomorâtă.

– Trebuia să te văd, răspunse el cu gravitate. Aceste trei zile mi s-au părut interminabile.

– În cazul acesta, ai putea cel puțin să te bucuri de întoarcerea mea!

Neil șovăi o clipă, apoi o luă în brațe.

– Mi-ai lipsit îngrozitor, murmură el înainte de a-i atinge buzele oferite.

Pe tânăra femeie o străbătu un fior violent. Nici ochii și nici îmbrățișarea lui nu o făceau să tremure, ci aceste cuvinte care reprezentau ecoul propriilor ei gânduri. Își aminti de zilele acestea de așteptare, de orele în care nu visase decât la el.

– Și mie mi s-a părut lung timpul, recunoscu ea cu voce înceată. Am vrut să-ți telefonez, sâmbătă seara, ca să-ți aud accentul irlandez și să-ți spun…

Jenna se opri. În tulburarea ei, fusese cât pe ce să-și trădeaze secretul, să-i mărturisească dragostea ei.

– Ți-aș fi explicat cât de plictisitoare poate fi o asemenea conferință, după serata noastră agitată de la hotelul Palmer! reluă ea cu un râs forțat. Și din șederea aceasta la St. Louis n-am învățat nimic, în afară de faptul că o ceașcă de cafea poate costa mai mult de un dolar!

– Îmi vei povesti toate astea mai târziu.

Neil își înclină capul. Un surâs ușor apăru pe buzele lui senzuale.

– Se pare că ai uitat că ție îți revine rolul să asculți, nu mie. Tocmai astăzi am multe de spus.

Cu un braț trecut în jurul umerilor tinerei femei, o conduse spre locul de sosire a bagajelor. Jenna ar fi vrut să cânte și să danseze de bucurie. Totuși, expresia cam ciudată de pe figura lui Neil îi atrase atenția.

– Ceva nu este în ordine?

Figura gravă a însoțitorului ei, reținerea lui vizibilă de a răspunde îi sporiră și mai mult îngrijorarea.

– Ce s-a întâmplat? N-ar fi trebuit să ieși pe timpul acesta! Pari epuizat și foarte necăjit. Haide, spune-mi!

– Poate că n-are rost să mă frământ, murmură el în cele din urmă. Poate că nu-i nimic… Mi-ai lipsit, Jenna. Am venit aici ca să te duc acasă. Aveam nevoie să știu.

– Ce anume? Haide, Neil!

Pierdut în gândurile lui, poetul se îndreptă cu pași mari spre un Volkswagen lovit și zgâriat, aparținând unuia dintre studenții lui.

Un ziar, pus la vedere pe scaunul mașinii, îi furniză Jennei o parte a răspunsului pe care-l aștepta. În timp ce Neil se concentra asupra conducerii capricioasei mașini, ea parcurse rapid prima pagină. O fotografie a ei, puțin neclară dar ușor de recunoscut, se întindea chiar în mijloc pentru a ilustra un articol consacrat balului de Sfântul Patrick!

Tânăra femeie rămase tăcută până când se risipiră surpriza și șocul. Fotografia, făcută fără ca ea să-și fi dat seama, arăta propria ei figură uimită, silueta amenințătoare a poetului și stupefacția consilierului municipal, întins la podea în mijlocul unor farfurii sparte. Textul legendei o făcu să tresară.

– Oh! Dar n-au înțeles nimic! exclamă ea. Totul este greșit, chiar și ortografia numelui meu!

– Eu nu l-am lovit, știi bine, zise Neil pe un ton sumbru.

– Doctorul Kyler trebuie să fi fost încântat, murmură Jenna. Ce publicitate pentru draga lui clinică!

– Îmi pare rău. Cred că vrei să mă strângi de gât, nu-i așa? Îi voi telefona doctorului Kyler ca să-i explic.

Jenna își mușcă buzele, surprinsă de propria ei reacție. Nu simțea nici mânie, nici jenă. O necăjea doar preocu-

parea vizibilă a lui Neil. Mă iubește, înțelese ea brusc. Se neliniștește pentru mine! Un surâs radios apăru pe buzele ei.

– N-o să faci nimic! exclamă ea. Tu ești celebru, nu eu! Menajează-ți mai bine reputația atât de greu dobândită de poet strălucitor și protestatar. De altfel, nimeni, iar Kyler mai puțin decât oricine, n-o să creadă că o femeie slabă a îndrăznit să se lege de un om politic! Liniștește-te, n-o să fiu cu siguranță concediată pentru că am participat la o ceartă violentă!

Jenna se întoarse spre însoțitorul ei și izbucni în râs, imitată curând de Neil.

– Nu mă așteptam să reacționezi atât de bine, remarcă el cu un oftat de ușurare. Pentru o femeie atât de atașată de ordine și de disciplină, n-a fost un noroc să întâlnești un individ de felul meu! Ce să mai spun de faptul că nici măcar nu voiai să mergi la petrecerea aceea! Credeam că vei fi nebună de furie!

– Nebună, poate, dar nu de furie, îl asigură Jenna râzând și mai cu poftă.

Puse ziarul în poșeta ei, ca și cum era vorba despre o amintire prețioasă, apoi contemplă cerul înstelat. Trebuie să-și fi pierdut capul pentru a nu da frâu liber sentimentelor pe care le încerca față de poet, ca să-și înăbușe dorința și dragostea care-i umpleau inima!

– Nu știam că nebunia este contagioasă, replică Neil.

Privirea lui alunecă peste ea într-o mângâiere furișată.

– Așadar, formăm un cuplu foarte potrivit! Cine știe, poate că mă voi lăsa contaminat la rândul meu de firea ta serioasă și rezonabilă.

– Mă îndoiesc, murmură Jenna înainte de a se sili să-i înfrunte privirea. Trebuie să renunț la planurile mele privind studiul, Neil. La ce aș putea să ajung, dacă nu mai am distanța și obiectivitatea necesare?

Neil opri Volkswagenul pe primul amplasament întâlnit și tăie contactul.

– Ce discurs! exclamă el. Ascultându-te, s-ar putea crede că dragostea este o adevărată calamitate!

– Este interzis să staționezi aici, protestă Jenna. Nu putem rămâne în locul acesta.

– Nu?

– Și n-am spus niciodată că te iubesc, Neil!

– Cuvintele nu sunt necesare.

O îmbrățișă cu tandrețe și-și sprijini fruntea de a ei.

– Am nevoie de tine.

Incapabilă să vorbească, Jenna îi oferi buzele și se abandonă plăcerii sărutului lui. Se sărutară minute interminabile, cuprinși amândoi de vârtejul unei pasiuni prea mult timp stăpânită. Jenna se strângea cu toată puterea în brațele lui, extrem de tulburată de contactul cu corpul lui viril. Cum să mai reziste tentației pe care o exercita asupra ei? Un suspin ușor scăpă de pe buzele ei.

– Îmi jurasem să păstrez distanța față de tine, murmură ea cu o voce tremurată. Se ridică atâtea probleme!

– Da, dar atât de simplu de rezolvat! Să le dăm uitării, draga mea.

Mâna poetului se strecură sub mantoul ei ca să ajungă la rotunjimile pieptului. Jenna tresări, tulburată de îndrăzneala neașteptată a mângâierilor lui. Probleme? Ce

probleme? Își pierduse deja controlul, uitase obstacolele care, doar cu câteva clipe înainte, păreau să se ridice între ei. Se agăță spontan de umerii lui solizi, simțind în ea flacăra incandescentă a plăcerii.

Nu! Era o nebunie! Nu era suficient că, dintr-o slăbiciune de neiertat, trebuise să renunțe la cercetările ei? Dacă vor continua astfel, îl va pierde pentru a doua oară. Peste câteva luni, Neil va pleca în țara lui, lăsând-o singură și mâhnită.

Poetul își ridică încet capul. Trăsăturile lui erau dure, aproape severe.

– Mă iubești, rosti el liniștit. Te plângi întotdeauna de întâlnirile noastre în locuri nepotrivite. Ai drepate. O mașină nu este locul ideal pentru a sta de vorbă.

Când el îi îndepărtă cu tandrețe o șuviță de păr rătăcită pe obraz, Jenna înțelese ce dorea ea. În seara asta, era puțin interesată să discute. Se descoperea femeie, vibrând de emoție, senzuală; voia să-i dovedească profunzimea sentimentelor sale bărbatului care devenise unicul obiect al gândurilor ei. Nu vor mai fi decât o singură ființă, voia să-l simtă alături de ea, voia să cunoască totul despre el.

Nu venise oare timpul să-și ia viitorul în mâini? Poate că nu vor rămâne împreună decât pe timpul unei nopți, dar asta ar fi însemnat deja paradisul.

– Să mergem la mine, murmură ea.

O auzise oare? Neil își recăpătă respirația, apoi continuă s-o privească lung. În cele din urmă, întinse mâna și atinse cu tandrețe buzele tinerei femei.

– Nu pot. Te doresc prea mult ca să pot suporta să te urmez fără să-ți dovedesc dragostea mea. M-ai făcut nebun

de dorință, draga mea, încât sunt incapabil să mă exprim sau să-ți ascult cuvintele. Nu mai vreau să ascult decât ecoul fericirii mele țâșnind de pe buzele tale. Mă înțelegi?

– Perfect, răspunse Jenna cu o voce răgușită.

Scoase cheile din poșetă și le depuse în palma însoțitorului ei.

– Acum, să mergem.

Toată tensiunea risipită, Neil surâse privind legătura de chei. Porni motorul mașinii, demară și străbătură cei câțiva kilometri care-i despărțeau de apartamentul Jennei. Aici, el sări din mașină, îi deschise portiera tinerei femei și o prinse de talie.

Când intrară în apartament, Jenna nu aprinse lumina. Aici, dorința părea să fie peste tot în jurul lor, ascunsă în umbra albăstrie a nopții. Pasiunea ei pentru Neil o luase înaintea rațiunii. Își scoase pantofii și făcu să alunece la podea mantoul ei gros de lână. Numai foșnetul impermeabilului și respirația lui rapidă trădau prezența poetului în spatele ei.

– Te doresc, Neil.

Jenna murmură aceste cuvinte ca o incantație magică. Neil o prinse de umeri și o trase în căldura brațelor lui.

– Îți aparțin de mult, șopti el la urechea tinerei femei. Nu ai înțeles?

Ea clătină din cap, convinsă de acum înainte că era sincer. Înainte de apariția primelor licăriri ale zorilor, îl va cunoaște mai bine decât își permisese vreodată să viseze. Ultimele ei ezitări căzură la mângâierea dulce și caldă a buzelor lui pe ceafa ei sensibilă.

Cu o încetineală care-i provoca un veritabil supliciu, Neil își strecură o mână sub bluza ei, trecu peste pielea catifelată a pântecului, apoi îi atinse ușor sânii cu un deget. Jenna nu-și putu stăpâni un geamăt.

Amețită de dorință, își lăsă capul să cadă pe umărul lui. Sub picioarele ei devenite nesigure, podeaua părea că se clatină și se rotește ca puntea unui vas în mijlocul furtunii.

Mâinile experte ale lui Neil îi aprindeau corpul cu mângâieri savante la care ea dorea să răspundă pentru a stârni în el o plăcere egală cu aceea pe care el o provoca în ea. Se strânse în el, dornică să i se ofere.

– Te-am așteptat atât de mult, draga mea…

Fără să se grăbească, el făcu să alunece fusta Jennei până când căzu la podea într-un foșnet ușor. Urmă apoi bluza, care zbură în întuneric ca un fluture de un alb lăptos. Jenna se înfioră când el porni s-o dezbrace cu totul.

– Sărută-mă, murmură ea cu o voce pe care abia și-o recunoscu.

– Da, iubirea mea.

Gura lui Neil îi atinse ușor pieptul, gâtul catifelat, palpitant și senzual. Apoi se îndepărtă, ochii lui se scufundară în cei ai Jennei, examinându-i încet corpul armonios înainte de a urca din nou până la fața ei îmbujorată de pasiune. Tânăra femeie ridică brațele și le trecu în jurul gâtului lui. Atunci, buzele lor se întâlniră într-un sărut lacom. Nu mai existau decât unul prin altul. Focul dorinței răbufnea în ei, nestăvilit.

După un timp, Jenna îl luă de mână și-l conduse în dormitor. Cu gesturi lente, delicate, îl dezbrăcă la rândul ei, fascinată de forța și virilitatea care emanau din corpul lui splendid.

Cu un râs fericit, o ridică în brațe ca s-o ducă în pat.

– Acum, șopti el întinzându-se lângă ea, sunt cu totul în puterea ta.

Jenna simți că se sfârșește sub sărutările nebunești cu care o acoperea.

– Nu te voi mai lăsa să pleci, scumpa mea. Așa a hotărât soarta.

Tânăra femeie mângâie cu dragoste obrazul bărbatului.

– Crezi că am această intenție?

Surâdea, sigură de ea și de alegerea ei. Copleșită de un val de dorință, își puse buzele peste cele ale lui Neil, cu convingerea că acest prim pas spre unirea lor supremă îi interzicea orice întoarcere în urmă.

Ca și cum îi înțelesese sensul gândurilor, el o privi cu insistență. Apoi, citindu-i în ochi că abandonul ei era total, se uni cu ea într-o mișcare plină de o tandrețe pasionată. Când corpurile lor se împreunară, înțeleseră amândoi că așteptau această clipă din primul minut când se văzuseră.

– Te vreau toată a mea, Jenna, dragostea mea, murmură Neil cu o voce stăruitoare.

Tânăra femeie încuviință din cap, mută de emoție, apoi își înăbuși un strigăt, sufocată de plăcerea care se revărsa în ea. Neil se dovedea atât de drăgăstos, atât de delicat încât Jenna avea lacrimi în ochi. Ea se strânse mai tare în el și crezu că leșină când plăcerea ajunse la apogeu, ducându-i pe amândoi pe culmi nebănuite de extaz.

În timp ce fiorii care le străbăteau corpurile se potoleau încetul cu încetul, poetul o înconjură pe Jenna cu un braț protector.

– Te rog să nu adormi, scumpa mea.

O tăcere tihnită domnea în încăpere. Neil rămânea nemișcat, cu privirea fixată asupra tinerei femei, lungită alături de el. Se scurse un timp până când vorbi din nou.

– Ești fericită?

– Foarte fericită, murmură ea. Toate femeile visează să cunoască într-o zi un bărbat ca tine, dar fără să îndrăznească a crede că se poate întâmpla.

Un zâmbet aproape timid apăru pe buzele poetului.

– Îmi era teamă că te doresc prea mult ca să-ți plac.

Jenna se ghemui lângă el ca să-l liniștească. Mărturisirea lui atât de simplă, atât de sinceră, o tulbura adânc, o obliga să-l admire. Puțini bărbați ar fi avut curajul să-și recunoască în felul acesta temerile și îndoielile.

– N-am cunoscut niciodată o asemenea fericire. N-am crezut niciodată că ea poate exista.

– Ești minunată, dragostea mea.

De pe buzele Jennei scăpă un râs languros.

– Mă consider totuși foarte obișnuită! Femeile blonde și zvelte nu lipsesc din Chicago!

– Cu toate acestea, ești incomparabilă. Bănuiești măcar anii care-i trebuie unui bărbat dezrădăcinat ca să-și găsească o pereche ideală?

– Bănuiești măcar cât de dificil ești uneori de înțeles? În ciuda atenției mele, câteodată mi-a fost greu să urmăresc unele dintre raționamentele tale.

– Belfast… murmură Neil cu o voce visătoare. Astăzi, ca și ieri, sfâșiat de războiul civil. Acolo m-am născut. Din infernul acela am vrut mai întâi să evadez. Fugeam cu fiecare ocazie, dar abia mult mai târziu, la marginea unui drum, am înțeles adevărul. Nu numai din Belfast trebuia să plec, draga mea, ci de pretutindeni. Nicăieri nu puteam să-mi găsesc pacea interioară. Mi-am câștigat existența în mine de cărbuni, pe cheiurile unor porturi, la descărcarea vapoarelor, în uzine, la ferme. Nimic nu mă alunga, nici munca grea, nici oamenii cu care aveam de-a face. De mine, numai de mine încercam să uit.

Jenna simți o greutate strivindu-i pieptul. Ceea ce ea luase drept dorință de aventură se dovedea a fi izolarea tragică a unui om fără cămin, fără speranță. Își întoarse capul ca să-și ascundă ochii în care străluceau lacrimi.

– Așadar, nu călătorești de plăcere?

– Nu. Mă simt la fel de stingher aici ca și în Irlanda, la universitate ca și în casa de corecție, la New York ca și la Los Angeles. Într-un fel, situația de expatriat este poate utilă. Dacă oamenii îmi ghicesc melancolia, ei o atribuie nostalgiei după țara mea natală.

Ei și numai ei își deschidea larg Neil porțile sufletului. Tulburată de acest dar neprețuit, prin ceea ce trebuia să-l coste pe poet destăinuindu-se în felul acesta, Jenna își frecă obrazul de părul moale de pe pieptul lui.

– O pereche ideală? întrebă ea cu voce slabă.

Ceea ce spunea despre ea nu avea nici o importanță. Tânăra femeie îi pusese întrebarea numai cu speranța de a-l

face să schimbe subiectul discuției. Analiza brutală și neîndurătoare pe care poetul o făcea asupra lui însuși o înspăimântase.

– Oh, da. Tu, perechea mea dragă!

Un surâs fericit îi lumină fața.

– Ești puternică și îndărătnică, voluntară și sinceră. Ți-ai fi găsit foarte bine locul în trecut sau în viitor. Nu ai fi deloc diferită, prințesă sau țărancă, convinsă întotdeauna că nu ești decât o femeie obișnuită. Numai un poet știe cât ești de neasemuită.

Jenna îl sărută râzând.

– Toate astea sună teribil de romantic, dar nu sunt foarte exacte. Aș muri sub greutatea treburilor gospodărești, dacă aș fi țărancă, sau de plictiseală, dacă aș fi prințesă. Pe mine nu mă preocupă decât realitatea, faptele concrete. Studiul meu, oricât de aprofundat, nu va putea fi decât o scurtă prezentare a personalității tale bogate și complexe. Într-o zi, vor fi publicate cărți despre Neil Riordan, lucrări pe care studenții le vor consulta pentru a-și redacta disertația. Poate că voi avea șansa de a fi citată…

– Nu ți-am spus că suntem făcuți unul pentru altul? șopti Neil tocmai înainte ca ei să adoarmă, strâns îmbrățișați.

Capitolul 7

Soneria deșteptătorului o trezi pe Jenna dintr-un somn adânc. Întinse mașinal mâna, dar nu găsi nimic alături de ea. Tânăra femeie clipi din ochi, intrigată. Își imaginase oare întoarcerea la Chicago, noaptea aceasta minunată în brațele lui Neil? Nu, era imposibil! Nici un vis nu putea lăsa amintiri atât de precise, senzații atât de puternice.

Se ridică încet și ascultă cu atenție. Un zgomot înăbușit ajunse până la ea, urmat de câteva silabe de neînțeles. Ce se petrecea oare? După ce îmbrăcă în grabă un capot, Jenna traversă apartamentul în vârful picioarelor.

Poetul măsura cu pași mari bucătăria, îmbrăcat numai în pantaloni. De cât timp se afla oare acolo? Mergea încoace și-ncolo, cu privirea fixă, cu mâinile împreunate la spate, în timp ce buzele i se mișcau fără să scoată vreun sunet. Tânăra femeie îl urmări mult timp fără să îndrăznească să facă vreo micșare, fascinată de procesul lent de creație la care, pentru prima oară, îi era dat să asiste. Pe neașteptate, Neil se opri și se aplecă spre masă.

Jenna aşteptă să termine de scris pentru a se apropia de el, a-i prinde mijlocul cu braţele şi a-şi sprijini obrazul de spatele lui.

– Viitorul aparţine celor care se scoală devreme, nu-i aşa? Ai dormit totuşi puţin?

– Suficient, răspunse el pe un ton distrat.

– Creionul meu de sprâncene! exclamă tânăra femeie recunoscându-şi obiectul în mâna poetului. Oh! De ce scrii cifrat?

Neil începu să râdă şi-i întinse foaia de hârtie.

– Nu este un cifru! Sunt caractere irlandeze, galice, dacă preferi. Dar atenţie, nu vreau să mi se citească poemele înainte de a le găsi forma definitivă!

El se îndreptă şi acoperi cu sărutări faţa încântătoare a Jennei, ridicată spre el. Tânăra femeie se smulse din îmbrăţişarea lui, cu respiraţia tăiată şi picioarele tremurânde. Câteva clipe în plus şi uita de clinică!

– Vrei să iei micul ejun?

– De ce să ne grăbim? Felul acesta de a începe ziua era atât de plăcut!

– Din păcate, astăzi mă aşteaptă şase dintre tinerii mei pacienţi.

Poetul scutură energic din cap văzând cutia cu floricele pe care i-o întindea Jenna.

– Nu, mulţumesc. Prefer mai degrabă o felie de friptură şi o bucată din tortul de ciocolată pe care l-am zărit în frigiderul tău. Dacă te tentează, voi pregăti pentru diseară un festin în felul meu: sandvişuri cu şuncă şi brânză topită. Apropo, la ce oră vrei să vin să te ajut să-ţi faci bagajele?

Jenna făcu ochii mari.

– Să-mi fac bagajele? Dar abia m-am întors acasă!

– Te muți, o anunță Neil cu siguranță. Nu pot lucra aici, trebuie să înțelegi. Toate cărțile și însemnările mele se găsesc în casa pe care am închiriat-o. Dacă le-aș aduce aici, n-am mai avea loc de întors.

Tânăra femeie era cât pe ce să se sufoce.

– Eu, să mă mut? Dar știu că nu-ți pierzi timpul! Neil, nu se pune problema să trăim împreună!

Veni rândul lui Neil să pară surprins.

– Cum am putea face altfel? Trebuie să predau la universitate, să primesc studenții care au nevoie de îndrumările mele, să pregătesc o nouă culegere de poeme. Să nu-mi spui că schimbarea itinerarului ca să te duci în fiecare zi la clinică este o problemă de netrecut!

Jenna își înclină capul, copleșită. Oare vorbea serios? Credea oare cu adevărat că nu exista altă soluție pentru ei decât să aleagă una sau cealaltă dintre cele două locuințe? Era atât de mândră de apartamentul ei, de independența ei atât de greu dobândită!

– Este imposibil, murmură ea. Poate că ne vom lovi de unul dintre obstacolele de care vorbeam ieri. Neil, felurile noastre de viață sunt incompatibile.

El încercă în continuare s-o convingă, în timp ce ea se îmbrăca. Desigur, recunoscu el, programele lui erau neregulate, iar obiceiurile lui cam deconcertante… Dar Jenna nu va fi obligată să se mulțumească, precum el, cu sardele în sos picant!

– Nu-ți cer să te schimbi, încheie el, ci să fii acolo, lângă mine, tot timpul în care voi fi liber.

– Ar fi încântător, romantic… și complet lipsit de rațiune. Ascultă-mă, Neil, nu sunt capabilă să iau în mod ușuratic o asemenea hotărâre. Poate că faptul de a trăi cu cineva prezintă puțină importanță pentru Julia, pentru tine și pentru majoritatea oamenilor. Dar nu este același lucru pentru mine.

Un suspin adânc de frustrare ieși din pieptul poetului. Se postă în fața ei, cu pumnii în șolduri.

– Când vei fi pregătită să faci pasul, draga mea? Într-o lună, un an? Niciodată?

– O voi face când va veni momentul, replică Jenna cu blândețe. Te rog să mă crezi! Dacă am proceda cum dorești, vom ajunge să ne urâm după câteva ore.

Era cu siguranță prima dată când Neil înghițea un asemenea refuz, deoarece o privea cu un aer neîncrezător, ca și cum fusese surprins că talentele lui oratorice se dovedeau neputincioase s-o convingă pe tânăra femeie. Se răsuci pe călcâie și o lăsă singură ca să se pregătească.

În momentul plecării ei însă, dezacordul lor nu-l împiedică să depună pe buzele Jennei un sărut lung, care nu lipsi mult s-o facă să ajungă cu întârziere la clinică.

– Când te voi revedea? întrebă ea îndepărtându-se cu regret de el. Diseară?

Neil scutură din cap, cu o licărire hotărâtă în fundul ochilor.

– Ne-am putea întâlni în fiecare seară, dacă n-ai fi atât de…

Redeveni stăpân pe sine și continuă:

– Astăzi este imposibil. Niște prieteni ai lui Michael Boyle trebuie să-și petreacă noaptea la mine. Au fost evacuați din casele lor și au nevoie de un acoperiș. În plus, un profesor universitar trebuie să-mi facă o vizită ca să mă consulte asupra alegerii unor texte din opera mea pentru a fi incluse într-o antologie. Fără să mai vorbesc despre propria mea carte care de ieri n-a mai avansat cu un rând!

– Ei bine, mult curaj! îi aruncă Jenna prefăcându-se nepăsătoare.

– În dimineața asta ești rece și indiferentă, bombăni Neil. Eu sunt la picioarele tale, iar tu rămâi insensibilă. Vino să trăiești cu mine, iubirea mea!

– Nu insensibilă, practică, îl corectă Jenna. Desigur, doresc să fiu lângă tine cât mai des posibil…

– Atunci?

– Nu poți avea întotdeauna ceea ce vrei, răspunse ea înainte de a ieși pe ușă.

Discuția lor o frământă toată dimineața. Să-l iubească pe Neil era una, să-și împartă viața cu el era altceva, o nebunie pe care nu și-o putea permite. Jenna alesese în mod deliberat să trăiască singură, să evite orice formă de dependență. Ideea că legătura ei cu Neil putea deveni într-o zi furtunoasă o întărea în hotărârea ei.

Oricum ar fi fost, dintr-o asemenea situație nu putea rezulta nimic pozitiv. Peste câteva luni, Neil ar părăsi-o… Amintirea torturii pe care-o reprezentase acest simplu weekend o înspăimântă. Cum ar suporta o despărțire definitivă?

În seara aceea, Jenna se întoarse acasă epuizată fizic și moral. Chinuită de o migrenă violentă, se duse devreme la culcare și adormi imediat.

*
* *

De unde veneau oare loviturile acestea surde, acest zgomot de voci? Nu, nu era un vis. Smulsă brutal din somnul ei, tânăra femeie se îndreptă cu pași șovăitori spre ușa apartamentului.

– Oprește-te, Neil! zise ea cu o voce somnoroasă. Vecinii mei au să cheme poliția!

Fără să-i lase timp să continue, poetul o cuprinse într-o îmbrățișare care-i tăie respirația. Contactul aspru cu obrazul lui neras sfârși prin a o trezi.

– Este ora trei și jumătate dimineața! exclamă ea. Mi-ai spus să nu te aștept.

Abia își terminase fraza că el o săruta cu ardoare. Ametită de sărutul lui, tânăra femeie renunță la protestele ei. Întregul corp îi lua foc sub mângâierile lui pasionate.

– Nu puteam să dorm, murmură el.

– Poate că vrei să-ți cânt un cântec de leagăn?

În loc de răspuns, Neil mușcă umărul Jennei.

– Este târziu, reluă ea fără convingere.

Tânăra femeie știa deja că nu-i va cere să plece. Inima îi bătea în piept în ritm accelerat; prezența bărbatului pe

care-l iubea o umplea de o asemenea bucurie încât n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să rupă farmecul acestor clipe.

– N-ar fi trebuit să vin, șopti poetul cu o voce lentă și profundă care o făcu să se înfioare. Este o nebunie.

Jenna izbucni în râs.

– Da, este o nebunie. Și munca, mâine? Neil, oh, Neil! Te iubesc atât de mult…

– Ești atât de frumoasă, dragostea mea, atât de irezistibil de frumoasă!

O ridică în brațe și o duse până la pat, apoi se îndepărtă ca s-o admire.

Nerăbdătoare să-i dovedească dragostea ei, Jenna îl chemă încetișor.

– Vino, Neil. Te doresc.

Poetul se aplecă asupra ei, cu figura luminată de un surâs care exprima dragoste și pasiune… Încântată de tandrețea lui, Jenna își trecu un deget peste conturul maxilarului lui.

– Și eu te doresc, scumpa mea, murmură el întinzându-se lângă ea.

Corpurile lor se regăsiră într-un fior de voluptate. Ca și în noaptea precedentă, fiecare știu să-i dovedească celuilalt cât de mult îl iubea.

Își prelungiră amândoi îmbrățișarea cât mai mult posibil. Când, în sfârșit, plăcerea ajunse la paroxism, își strigară în extaz numele și recăzură sfârșiți pe pat, satisfăcuți și fericiți.

Rămaseră astfel, întinși, tăcuți și nemișcați. Cuvintele nu mai aveau importanță, nu mai conta decât plenitudinea pe care știuseră să și-o transmită.

– Dacă aș mai avea putere, murmură pe neașteptate Neil. Aș străbate culoarele acestui imobil ca să le spun vecinilor tăi ce femeie minunată și pasionată ești. Aș vrea să deschid fereastra și să strig întregii lumi că te ador.

– Nu vei scăpa cu siguranță ocazia s-o faci într-unul dintre ziare! replică Jenna, bine dispusă.

Râsul i se blocă în gât. Poetul făcea ce-i plăcea, când dorea. Regulile de viață pe care și le stabilise nu corespundeau întotdeauna cu cele ale Jennei, nici cu cele ale societății. Se ridică într-un cot ca să-l privească.

– Ascultă-mă, Neil. Sper că vei înțelege ceea ce am să-ți spun. Cred cu adevărat că ar fi mai bine să trecem sub tăcere aventura noastră. Sunt sigură că sunt îndreptățită să te iubesc, dar dacă vreau să-mi public studiul și să fiu luată în serios…

„În ziua când nu vom mai fi împreună", se gândi ea cu tristețe

Tăcerea lui Neil o surprinse. Adormise oare? Nu: ochii lui larg deschiși sclipeau în penumbră. Se afla alături de ea, și totuși la mii de kilometri de acolo, departe, atât de departe încât era inaccesibil! Un an ar fi un răstimp prea scurt pentru a învăța să-l cunoască pe acest bărbat.

– N-ai auzit nici unul din cuvintele mele, nu-i așa? murmură ea ghemuindu-se lângă el.

Jenna închise ochii, prea obosită ca să insiste.

– Sunt un poet mai bun decât presupui, răspunse el pe neașteptate. Aud tot ceea ce nu spui.

*
* *

Imposibil să scape de această întâlnire fixată de Julia! Mesajele înregistrate de robot făceau din asta o chestiune de viață și de moarte. Cu toate acestea, Jenna ar fi preferat să nu dea ochii cu sora ei într-un asemenea moment. Ce va răspunde dacă Julia îi va pune întrebări referitoare la raporturile ei cu Neil? Adevărul, bineînțeles, deoarece era incapabilă de cea mai mică minciună. Din momentul acela, secretul la care ținea atât de mult va deveni o iluzie.

Tânăra femeie mototoli nervoasă șervețelul de hârtie, fără să-și ia privirea de la intrarea micului restaurant. Poate că se neliniștise fără motiv. Poate că Julia nu căuta, nici de data asta, decât puțină compasiune după o nouă ceartă cu Frank. Jenna tresări auzind vocea surorii sale. Cine ar fi putut-o recunoaște cu acest permanent și cu machiajul exagerat?

– Sunt nebună de fericire! exclamă Julia punând pe banchetă pachetele cu care era încărcată.

Jenna zâmbi.

– După felul în care golești magazinele, cred că ai câștigat la loterie lozul cel mare.

– Este aproape la fel de bine. Nu, și mai bine! Știi ce romantică incorigibilă sunt! Nu ți-am spus întotdeauna că dragostea face minuni?

Jenna se agită pe scaunul ei, stânjenită. Julia bănuia oare ceva?

– Cuvintele tale mă privesc pe mine? întrebă ea în sfârșit.

– Bineînțeles! răspunse sora ei cu un aer ofensat.

– Dumnezeule!

Jenna începu să invidieze din toate puterile firea nepăsătoare a Juliei, și s-o deteste în același timp. Această guralivă incorigibilă era la curent cu aventura ei cu Neil și-și făcea o bucurie discutând despre asta cu primul ieșit în cale.

– Cui ai vorbit despre asta?

– Întregii universități. Cel puțin zece studenți m-au oprit în dimineața asta ca să mă întrebe dacă este adevărat. Sunt atât de mândră!

Incapabilă să înghită cea mai mică îmbucătură, Jenna își împinse farfuria și-și privi sora.

– Ce să fac? suspină aceasta. N-am prevăzut că se va afla atât de repede, dimpotrivă. Ce se va întâmpla oare cu noi?

Julia își ridică repede capul, vizibil surprinsă.

– Dar tu n-ai să te ocupi de nimic, bineînțeles. Mutatul meu s-a terminat. Mi-am petrecut toată săptămâna trecută făcând naveta între apartamentul lui Frank și casa noastră din Winnetka unde îmi depozitasem lucrurile.

Uf! Jenna se înșelase asupra sensului cuvintelor surorii sale și fu cât pe ce să înceapă să cânte de ușurare.

– Și ești mulțumită?

– Radioasă!

Jenna începu să râdă, cu inima ușoară. Îi fusese atât de teamă că legătura ei cu Neil se aflase deja!

– Ce veste bună! Ai avut dreptate să iei o asemenea hotărâre, nu vei regreta niciodată.

– Am reușit să-l conving pe Frank că locuința lui este mult prea mică pentru noi doi, continuă Julia fără să dea atenție cuvintelor surorii sale. N-a fost ușor, îți dai seama.

– Tata și mama trebuie să fie în culmea fericirii. Te-ai instalat la ei, presupun?

Julia îi aruncă o privire îngrozită.

– Ce-ți trece prin minte? Tata și cu Frank nu se pot suferi. M-am gândit să locuim la tine…

Jenna se înecă de surpriză.

– Noi? La mine?

– Frank și cu mine ne vom căsători! exclamă tânăra fată. Nu știai? Mama mi-a promis că te va anunța în timpul week-endului și eram convinsă că a făcut-o. Ceremonia va avea loc la 19 mai. Între timp, Frank este în căutarea unui nou apartament.

– Tu și cu Frank! murmură Jenna, copleșită. Prevăd dinainte ce se va întâmpla. Vă veți certa fără încetare înainte de a vă petrece luna de miere. În orice caz, nu vă pot găzdui. Trebuie…

Ce pretext putea inventa oare?

– Trebuie să-mi continuu studiul asupra lui Neil și am nevoie de liniște absolută.

– Să ne certăm? repetă Julia strângându-și pumnii. Tu vorbești? Poate că Frank și cu mine ne certăm, dar înfruntările noastre n-au apărut niciodată în ziare!

– Ești nedreaptă. Ți-am explicat ce s-a întâmplat cu adevărat. Nimeni…

– Nimeni nu știe unde să te găsească în ultimul timp. Ce se întâmplă cu tine? Eram sigură că te vei bucura pentru mine!

Julia își suflă zgomotos nasul, apoi continuă:

– Eu îmi pun ordine în viața mea, în vreme ce tu te duci, vii, te porți ca o... o...

– Ușuratică?

Dacă Julia spera s-o înduioșeze cu suspinele ei, se înșela! Jenna era prea obișnuită cu scenele surorii sale ca să se lase înșelată.

– Poate că ai dreptate în această privință. În orice caz, eu n-aș risca niciodată să mă căsătoresc cu Frank Crowley! În cursul conviețuirii noastre de șase luni, trebuie să recunoști că legătura voastră a fost cam agitată. Dacă te simți în stare să suporți asta toată viața, eu mă înclin.

– Și eu care credeam că vei fi fericită! gemu Julia ștergându-și ochii. Mama este încântată!

– Tu o cunoști. Este atât de îngrijorată să mă vadă încă celibatară la douăzeci și nouă de ani încât l-ar primi cu brațele deschise pe însuși Jack Spintecătorul dacă ar veni să-i ceară mâna mea! Aș vrea să mai reflectezi puțin înainte de a lua o hotărâre atât de serioasă.

Julia rămase tăcută o clipă.

– Sunt fericită. Regret numai că nu-mi împărtășești bucuria și că refuzi să ne primești la tine până la căsătorie.

– Știi bine ca să mă prefac n-a fost niciodată punctul meu tare. Pe de altă parte, aș fi incapabilă să joc în permanență rolul de arbitru în timp ce voi vă veți certa.

– Iată că o iei de la capăt! exclamă Julia adunându-și pachetele. Tu și cu Neil sunteți tot atât de diferiți ca focul și gheața, dar asta nu vă împiedică să vă înțelegeți, nu-i așa? De ce lucrurile ar sta altfel pentru mine și Frank? De ce nu accepți ideea de a ne vedea împreună?

– V-am văzut deja, obiectă Jenna.

Sora ei se ridică, gata să plece.

– Se întâmplă totuși să ne iubim, să avem nevoie unul de celălalt și să fim gata să ne căsătorim.

Vocea ei se ridica tot mai mult.

– Și vom fi în curând niște părinți minunați!

– Cum? Spune-mi că nu este adevărat!

Julia zâmbi cu un aer disprețuitor.

– Din considerație pentru familie, am prevăzut o căsătorie adevărată, cu o recepție și domnișoare de onoare, dar asta nu va împiedica nașterea unui copil cam pe la Crăciun. Dacă te vei întoarce din când în când acasă, vei găsi mesajele mele pe robotul tău, mă vei suna și vei fi la fel de surprinsă de veștile pe care ți le voi da.

Acestea fiind zise, Julia se răsuci pe călcâie și ieși din restaurant cu capul sus.

Jenna recăzu pe scaunul ei, distrusă de scena care tocmai avusese loc. Planurile Juliei o îngrozeau. Cum va putea să-și găsească fericirea în asemenea condiții? se întreba ea cu îngrijorare.

Îi reveni brusc în memorie aluzia Juliei la deosebirile care existau între ea și Neil. Observația semăna prea mult cu cele formulate de ea despre perechea formată de sora ei și Frank. Analogia îi făcu impresia unui semn rău...

Capitolul 8

Jennei nu-i plăcuse niciodată să se scoale târziu dimineața. Aflat deja sus pe cer, soarele își arunca razele prin geamuri. Un surâs fericit pluti pe buzele ei. Neil se arătase atât de tandru, atât de drăgăstos față de ea! Își înfundă fața în pernă ca să respire urmele mirosului lui viril. Era atât de minunat să se trezească astfel în camera poetului!

– Hei, ai intenția să dormi toată ziua? îi strigă el urcând scara. Micul tău dejun se răcește!

Jenna întredeschise ochii și întoarse spre Neil o privire somnoroasă.

– Iată rezultatul unei zile petrecute în aer liber și a unei nopți puțin prea agitate, adăugă el cu o voce mângâietoare. Mă simt la fel de fericit și frânt de oboseală ca un proaspăt căsătorit!

Tânăra femeie pufni în râs.

– Imaginea nu este lipsită de spirit.

– Sota ta se căsătorește mâine. Crezi că purtarea ta este demnă de o domnișoară de onoare? întrebă el cu un aer ironic.

– Ce vrei să spui?

– Nu i-ai spus nimic despre noi. De fapt, nu te-ai destăinuit nimănui, nici măcar celor care-ți sunt apropiați. Să-ți întâlnesc familia, riscă să fie puțin cam jenant.

– Este treaba mea, replică tânăra femeie cu fermitate. Dacă Julia și Franl nu acordă nici o importanță secretului vieții lor private, nu este și cazul meu. Am oroare de bârfe și de sfaturi bine intenționate.

Neil se aplecă pentru a depune un sărut pe buzele ei.

– Așadar, voi asista la această căsătorie în calitate de prieten, subiect de cercetare, simplă relație?

– Pentru toată lumea, tu ești Neil Riordan, marele poet irlandez. Dacă părinții mei mă întreabă...

Jenna se întrerupse, uimită de ceea ce era pe punctul să spună. Iată că era gata să-și declare în fața întregii lumi sentimentele care o încercau. Se avântaseră unul spre celălalt cu toată forța dragostei lor, a pasiunii lor reciproce. Cu toate acestea, atunci când Neil va fi plecat, atunci când ea va rămâne singură, cu inima rănită, ar fi și mai rău dacă alți oameni ar ști. Va trebui să înfrunte priviri compătimitoare, priviri dezamăgite.

– Dacă mi se pune întrebarea, reluă ea cu voce înceată, voi răspunde că te iubesc.

Neil zâmbi și-i acoperi fața cu sărutări.

– Nu ești obligată să mărturisești ceva. Presupun că simplul spectacol al cuplului pe care-l formăm va fi suficient ca să-i lămurească și pe cei mai naivi. Oricum, voiam să te aud rostind aceste cuvinte, asta-i tot. Am uneori impresia că ți-e rușine să iubești un individ de genul meu.

Jenna îi întinse brațele ca să-l tragă spre ea. El îi mângâie imediat pieptul palpitant și se aplecă să-i savureze dulceața.

– Și micul dejun? murmură el întărindu-și îmbrățișarea.

– Mai târziu, răspunse ea dragăstos. Mult mai târziu...

*

* *

Așezată în fața unei cești de ceai și a unui bol cu floricele, Jenna îl urmărea pe Neil care corecta niște disertații. Cu fruntea încrețită de concentrare, poetul părea să fi uitat de prezența ei.

– Abandonez, zise ea împingând bolul cu cereale. Este un adevărat terci.

– Un adevărat terci, repetă Neil mașinal înainte de a nota acest comentariu pe o filă.

Deoarece orice tentativă de conversație părea sortită eșecului, Jenna ridică din umeri și parcurse câteva lucrări ca să se amuze. Descoperirea unor foi multiplicate în mijlocul

vrafului de lucrări o intrigă. Sub titlul *Catha* figurau articole și poeme de o violență care o revoltă. Toate relatau războiul civil din Irlanda în termeni duri și fanatici. Tânăra femeie citi textele cu atenție, impresionată de pasiunea pe care o exprimau și în același timp îngrozită de cinismul și agresivitatea autorilor.

– Ce înseamnă acest cuvânt: *Catha?*

Jenna trebui să repete întrebarea de mai multe ori ca să străpungă zidul de tăcere cu care se înconjurase Neil.

– Este un cuvânt galic, răspunse el fără să-și ridice privirea. Traducerea aproximativă este „poveștile morții".

Tânăra femeie se înfioră și examină din nou foile. Nici un nume, nici un indiciu nu figura pe ele.

– Ce este ăsta? întrebă ea punând documentul în fața lui.

– L-am găsit în campus. Circula printre studenți.

– Este legat de prezența ta la universitate? Știi dacă este distribuit și în altă parte?

Vocea Jennei vibra de nerăbdare.

– Cine se ascunde în spatele lui? insistă ea. Organizația extremistă? Studenți amestecați în politică?

– Nu te ocupa de asta. Dacă acest document nu-ți place, nu ești obligată să-l citești. Mulți oameni împărtășesc opiniile pe care le susține.

O licărire ciudată strălucea în ochii lui Neil. Era vizibil că știa mai mult decât voia să recunoască. Jenna își mușcă buzele.

– N-ai încredere în mine, nu-i așa? întrebă ea încordându-se.

– Mi-aș pune viața în mâinile tale, draga mea. Cu toate acestea, nu pot să-ți răspund. Te rog, ai încredere în mine.

– Foarte bine.

Jenna strecură foile sub vraful de lucrări. La urma urmei, iubirea este un act de încredere. Se putea oare să vină o zi în care să înceteze să creadă în asta?

*
* *

Julia și Frank n-ar fi putut găsi o zi mai frumoasă pentru căsătoria lor. Soarele de mai lumina cu razele lui cartierul elegant unde locuiau părinții fetei, arțarii își mișcau frunzele verzi datorită unei brize ușoare, atmosfera era foarte plăcută.

Jenna contemplă îndelung casa copilăriei sale, acest cămin drag în care crescuse, înconjurată de căldură și frumusețe. Totuși, tânăra femeie simțea că astăzi n-ar mai putea trăi în această colivie aurită. Nu mai voia.

Cum va reacționa oare Neil față de atâta respectabilitate, atâta orgoliu și lux, el a cărui copilărie fusese sinonimă cu nenorocirea și mizeria? Se va ridica oare cu dispreț împotriva acestei clase de bogătași preocupați doar de ei înșiși și de ambițiile lor superficiale?

– Tatăl tău a hotărât să-l lase pe fiecare să se așeze unde vrea, o anunță doamna Lanier pe Jenna. Date fiind împrejurările, este fără îndoială cea mai bună soluție.

Tânăra femeie zâmbi. Într-adevăr, ce contrast între prietenii mirilor, studenți în blugi și tricou și invitații părinților, îmbrăcați în costume sobre și în rochii pastel!

– Tu ești perfectă, o asigură doamna Lanier. Cât despre Julia, mă bucur că a ales o ținută convenabilă. Bineînțeles, aș fi preferat dantele și perle. Dar tu o cunoști!

Unde era oare Neil? Promisese să asiste la ceremonie, dar putea să știe cu el? Poate că rătăcea pe străzile orașului, absorbit de un nou poem? Poate că se oprise pentru a sta de vorbă cu un necunoscut? Cât valora cuvântul unui poet atunci când geniul își cere drepturile? Jenna îl descrisese în câteva cuvinte mamei sale, pentru cazul când l-ar zări prima.

Doamna Lanier își netezi cu un aer satisfăcut cutele rochiei și cercetă iscoditor grădina.

– După tot ce ne-a povestit Julia, tatăl tău și cu mine murim de dorința de a-l cunoaște pe prietenul tău. Un bărbat atât de strălucitor, atât de celebru!

– Prieten este un cuvânt cam slab, replică Jenna cu franchețe.

Ar fi atât de fericită să-și vadă părinții stimându-l pe Neil!

– Mamă, înainte să pui întrebarea, răspunsul este nu: nu este bărbatul care să aprecieze căsătoria.

– Baliverne!

Jenna începu să râdă din toată inima.

– Voiam să spun că asta nu mi-ar veni în minte. Mi-am luat rămas-bun de la rațiune, îndrăgostindu-mă. Totuși, nu este decât o situație temporară. În câteva luni, Neil va fi departe.

– Cu ce m-am făcut oare vinovată ca să merit asta? gemu mama ei. N-am decât două fiice: una merge pe o coardă întinsă, iar cealaltă se aruncă în prăpastie!

Jenna rămase tăcută. Sentimentele pe care le încerca pentru Neil erau întemeiate și profunde. Din nefericire, nu era bărbatul pe care ar fi trebuit să-l iubească.

– Mă duc să văd ce ne mai întârzie, suspină doamna Lanier. Cred că voi înnebuni dacă se răzgândesc! Închipuie-ți că viitorul tău cumnat refuză cu încăpățânare să-și îmbrace haina costumului. Cât despre sora ta, a hotărât să improvizeze ea însăși jurămintele de căsătorie decât să se mărginească la textele scrise! Ah, tinerii aceștia!

O dată complicațiile acestea rezolvate, Jenna luă loc sub imensa copertină împreună cu toți invitații. În clipa aceea îl zări pe Neil, care stătea în picioare în spatele rândurilor de scaune. Inima îi sări în piept, sub efectul surprizei, deoarece Neil arăta admirabil!

Îmbrăcat într-o cămașă bej și pantaloni cafenii, poetul semăna cu un om al deșertului. Când îi văzu surâsul tandru și clipitul complice din ochi, Jenna înțelese că-i aparținea trup și suflet, într-un mod care sfida convențiile și ceremoniile.

– La bine și la rău...

Bulversată, doamna Lanier izbucni în lacrimi. Jenna își simți ochii arzând, dar emoția ei avea altă origine. Dragostea ei pentru Neil nu era o infidelitate temporară față de rațiunea ei, cum sugerase cu nepăsare față de mama ei. Ea nu se va șterge într-o zi, nici într-o lună sau într-un an...

Ceremonia se încheie cu tradiționalul schimb de urări și de felicitări, apoi invitații se îndreptară în zgomot vesel de voci spre mesele aranjate pe peluză. Când ajunse lângă ea, poetul atinse ușor buzele Jennei cu un sărut blând.

– Haide, zâmbește puțin! îi spuse el râzând de aerul ei solemn. Ar trebui să te bucuri pentru sora ta.

– Să mă bucur? Sunt prea îngrijorată în legătură cu ea! O dată risipită euforia primelor momente, nu va regreta oare că s-a căsătorit?

– Nu fi atât de pesimistă și condu-mă la bufet, draga mea. Mor de foame!

Atunci când Neil se afla într-o dispoziție comunicativă, nimic și nimeni nu-l putea face să tacă. Înconjurat imediat de studenți admirativi, începu să le vorbească volubil, sub privirea fascinată a Jennei. Tinerii îl ascultau cu respect, ca și cum se aflau în fața unui profet, a unui oracol sau a unui zeu în carne și oase.

– Cum poți suporta așa ceva? îl întrebă Jenna când termină.

– Dificil, dar ce pot să fac? Vor un erou și m-au ales să joc acest rol.

Două femei în vârstă, încărcate de bijuterii, se apropiară de ei. Jenna își sărută mătușile și-l prezentă pe poet.

El se arătă curtenitor și răspunse politicos întrebărilor cu care-l asaltară. Până când una dintre cele două surori îl întrebă care era specialitatea lui...

– Din păcate, doamnă, răspunse Neil cu un aer grav, am început cu dactili, dar publicul a strâmbat din nas. Am trecut apoi la anapești și iată-mă pe drumuri.

Cele două mătuși ale Jennei tresăriră și-i aruncară nepoatei lor o privire consternată. Tânăra femeie își întoarse capul, oscilând între jenă și un râs nebun.

– Apropiați-vă de bufet, propuse cea mai în vârstă dintre ele. Draga mea soră n-are de primit lecții de la nimeni când este vorba să-și ospăteze invitații. Paisprezece antreuri diferite provenite de la cel mai bun bucătar al orașului! Vă plac crevetele, domnule Riordan?

– O prefer pe nepoata dumneavoastră, pe cuvântul meu, răspunse el fără să renunțe la seriozitatea lui.

Jenna îl prinse de braț și-l trase de acolo cu forța.

– Ești la fel de roșie ca un bujor, draga mea. Crezi că mătușile tale nu vor mai vorbi cu tine?

Jenna luă o cupă de șampanie și o goli dintr-o înghițitură ca să-și revină din emoțiile prin care trecuse.

– Nu, dar voi deveni unicul lor subiect de conversație pentru următorii o sută de ani! Dacă nu ești un zeu, Neil, poate că ești diavolul.

– Nici unul, nici celălalt. Nu sunt decât un om, și...

Sosirea părinților Jennei le întrerupse discuția. Fără să ezite, poetul începu s-o uimească pe doamna Lanier cu un amestec judicios de bune maniere și de accent irlandez. Soțul ei lăsa impresia că rezistă farmecului lui Neil, dar Jenna știa că împărtășește părerea soției lui. În acest cuplu de o fericire tihnită nu existase niciodată nici cea mai mică disensiune.

– Părinții mei te-au găsit foarte simpatic, îi spuse ea, radioasă, când ei se îndepărtară. Ai darul de a te face iubit.

– Este un mijloc de supraviețuire, să știi. Când eram mic, căpătasem obișnuința să cuceresc oamenii pentru ca ei să-mi ofere o masă sau un pat ca să dorm. Poet și fugar, mă consideram un fel de pasăre. Zburam în jurul unui punct până când eram remarcat, apoi îmi cântam micul meu cântec. Dacă mi se aruncau firimituri, rămâneam.

„Până când firimiturile au dispărut sau cântecul i-a cauzat neplăceri", se gândi Jenna cu tristețe.

– Voiam ca părinții tăi să mă aprecieze pentru că-i iubești, reluă Neil apăsându-i mâna. Fără să-ți dai seama, mă înveți ce înseamnă răbdarea...

*
* *

– Îmi voi petrece ziua afară, o anunță Jenna pe secretara ei.

– Bună idee! Doctorul Kyler este într-o dispoziție groaznică și numai Russell Sanders trebuie să vină astăzi la consultații.

Margaret suspină.

– Când se va hotărî oare declararea cu sărbătoare a primei zile de vară?

– Și aniversarea lui Pinocchio, când se va întâmpla asta?

– Ce ați prevăzut? Un picnic cu Russell?

– Între altele, da. Un anume domn Riordan trebuie să sosească dintr-un minut în altul. Trimite-mi-l în sala de jocuri. Voi lua câteva bancnote de Monopoly.

Tânăra femeie zâmbi în timp ce-și umplea portmoneul cu dreptunghiuri de hârtie viu colorate. Perspectiva de a-și petrece toată ziua cu poetul o încânta. El, cel puțin, nu râsese de noua metodă a cărei eficacitate dorea s-o verifice asupra lui Russell. Cu atât mai rău dacă doctorul Kyler și părinții băiețelului o credeau puțin cam nebună!

Cazul copilului părea disperat. În ciuda eforturilor Jennei, Russell se cufunda tot mai mult în universul cifrelor, din care excludea orice prezență umană.

Tânăra femeie se hotărâse să-l ducă să asiste la curse de cai în compania lui Neil. Poate că o combinație de căldură omenească și de aer liber va crea un efect binefăcător asupra lui.

– L-am găsit pe tânărul acesta ocupat să măsoare pereții, o anunță Neil deschizând ușa. Presupun că este vorba de Russell.

Jenna le surâse la amândoi.

– Simt că veți deveni buni prieteni, spuse ea veselă înainte de a-i conduce spre ieșire.

Neil profită de drumul spre hipodrom ca să vorbească despre numeroasele curse la care asistase în Irlanda. Băiețelul renunță o clipă la mutismul lui obișnuit ca să-l întrebe cum erau fixate cotele pentru pariuri.

Jenna îi asculta vorbind, cu inima plină de dragoste și de speranță. Neil era atât de înțelegător, atât de generos! Și-l imagină săltând pe genunchii lui copiii pe care i-ar avea împreună, apoi scutură din cap ca să alunge gândul.

Începea vara. Peste câteva luni, Neil va fi departe. O străbătu un fior, comparabil cu o prevestire a iernii care va veni, când îi va fi frig, când va fi din nou singură...

– Privește! îi ordonă Neil băiețelului după ce-și găsiseră locurile în tribună.

Russell cercetă cu neliniște mulțimea care se agita în jurul lor.

– Ne vom testa reciproc talentele, spuse poetul. Puterea cunoștințelor tale matematice împotriva simțului meu înnăscut pentru animale.

Jenna începu să râdă și chiar și figura copilului se lumină o clipă. Reluându-și aerul serios, tânăra psihologă scoase din poșetă hârtie, un creion și bancnote de la jocul de Monopoly pe care le înmână solemn lui Russell ca să poată paria. Băiețelul se adânci în studiul coloanelor de cifre cu gravitatea unui călugăr în rugăciune.

Neil se apropie de padoc ca să cerceteze caii și reveni cu cafea și Coca-Cola.

– Rivets Runner va câștiga prima cursă, murmură el cu un aer conspirator.

– Taci, interveni Jenna. Lasă-l pe Russell să hotărască el însuși.

– Nu poate fi decât Alameda, decretă copilul ridicând capul. Pariez că va câștiga.

Tânăra psihologă îi făcu încântată cu ochiul poetului. N-ar fi îndrăznit niciodată să spere că planul ei va cunoaște un asemenea succes! Încetul cu încetul, Russell devenea ceea ce ar fi trebuit să fie dintotdeauna: un copil capabil să vorbească și să surâdă.

– Foarte bine, bombăni Neil.

El scoase din buzunar două bancnote de zece dolari și-i întinse una lui Russell.

– Vom paria pe primele cinci curse și vom vedea cine are un sistem mai bun. După părerea mea, nu totul se bazează pe cifre. Nu uita că irlandezii au caii în sânge.

– Hei! exclamă Jenna. Neil, uiți că jocurile pe bani sunt interzise copiilor de zece ani!

– Dar bancnotele acestea sunt ale mele! De altfel, asta reprezintă o importantă experiență științifică! Dacă aveai un temperament de jucătoare, te-ai fi dus să-i întrebi pe jochei despre starea lor psihică, pentru a determina care va fi învingătorul. Așadar, du-te să vezi dacă acel murg mare își rotește ochii ca să-și arate hotărârea sau suferă doar de un ușor strabism!

Tânăra femeie izbucni în râs.

– Nici nu se pune problema! replică ea imitând accentul lui Neil. Pentru nimic în lume n-aș vrea să scap ocazia să asist la înfrângerea ta.

Din nou, Russell nu-și putu reprima un surâs. Neliniștea lui la contactul cu mulțimea părea să se fi risipit ca prin farmec în timp ce o legătură afectuoasă se stabilea între el și poet.

În culmea bucuriei, Jenna îl văzu agățându-se de brațul lui Neil în timpul primei curse. Indiferent la țipete și vociferări, el privi cu interes caii trecând în goană pe pistă.

– Alameda nu este decât al doilea! exclamă el cu ciudă.

– Și Rivets Runner, al treilea! bombăni Neil. Îmi lipsește antrenamentul! Se împlinesc zece ani de când n-am pus piciorul pe hipodromul din Galway. Ar trebui să mă întorc din când în când în Irlanda pentru a relua contactul cu țara mea!

Jenna tresări. În conversațiile lor, poetul nu-și exprimase niciodată nostalgia și nici nu lăsase să se presupună că

sfârșitul rătăcirilor lui era aproape. Se putea oare să se fi plictisit de viața lui solitară?

– Vorbești serios că te întorci în Irlanda? Credeam că intenționezi să predai în Florida sau în Iowa, anul viitor.

– Iowa... Iowa...

Se aplecă și o sărută pe Jenna, sub privirea uluită a lui Russell.

– Mi-ar plăcea să-mi petrec Crăciunul cu fratele meu mai mic. Ar trebui să-ți iei un concediu și să mă însoțești. Sunt sigur că Eamon te-ar fascina. Este și mai nebun decât mine.

Tânăra femeie surâse fără să răspundă. La ce bun să întrețină speranțe zadarnice? Din nefericire, Neil nu se va schimba! Incapabil să se fixeze, să-și prevadă viitorul, se lăsa antrenat de incertitudinile hazardului, în timp ce ea era ancorată solid la Chicago.

– Îl aleg pe Bright Star pentru cursa aceasta, declară Russell. Și vreau să-mi dublez miza, domnișoară Lanier.

– Auzi? exclamă Neil. Băiatul acesta este un adevărat sportiv!

Îi făcu complice cu ochiul băiețelului, care se umflă imediat în pene.

– Toate cifrele din lume nu valorează nimic pe lângă instinct și impresiile personale.

– Ce impresii?

Russell părea șocat de această critică ce punea din nou în discuție ceea ce admira mai presus de orice.

– Trebuie să cauți suflul vieții, răspunse Neil fără s-o slăbească pe Jenna din ochi. Atunci când îl simți, înseamnă că ești angajat pe drumul cel bun.

Jenna întoarse capul, tulburată de insistența privirii lui. Săptămânile scurse de când erau împreună nu diminuaseră emoția care o cuprindea în prezența lui. Dorința care exista între ei era mereu la fel de puternică, la fel de irezistibilă.

După a patra cursă, Neil avea un ușor avans asupra băiețelului, dar își pierdu toată credibilitatea mizând în a cincea pe un cal cu numele Shannon. În ciuda numelui său irlandez, a culorilor verde și auriu și a încurajărilor poetului, Shannon eșuă lamentabil. Mai prudent, Russell pariase pe favorit și câștigase. Jennei îi crescu inima de bucurie auzindu-l pe copil scoțând un adevărat strigăt de bucurie.

– Nefericitul care a pierdut îți va cumpăra înghețată pe drumul de întoarcere, promise Neil.

Puțin cam sceptică în privința utilității acestei inițiative, Jenna îl privi pe Russell savurând un cornet de înghețată cu aromă de vanilie și căpșuni, apoi clătină din cap când el își anunță intenția de a se întoarce lângă vânzător ca să întocmească o statistică referitoare la consumațiile clienților.

– Nu sunt sigură că este o idee bună, Neil, zise ea când rămaseră singuri. Russell este istovit și n-aș vrea să stric câștigul acestei zile.

– Lasă-l puțin să acționeze după planul lui. Bietul micuț, pariez că părinți lui îl țin închis într-un dulap, de unde nu-l scot decât ca să-i verifice exercițiile.

– Este în parte adevărat. Când și-au dat seama de imensele aptitudini pentru matematică ale fiului lor, domnul și doamna Sanders l-au stimulat la maximum.

– Și el n-are nici o posibilitate să se sustragă și nici să se înfrâneze el însuși, nu-i așa? Este tratat ca o mașină, de aceea sfârșește prin a-și uita adevărata lui fire.

– Bravo! îl aprobă Jenna. Ai fi fost un psiholog remarcabil.

– Așadar, nu suntem atât de diferiți, tu și cu mine.

Tânăra femeie era pe punctul să protesteze. Dacă Neil i-ar fi semănat, ar fi fost incapabil să vorbească despre întoarcerea în Irlanda. În adâncul inimii ei, Jenna știa că dragostea pe care o simțea pentru el nu se va șterge o dată cu plecarea lui. Dar poate că nu se va șterge niciodată.

– Ai un aer trist, murmură el mângâindu-i umărul. Ești obosită? Descurajată?

– Nicidecum. Dimpotrivă, nu speram să obțin rezultate atât de bune. Și mă gândeam numai la viața mea actuală. N-am avut niciodată un an atât de necumpătat, atât de imprevizibil, atât de răvășit... atât de minunat.

Ea îi surâse, hotărâtă să profite de acum înainte de fiecare clipă prețioasă pe care o va petrece în compania lui.

– Vai! S-a scurs deja pe jumătate.

– Ce pesimistă poți fi! Abia a început!

Jenna îl lăsă pe Russell acasă la el, apoi se așeză din nou la volanul mașinii sale. Neil redevenise tăcut și distrat. Un poem se cocea oare încet în mintea lui? Cu siguranță, deoarece își anunță intenția de a face o plimbare lungă.

– Vrei să-ți țin companie? îi propuse ea. Aș fi cel puțin sigură că nu voi fi trezită brusc la orele trei dimineața!

Neil se aplecă prin geamul deschis ca s-o sărute.

– Când încep să merg, nu știu niciodată când o să mă opresc. În plus, am nevoie să fiu singur. Nu mă aștepta cu cina.

– De acord, dar amintește-ți că dacă astăzi avem ziua cea mai lungă a anului, noaptea aceasta va fi cea mai scurtă.

– Voi încerca să nu uit, o asigură el îndepărtându-se.

Cu toate acestea, Jenna dormi singură. Neil îi telefonă la miezul nopții ca să-i murmure cuvinte drăgăstoase și tandre care-i bântuiră visele până dimineața.

Nopțile pe care le petreceau despărțiți îi erau aproape la fel de prețioase ca și cele pe care le împărțeau. Când îl consuma focul creației, Neil devenea de neatins, dar vocea lui, caldă și intimă, răsuna atunci în fiecare seară în receptor. La un bărbat atât de distrat, era o minunată dovadă de dragoste.

Fiecare dintre regăsirile lor era un moment de pură desfătare. Pasiunea izbucnea la fel de fierbinte ca prima dată. Poate că păreau tot atât de deosebiți ca ziua și noaptea, dar armonia lor era perfectă.

Ar fi fost inutil să caute motivul acestui miracol, se gândi Jenna cu tristețe, deoarece el nu va dura. Zilele și săptămânile treceau cu iuțeala fulgerului. Din nefericire, ciudata lor legătură nu va lăsa decât amintiri sfâșietoare.

Capitolul 9

„Timp estival în toată partea de est a Statelor Unite. Recorduri de căldură urmează să se producă în timpul după-amiezii. În centrul țării..."

Jenna închise aparatul de radio și se apropie de fereastra deschisă ca să respire aerul încă plăcut al dimineții. Neil plecase în zori, după ce-i murmurase cuvinte de dragoste. Ce-i spusese oare? Tânăra femeie somnoroasă nu-i reținuse cuvintele decât ca un ecou îndepărtat și mângâietor, dar două bilete de concert erau puse pe noptieră.

Jenna nu-și imaginase niciodată, nici în visele ei cele mai nebunești, că ar putea trăi o asemenea fericire. Dragostea nu făcea decât să sporească, mai fierbinte în fiecare zi.

Îi venea uneori să-și strige bucuria întregii lumi. Cu toate acestea, cu excepția câtorva apropiați – printre care Julia – nimeni nu avea cunoștință de legătura ei cu poetul. Amintirea figurii scandalizate a surorii sale îi aduse un zâm-

bet pe buze. Cine ar fi crezut că mariajul o va transforma pe această adolescentă necugetată într-o tânără femeie demnă și severă?

O privire aruncată ceasului o readuse pe Jenna la realitate. Abia îi rămânea timp să-și îmbrace încântătoarea rochie de bumbac bleu-pal pe care tocmai și-o cumpărase, ca să se grăbească spre clinică.

– Sper ca prietenul dumneavoastră să aibă noroc! suspină secretara ridicându-și ochii din ziar. Va avea nevoie, dacă ar fi să credem ce scrie în acest articol.

Jenna păli. Ce se întâmplase oare? Neil avusese un accident?

Înghețată de spaimă, tânăra femeie puse mâna pe ziar. Rândurile începură să-i joace în fața ochilor. Numele lui Neil, asociat cu cele ale altor irlandezi, era menționat acolo în legătură cu niște incidente teribile, la care participase alarmantul Michael Boyle. Jenna crezu că leșină citind acuzația care apăsa asupra lor.

Vocea lui Margaret, neliniștită și dezolată, ajunse la ea ca printr-o ceață deasă.

– Îmi pare rău. Eram convinsă că sunteți la curent. Toți irlandezii aceștia care adună fonduri ca să cumpere arme! Este josnic, nu-i așa?

– Da... Nu voi putea să văd pe nimeni, astăzi.

Jenna continua să privească fix ziarul, incapabilă să-și împiedice mâinile să tremure. Nu! Era o greșeală! O greșeală îngrozitoare!

– Bineînțeles, o aprobă secretara. Întoarceți-vă acasă și n-aveți nici o grijă.Voi găsi eu o scuză pentru doctorul Kyler. N-ați

lipsit nici măcar o singură dată în peste doi ani și nu va vedea în asta nici un motiv de reproș. Vă voi anula toate întâlnirile.

– Margaret, spune-i adevărul doctorului Kyler. Explică-i că sunt bulversată în legătură cu prietenul meu.

Prieten, desigur, dar mult mai mult! Dragostea îl orbise oare?

În pofida sfaturilor secretarei sale, Jenna se îndreptă spre biroul ei. Să se întoarcă acasă? Și-ar face sânge rău așteptând vești de la Neil.

După ce răsuci cheia în broasca ușii, se lăsă să cadă în fotoliul ei și reciti cu atenție articolul. În câteva cuvinte, câteva cuvinte îngrozitoare, autorul îi distrugea toată fericirea.

Jenna își stăpâni dorința de a-l suna pe poet. Era preferabil să înțeleagă mai întâi mărimea amploarea. Imagini înfiorătoare defilau în mintea ei zbuciumată – fotografii ale războiului civil din Irlanda de Nord – în timp ce poezia plină de forță a lui Neil îi răsuna în urechi.

Așadar, linia lui telefonică era branșată la o masă de ascultare. Mesajele tandre și intime pe care le schimbaseră se învecinau oare cu comenzi de arme și cu planuri de atac? Și toate nopțile acelea pe care Neil nu le petrecuse lângă ea... Se găsea oare, atunci, cu oamenii aceia, cu acei extremiști periculoși? Era oare posibil ca ea să fi ignorat această fațetă atât de înfricoșătoare a personalității lui? Desigur, îl văzuse furios, trist, agitat, retras! Dar un poet capabil să scrie versurile cele mai tulburătoare pentru un public literar putea fi deopotrivă autorul unora din textele inspirate de ură, publicate în *Catha?*

Nici un ziar nu-i va da răspunsul; Jenna nu voia să aștepte verdictul juraților... Neil trebuia să-i spună adevărul!

Cu o mână care-i tremura, tânăra femeie formă numărul poetului.

– Linia abonatului este deranjată, făcu o voce monotonă. Vă rugăm...

Jenna închise cu brutalitate. Voia să știe și va afla.

Strada pe care locuia Neil era invadată de o mulțime formată din curioși, ziariști și polițiști.

– Îi vor anula seminariile, bombănea un student. Toată munca noastră de un semestru va fi pierdută!

Un semestru? Jenna se stăpâni să nu urle de furie și de frustrare. Toată viața, toată cariera lui Neil vor fi distruse de această treabă!

– Sunt sigură că este adevărat, afirma o altă studentă. Bănuiam eu că toate discursurile lui nonviolente nu erau decât vorbe amăgitoare! Cum vreți ca un irlandez să poată rămâne în afara unui conflict?

Jenna simți că-i urcă lacrimi în ochi. Să îndrăznească să vorbească astfel despre Neil, cel mai blând, cel mai generos, cel mai cinstit dintre oameni!

Scăpând de mulțime, făcu înconjurul grupului de case și reveni spre locuința poetului pe o cale mică de acces. Oricare ar fi riscurile, trebuia să-l vadă, să-i vorbească.

Nimeni nu se ascundea în spatele zidului scund din cărămidă roșie. Jenna se apropie fără zgomot de ușa bucătăriei.

Masa acoperită de cărți și de hârtii, chiuveta plină de veselă mudară i se părură familiare și reconfortante. Totuși, Neil nu era acolo... Telefonul zăcea pe podea, victimă a furiei stăpânului casei.

– Neil? murmură ea intrând în salon.

Jenna trebui să aștepte ca ochii să i se obișnuiască cu penumbra ca să-l zărească, în picioare lângă fereastră. El lăsă perdeaua să cadă și mica rază de lumină dispăru.

– N-ar fi trebuit să vii, draga mea. Asta nu-ți poate aduce decât necazuri.

– Trebuia. Ce se întâmplă?

Neil izbucni într-un râs scurt și fără veselie.

– Profeția familială se împlinește. Părinții mei au afirmat întotdeauna că voi sfârși foarte sus. O spânzurătoare va face treaba.

Jenna se cutremură. Umorul negru al poetului nu era decât o simplă butadă. Dacă ancheta îi va dovedi vinovăția, va fi sfârșitul carierei lui. Ce universitate ar propune un post complicelui unor teroriști? Care editor va accepta să publice operele unui poet blestemat?

Se apropie de el, își trecu brațele în jurul taliei lui și se sprijini de corpul lui încordat.

– Trebuia să te văd. Am încercat să-ți telefonez, dar l-ai scos din funcțiune.

– Era branșat la masa de ascultare! exclamă el cu mânie. Telefonul meu era supravegheat, niște oameni mă filau, mă spionau. Mă duc unde vreau și vorbesc cu cine doresc! Spun ce-mi place! Tu știi.

Figura lui se înăspri. Ochii lui, în care citise de atâtea ori dragoste și pasiune, erau sumbri și înghețați.

– Ar trebui să pleci cât mai poți, draga mea. Această absurditate va dura luni de zile, târându-mă încetul cu încetul în prăpastie. Nu vreau ca tu să suferi. Nu vreau să fie întinat ce am trăit împreună.

Avea, fără îndoială, dreptate. Dacă rămânea alături de el, nu va ieși neatinsă din încercarea pe care Neil trebuia s-o înfrunte. Singura atitudine rezonabilă ar fi să se refugieze în ordinea și siguranța propriului ei univers.

– Nimic nu poate atinge dragostea noastră, declară ea cufundându-și privirea în ochii lui.

– Nu spune prostii. Eu sunt obișnuit. De ani de zile n-am încetat să acumulez necazuri de toate felurile. Voi depăși criza. Dar tu, Jenna, ești atât de dulce și atât de pură! Vreau să te țin departe de această furtună, să te apăr de noroi și de valuri.

– Nu voi pleca. Nu te voi lăsa să treci singur prin aceste luni de încercări.

– Ești nebună, murmură Neil strângând-o cu toată puterea. M-am îndrăgostit de o femeie sănătoasă la minte și iată că ea își pierde capul! Ai idee despre ce te așteaptă? Despre ce mă așteaptă?

– Nici una.

Ce importanță avea, dacă erau împreună? Dacă se despărțea de el, când oare îl va revedea? Nimic nu putea fi mai rău decât această despărțire.

Neil rămase tăcut un timp. De afară ajungeau până la ei zgomotele străzii: vocile câtorva studenți scandându-i numele, claxonul unei mașini.

– Imposibil, declară el în cele din urmă. Dacă te muți la mine, numele tău și fotografia ta vor fi mâine pe prima pagină a ziarelor. Vor putea să te citeze ca martor la proces, te vor interoga despre programul zilelor și... nopților tale. Imaginează-ți reacția părinților tăi și a dragelor tale mătuși! Înainte de orice, trebuie să te gândești la tine și la cariera ta.

Jenna îi mângâie încet obrazul.

– Cine, după părerea ta, este mai în măsură să te susțină dacă nu psihologa ta preferată? Cine poate fi mai îndreptățit să traverseze cu tine această perioadă de tensiune? Nu uita că ai fost de acord să te studiez pe toată durata ședерii tale la Chicago. Anul nu s-a terminat.

– Ba da, replică el cu o voce înăbușită.

Neil oftă adânc și duse la buze mâna ei albă și fină.

– Nu vreau să fii rănită.

Jenna își dădu seama, cu o tresărire, că nu-i pusese întrebarea de importanță capitală. Era oare, da sau nu, vinovat? Pe neașteptate, răspunsul aproape că nu mai avea importanță. Să se despartă de Neil ar fi de o mie de ori mai greu de suportat decât adevărul, oricare ar fi el.

– Ai ceva să-ți reproșezi? se hotărî ea, totuși, să-l întrebe.

Mâinile poetului se crispară pe umerii ei, apoi căzură. O umbră trecu peste fața lui.

– N-am fost niciodată un înger. Ți-am spus-o deja, nu-i așa?

– Dar banii aceia pentru finanțarea războiului, poemele acelea tipărite în *Catha?*

– Eu nu scriu decât despre cei slabi și oprimați, răspunse Neil cu o voce plină de amărăciune. Nu le-am furnizat niciodată arme și-mi semnez toate textele cu numele meu. Nu este nimic de adăugat. În ciuda acestor lucruri, sunt acuzat. Înțelegi acum la ce riscuri te expui rămânând lângă mine? Ei învinovățesc fără rușine un nevinovat. Atunci, tu...

Neil nu putea fi mai clar: trebuia să se încline și să dispară. Necazurile erau specialitatea poetului, nu a ei.

– Spune-mi să plec, dacă asta dorești, i-o întoarse ea curajoasă. Ți-am deschis ușa mea de fiecare dată când ai venit. Nu erai surprins că mă vezi aici, astăzi. Mă așteptai. Acum, spune-mi să plec.

– Nu-mi cere asta, o imploră Neil. Știi la fel de bine ca mine că va trebui să părăsești această casă cât mai repede posibil.

Niște lovituri în ușa de la intrare îi făcură să tresară. Un ziarist îi cerea poetului o declarație.

– Și asta nu este decât începutul! Foarte bine, mă duc să i-o dau...

Jenna nu-i lăsă posibilitatea. Ea îl reduse la tăcere cu un sărut sălbatic și intens, strângându-se lângă el ca și cum nimic și nimeni nu-i putea despărți.

– Domnule Riordan, pentru televiziune! Ce aveți de răspuns la aceste acuzații?

– Jenna... gemu Neil încercând să se desprindă.

Tânăra femeie îl sărută și mai fierbinte. Nu încercase încă niciodată o asemenea senzație de putere.

– Spune: „Vreau să pleci!“ îi ordonă ea dintr-o suflare.

– Vreau...

Jenna surâse tandru și-i descheie nasturii cămășii.

– Vreau...

Neil tresări când ea își puse buzele pe pieptul lui puternic. O licărire familiară se aprinse în ochii lui cenușii când murmură:

– Foarte bine. Rămâi alături de mine.

– Cu toată plăcerea.

Cu o mișcare suplă și rapidă, își făcu rochia să alunece, rămânând goală până în talie.

– Să urcăm, sugeră Neil sorbind-o din ochi.

Indiferenți la bătăile în ușă și la strigătele ziariștilor, intrară în dormitor. Jenna făcu înconjurul patului pășind peste cărțile și hârtiile răspândite peste tot, apoi își scoase sandalele și hainele. Când terminară, îl văzu pe poet nemișcat și nehotărât.

Se apropie imediat de el, își trecu brațele după gâtul lui puternic și-l acoperi cu sărutări ispititoare. Încetul cu încetul, rezistența lui Neil slăbi.

Cu gesturi îndrăznețe, Jenna începu să-l dezbrace. Câteva secunde mai târziu era gol, mai frumos și mai viril ca oricând. Ea îl respinse cu autoritate când vru s-o îmbrățișeze. Mâinile ei, blânde și provocatoare, începură să-i mângâie spatele, să alunece apoi pe talia lui, pe șoldurile și pe picioarele lui de atlet. Lui îi scăpă un geamăt înăbușit.

– Mă înnebunești, dragostea mea.

Dorința ardea în ei, intensă și devoratoare. Incapabil să

mai întârzie mult momentul în care se vor iubi, Neil o întinse pe pat și o întovărăși cu o plăcere aproape disperată, până la limitele voluptății.

– Sunt atât de fericit, șopti Neil la urechea tinerei femei. Doream atât de mult să te văd aici, lângă mine. Voiam să-ți cer să rămâi, dar n-aș fi făcut-o.

– De ce?

– Nu voiam să te amestec în necazurile mele. M-am descurcat întotdeauna singur, fără nimeni care să mă iubească sau să mă protejeze. Puteam să fug sau să aleg lupta. N-avea importanță.

– Și acum? întrebă ea îmbrăcându-și hainele.

Neil o privi cu admirație, cu o figură încântată.

– Mă voi instala aici ca să fiu cu tine, dragul meu, continuă ea. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

– Ești mai puternică în multe privințe, Jenna. Ești calmă, sigură de tine. Eu ce ți-am dat oare, în afară de tristețe?

Jenna începu să râdă și trase perdeaua de la fereastră. Obosită să aștepte în zadar, mulțimea se răspândise.

– Tristețe? Nu mă simt tristă deloc! Dacă nu eram obligată să mă întorc acasă ca să-mi iau lucrurile, ți-aș fi dovedit-o imediat.

– Cine ar recunoaște în tine pe psihologul cuminte care erai până nu de mult? Ce a intervenit?

– Tu, răspunse ea veselă. Nu ai promis să mă înveți ce înseamnă îndrăzneala? Ai reușit!

– Dincolo de cele mai nebunești speranțe!

– Ce trebuie să aduc cu mine? Scândura de călcat, cartea de rețete, sau un joc de dame?

Jenna se aplecă râzând ca să ia una din numeroasele bucăți de hârtie care zăceau pe podea. Era mai bine să scrie negru pe alb dacă nu voia să uite nimic!

Un răcnet îngrozit o făcu să tresară. Neil sări spre ea, cu fața lividă de furie. Ce se întâmplase oare? Intrase cineva în casă?

– Munca mea! Să nu mai îndrăznești să te atingi de ea! Orice, în afară de cuvinte!

Jenna așteptă în tăcere ca el să-și recapete respirația.

– Nu există un loc mai bun pentru a studia un nebun decât azilul lui, declară ea întinzându-i foaia de hârtie.

– Numai cuvintele au valoare, reluă Neil cu o voce încordată. Cuvintele și cu tine. Dar nu este prea târziu. Poți încă să revii asupra hotărârii tale, draga mea.

Să revină asupra hotărârii ei? Nici nu se punea problema! Tânăra femeie privi lung figura rătăcită a poetului. Se pregătea lupta adevărată, o luptă fără milă de ale cărei lovituri ar fi vrut să-l cruțe. O cuprinse un sentiment de adâncă recunoștință.

– Sunt aici pentru că așa vreau, replică Jenna cu fermitate. Până la întoarcerea mea, Neil, gândește-te să faci puțină curățenie și să pui în ordine hârtiile astea blestemate!

Capitolul 10

– Cine sunt cei care și-au instalat tabără în fața ușii tale?

Jenna își puse valiza în antreu și-i zâmbi lui Neil.

– Studenți, răspunse el ridicând din umeri. Linia mea de apărare! În orice caz, ar trebui să descurajeze eventualii inoportuni!

– Ce speră, în schimb?

– O conferință, o explicație, ce știu eu? Recentele mele experiențe mi-au dovedit că nimeni nu este total dezinteresat. Tu, de exemplu, ce aștepți de la mine, draga mea?

– O ocazie să pun la încercare toată noua mea îndrăzneală!

Neil izbucni în râs și o strânse la piept. Putea el oare simți tensiunea tinerei femei, teama ei?

– Iartă-mă, zise el pe neașteptate. Regret că m-am înfuriat, mai devreme. Și acum, privește în jurul tău!

Jenna privi stupefiată salonul aranjat cu grijă. Nici o carte, nici o foaie de hârtie nu deranja ordinea perfectă care domnea acolo. Fără să-i lase timp să-și exprime uimirea, Neil îi indică bucătăria și-i interzise intrarea acolo. Încăperea în care scria era un teritoriu sacru.

– Cum vom putea să mâncăm? protestă Jenna.

– Nici o problemă. Restaurantele și mezelăriile nu lipsesc din cartier! În schimb, sufrageria este în întregime la dispoziția ta.

Vizita casei continuă în mijlocul râsetelor și al tratativelor.

Abia mult mai târziu, în timp ce savura niște preparate cumpărate dintr-o mică prăvălie chinezească, Jenna realiză importanța evenimentelor care se produseseră. Neil se lăsase convins, își pusese casa în ordine și...

– Mi-ai cerut iertare! exclamă ea punând furculița pe masă. Mi-ai spus că regreți că te-ai înfuriat!

– Da, să nu ne mai gândim la asta! răspunse el pe un ton posac.

Tânăra femeie zâmbi. Temerile ei de a găsi numai tristețe și disperare în această viață comună se risipeau ca prin farmec. Atitudinea poetului, totuși, o cufunda în perplexitate. Cuvintele acelea de scuză, atât de neînsemnate pentru alți oameni, îi ceruseră în mod vizibil un efort asupra lui însuși. Dar faptul că Neil ajunsese în sfârșit să le rostească dovedea că se schimbase fără ca ea să-și fi dat seama.

Zilele se scurseră, neobișnuite și minunate. Jenna renunțase să noteze în dosarul ei cât de plăcută și de veselă

era viața alături de el. Asta nu-i va interesa pe confrații ei, și nici să afle că Neil făcea scandal și înjura, singur în bucătărie, pentru că inspirația se încăpățâna să-l ocolească, dar că nu mai ridica niciodată vocea în fața ei. Acestea erau secrete pe care le păstra cu gelozie în adâncul inimii ei.

De fiecare dată când se regăseau, beți de pasiune, în marele pat al lui Neil, între ei se făurea un minuscul lanț de aur, ușor și totuși extrem de solid și de prețios. Nimic nu putea întuneca aceste momente de posesiune reciprocă, în care spiritele lor se reînsuflețeau în creuzetul magic al dragostei pentru a nu face decât o ființă.

Din nefericire, lanțul acesta se va rupe atunci când Neil va pleca. Jenna nu trebuia să uite asta.

– Situația se degradează tot mai mult în ultimul timp, remarcă ea câteva zile mai târziu.

Ea citi cu voce tare comentariile unui ziarist asupra actului de acuzare al lui Neil. Poetul ținuse un discurs memorabil, citat în întregime în articol, pentru a nega orice participare la complot și a sublinia cu mândrie că avea în toată lumea prieteni de tendințe politice opuse.

– Am fost chiar aplaudat! adăugă el umflându-se în pene.

Neil îndepărtă ușor perdelele și scrută strada.

– Nu văd încă nici curioși, nici ziariști. Ar trebui să pleci la clinică înainte de sosirea lor!

– Ce ai de gând să faci astăzi?

Ce putea să facă? se gândi Jenna cu tristețe. Cursurile lui la universitate fuseseră suspendate până la verdictul

Curții și al Oficiului de Imigrări. Era imposibil să iasă din casă fără ca un roi de reporteri sau de studenți să se repeadă asupra lui.

– Voi încerca să scriu, răspunse Neil cu figura posomorâtă. Aș prefera să nu mă însoțești la tribunal, draga mea. Ai depus mărturie, este de-ajuns. Prezența ta lângă mine îmi este extrem de scumpă, dar am atâtea probleme în momentul acesta.

– Ai avut întotdeauna, îl corectă ea.

Să trăiască astfel, măcinată de neliniști, nu era desigur ușor. Munca ei la clinică suferea, dar cum să facă altfel, atâta timp cât rezultatul rămânea nesigur?

Mai rea, totuși, era îndoiala aceasta care o rodea. În ciuda discursului impresionant al lui Neil, a asigurărilor lui de nevinovăție, umbra rămânea.

– Mie îmi vei spune adevărul? îl întrebă ea cu gravitate.

– Am făcut-o și am s-o mai fac, dacă pot.

– Ai vreo legătură cu fondurile destinate Armatei Republicane Irlandeze?

– Nu.

– În calitate de prieten al lui Michael Boyle și al unora dintre ceilalți acuzați, trebuia să știi ce pregăteau, insistă Jenna.

Neil clătină din cap în tăcere.

– Dacă acceptai să cooperezi cu guvernul...

Privirea sălbatică a poetului o opri.

– Fiecare trebuie să acționeze conform conștiinței lui. Dacă mă gândesc că un om susține o cauză greșită, i-o spun,

dar nu vorbesc cu nimeni despre asta. Nu voi cere niciodată cuiva să se lase învinuit în locul meu. Nu pot spune mai mult despre subiectul acesta, Jenna, nici chiar ție.

– Ai luat parte la redactarea *Cathei?*

– Cunoști deja răspunsul, replică poetul cu bruschețe. Ești mai aproapiată de mine decât oricine. N-ai citit în inima mea la fel de bine ca în cărțile mele?

– Nu știu. Nu știu cu adevărat... Cred în tine, Neil, în dragostea ta și în opera ta, dar sunt atâtea lucruri pe care încă nu le știu!

– Eu semnez cu numele meu tot ce scriu. Nu sunt un denunțător. Orice s-ar întâmpla, las poliției grija de a-și face treaba. Nu voi spune nimic.

În câteva cuvinte, Neil îi explicase mai multe decât în toate orele petrecute la tribunal. Chiar dacă nu era de acord cu el, Jenna nu-i putea reproșa atitudinea. Poetul era un om de onoare și de cuvânt.

Traiul cu el nu era în toate zilele idilic. În timpul plimbărilor lui, acum că putea din nou să iasă, Neil întâlnea o mulțime de oameni, care de care mai ciudați, cărora le oferea ospitalitate cu generozitate.

– Pot să știu unde l-ai dibuit pe acest fost campion de rodeo? îl întrebă Jenna, exasperată.

– Pe Dearborn Street, când mă duceam la avocat. Cerșea, astfel că l-am invitat să vină să ia o masă cu noi.

– Ce sentimental poți fi! gemu tânăra femeie.

Își azvârli cartea și-și astupă urechile. Invitatul lor cânta cât îl ținea gura, în baie.

– După o defilare de studenți, de marinari rătăciți și de minori, iată că-l aduci pe Buffalo Bill în persoană! Sper că ai un pretext solid!

– Viața lui! urlă Neil ca să se facă auzit. Poezia este arta clipei, distilarea unei lungi povești într-o singură picătură de adevăr. Aș vrea să devin vocea tuturor celor care nu vorbesc niciodată.

– Ești, dar vocalizele lui mă omoară! Ziua n-a fost ușoară, am nevoie de liniște și de odihnă. Oare când o să tacă?

– Dacă vrei, îl duc să facă o scurtă plimbare.

Jenna încuviință. Orice, decât această gălăgie teribilă!

– O să tocești mocheta, îi spuse ea privindu-l cum merge încolo și-ncoace prin încăpere.

– Și răbdarea ta?

– Liniștește-te, am să te anunț la timp. Apropo, Julia și Frank trebuie să treacă mâine pe aici. După părerea mea, venirea lor nu este nevinovată. Familia mea nu mi-a dat nici cel mai mic semn de viață de atâta timp!

Întoarcerea oaspetelui lor, cântând cu voce sonoră, îl scuti pe Neil să răspundă.

Din fericire, nu toți vizitatorii lor erau atât de năvalnici! De altfel, deveneau din ce în ce mai rari. Decepționați de refuzul poetului de a discuta cu ei problemele actualității, studenții renunțaseră să mai bată la ușa lui. Cât despre ceilalți profesori, izul de scandal care înconjura micuța casă de cărămidă roșie era suficientă ca să-i țină deoparte.

Neil făcu unele observații dezamăgite asupra acestei vieți izolate. Avea obiceiul să lucreze ziua și să scrie noaptea, dar geniul lui suferea din cauza incertitudinii zilei de mâine.

Abia întors de la sala de audiere a tribunalului sau de la biroul avocatului său, se închidea în bucătărie tunând și fulgerând tot mai tare, măsurând apoi încăperea cu privirea goală.

Jenna nu se putea împiedica să se gândească la pantera neagră din parcul zoologic, puternică și sălbatică, învârtindu-se în cușca ei strâmtă.

Astăzi, tânăra femeie își grupase toate întâlnirile de la clinică pentru a asista la dezbateri. Cu mâinile încleștate pe genunchi, ascultă discursurile dușmănoase și fanatice ale majorității acuzaților, vuietul amenințător al publicului. Unghiile i se înfipseră în palme când Neil fu considerat drept străin indezirabil, provocator de tulburări.

Provocator de tulburări? El avea sufletul onest și pur al unui copil! i se puteau oare reproșa impetuozitatea și îndărătnicia? Asta nu era o crimă!

– Întoarce-te acasă, o imploră Neil găsind-o în lacrimi pe culoarul pustiu. Sau, și mai bine, pleacă. Fugi cât poți de repede.

– Departe de tine? întrebă Jenna ridicându-și capul pentru a-i scruta privirea chinuită.

– Este cea mai bună soluție, te asigur. Fugi spre locuri mai liniștite, spre un spectacol mai vesel, fugi de urâțenie.

– Departe de tine?

*
* *

– Ei bine?! exclamă Julia.

Ea reveni spre Neil și Jenna după ce trecuse în revistă parterul casei.

– Ce s-a întâmplat? Un mic cutremur de pământ?

Frank se mulțumi să ia ceașca de ceai pe care i-o oferea cumnata lui și să deschidă televizorul. Era evident, căsătoria nu-l schimbase!

– Numai un compromis, îi explică Jenna zâmbind. Sufrageria îmi aparține mie, bucătăria este a lui Neil. Stăpânim fiecare câte o jumătate a salonului. Mai cu seamă, rămâi în partea mea! Dacă te atingi de hârtiile lui Neil, te va ucide!

– Voi fi fără milă, îi întări poetul spusele, cu gravitate.

Se lăsară amândoi să cadă pe canapea, cuprinși de un râs nebun.

– Oh, tăceți puțin! bombăni Frank. Nu aud nimic din ce spune comentatorul.

– Mii de scuze, răspunse Neil, cu respirația tăiată. Nu mai primim deloc vizitatori, înțelegeți. Oricum, eu n-am excelat niciodată în bunele maniere, iar Jenna le-a uitat pe ale ei.

– Ele n-ar servi la nimic! Julia, urcă la etaj, dacă vrei. Baia se află în zona liberă, iar dormitorul este teren neutru. Sunt sigură că părinții noștri ți-au cerut un raport complet și detaliat.

– Cum poți să...

Julia se înroși violent, ceea ce n-o împiedică să se îndrepte imediat spre scară, urmată de sora ei.

– Spune-le tatei și mamei că nu sunt nici deprimată, nici reținută aici împotriva voinței mele. Este inutil să-și facă griji.

– În fine, Jenna! Asta nu poate să dureze! Întoarce-te cu picioarele pe pământ! O asemenea situație nu ți se potrivește.

– Oh, ba da! Îmi convine perfect! Dar, spune-mi: cum reușiți să vă înțelegeți, Frank și cu tine? El atât de meticulos și tu atât de dezordonată!

– Ne certăm, mărturisi Julia cu un aer încurcat.

– Noi nu. Asta s-ar fi întâmplat dacă aș fi crezut că Neil își poate schimba obiceiurile. Or, el este la fel de încăpățânat ca mine! Și apoi, ce importanță are?

Sora ei își ridică ochii spre cer.

– Să împărțiți salonul cu o sfoară! Dă-ți seama de realitate, asta nu-i decât un armistițiu! Sunt cea mai în măsură s-o știu, nu-i așa? Recunoaște-ți greșeala și întoarce-te acasă la tine.

– Nici nu poate fi vorba, replică Jenna zâmbind. Trăiesc foarte fericită deasupra vulcanului.

– Este liniștea dinaintea furtunii, decretă Julia când reveniră la cei doi bărbați.

O dată misiunea îndeplinită, ea își cicăli soțul până când acesta fu nevoit să cedeze și să se ridice ca să-și ia rămas-bun, înainte de sfârșitul telejurnalului.

– Și eu mă temeam să nu semăn cu ei! exclamă Jenna închizând ușa după ei.

– Cu ei? Dumnezeu să ne păzească!

Neil făcu cocoloș bucata de hârtie pe care o ținea în mână și o aruncă în spatele lui, după care o trase pe tânăra femeie pe canapea.

– Dragostea care-i unește nu este decât slăbiciune reciprocă. A noastră este o forță, nu o simți?

Luând o altă foaie de hârtie, poetul scrise în grabă câteva cuvinte, făcu o grimasă și o mototoli și pe aceasta. Jenna îl urmări făcând toate astea, fascinată și totodată descumpănită. Oare când își va regăsi inspirația pierdută?

– Din cuplul lor sar scântei, murmură ea cu blândețe.

Neil o asculta oare? N-avea importanță, avea nevoie să se destăinuiască cu voce tare.

– Scântei de furie și de pasiune, de gelozie și de plăcere, și ei numesc asta dragoste. A noastră este cu totul altfel. Astăzi o înțeleg, chiar dacă nu reușesc s-o explic.

Se aplecă, dar nu destul de repede. Cocoloșul de hârtie îi sări în obraz și se rostogoli pe pieptul ei. Pe neașteptate, Neil se aruncă asupra Jennei și începu s-o hărțuiască până când îi dădură lacrimile de râs.

– Căutam liniștea, mârâi el mușcând-o de gât. Tihna sufletului meu, împăcarea corpului meu. Aveam nevoie de seninătatea ta și te iubeam. Mă așteptam să te descopăr zgomotoasă și imprăștiată.

– Furtuna se dezlănțuie afară, dragul meu, nu aici.

Îi scăpă un țipăt de surprindere când Neil o trase pe mocheta groasă și o țintui la podea cu toată greutatea lui.

– Te iubesc, declară el cu gravitate înainte s-o reducă la tăcere cu un sărut.

*
* *

Jenna văzu pe fereastra tribunalului cum cerul albastru se acoperea cu nori de ploaie. Procesul se prelungea, uitat de toți.

În sfârșit, sosi ziua verdictului, rece și umedă. Tânăra femeie își frământa nervoasă batista fină în timp ce grefierul, cu o voce lentă și monotonă, anunța hotărârile juriului în ordine alfabetică.

– Boyle, vinovat... Costello, vinovat... Donnelly, vinovat...

Jenna simți degetele lui Neil căutându-le pe ale ei.

– Malone... Mayhew...

Neil fu achitat, din lipsă de probe. În câteva fraze seci, grefierul anunță sfârșitul coșmarului.

– Liber! exclamă bucuroasă Jenna strângând cu toată puterea mâna iubitului ei. Totul s-a terminat!

– Slavă Domnului! Trei luni pierdute, trei luni trăite cu teama zilei de mâine...

Nu mai rămânea decât să înfrunte haita de ziariști la ieșirea din palatul de justiție. O ultimă îmbrățișare și înaintară spre scară.

– Și acum? întrebă un reporter strecurându-și microfonul sub nasul poetului. Ce intenționați să faceți, domnule Riordan? Cum stați cu cartea dumneavoastră?

– Voi scrie și voi preda, bombăni poetul. Îmi voi face meseria. N-aș fi încetat niciodată să mi-o fac dacă n-aș fi fost eroul involuntar al acestei drame ridicole!

– Te rog, nu te înfuria, murmură Jenna.

Nimic nu trebuia să întunece această zi de descătușare. Cu cât părăseau mai repede locul acesta, cu atât era mai bine. Neil începea să se înfierbânte, tentat să se răzbune pe călăii lui.

– Ați scris pagini întregi în legătură cu mine, reluă el cu o voce sonoră, pagini întregi de minciuni și de mârșăvii! Da, am cartea de terminat. Duceți-vă dracului cu toții!

O dată scăpați de escorta lor, Jenna se simți la fel de ușoară ca un balon de săpun. Aerul era foarte plăcut și viața atât de frumoasă!

– Sunt atât de fericită! declară ea. Începusem să mă tem că procesul acesta va dura la nesfârșit. Totul părea să meargă atât de prost, atât de deprimant!

– Tu? Speriată? Deprimată?

Neil o contemplă cu o privire stupefiată.

– N-am bănuit niciodată, draga mea. Nu am putut asista la ultimele ședințe de audieri decât găsindu-mi forța în privirea ta mândră și curajoasă.

La aceste cuvinte, lacrimile prea mult timp stăpânite țâșniră din ochii Jennei, lacrimi de ușurare și de fericire. Se sprijini plângând de umărul lui și-l lăsă s-o ducă până acasă.

– Ce păcat că n-avem șampanie! murmură ea după ce intrară.

Neil rămase tăcut, mângâind brațul tinerei femei cu un aer stânjenit, aproape vulnerabil.

– Nu-i nimic, reluă Jenna mai liniștită. Ne vom mulțumi cu o sticlă de bere.

Ea se lăsă să cadă pe canapea și privi pe fereastră. O casă pustie, o casă liniștită? Nu! Vor sărbători, vor cina la restaurant, vor dansa toată noaptea!

Neil reveni, cu un pahar în mână. Ce se întâmpla oare? De ce părea atât de posomorât, atât de încordat?

– Trebuie să-ți vorbesc, murmură el, și nici berea nici șampania nu vor îndulci ceea ce am să-ți spun. Am nevoie să fiu singur, Jenna. Nu vreau să pleci, dar trebuie să mă obișnuiesc cu această soluție. Suntem amândoi cu nervii la pământ după tot ce s-a întâmplat. Cu cartea mea nu m-am clintit din loc de săptămâni de zile și acum trebuie să-i dau bătaie.

Tânăra femeie tresări, neîncrezătoare. Auzise bine?

– Așadar, ai reușit s-o spui... Vrei să plec.

– Trebuie, draga mea. Am nevoie de câteva zile, de câteva săptămâni de solitudine pentru a înțelege ce s-a întâmplat, ce mă așteaptă. Ai încredere în mine.

Înaintă spre ea cu o privire rugătoare. Jenna simți că i se urcă sângele la cap. Sări în picioare, prea epuizată ca să mai plângă, prea rănită ca să vorbească. Luă paharul și-l zdrobi de masă.

– Ce schimbare! bâigui ea cu o voce care-i tremura. Credeam că poezia este arta clipei, uitarea zilei de mâine!

Ziua de mâine? Exista, cel puțin? Sfârșitul anului se apropia deja!

Neil vru s-o prindă de umeri, dar ea îl respinse cu putere. Nu-și imaginase niciodată că va cunoaște într-o zi durerea unei asemenea respingeri.

– Calmează-te și fii rezonabilă, draga mea. Să stăm puțin de vorbă.

– Ai câștigat. Plec, replică ea cu dispreț. Despre ce am mai putea discuta? Despre totalul chiriei pe care ți-o datorez pentru aceste trei luni?

În timp ce se repezea pe scară, Jenna auzi sticla de bere spărgându-se la rândul ei.

– Jumătate din piesele lui Shakespeare n-au fost publicate decât după moartea lui! insistă Neil. Vrei să cunosc aceeași soartă? Cartea mea așteaptă de prea mult timp.

– Și eu! strigă ea.

O parte din frustrarea ei dispăru cu acest strigăt. Cum putuse să fie până într-atât de oarbă? Cum putuse să dea crezare cuvintelor de dragoste ale poetului?

Trânti cu putere ușa dormitorului.

– Jenna, draga mea, asta este tocmai dovada că avem nevoie de o pauză, tu și cu mine, declară Neil pe un ton

convingător. Nu va dura mult, cel mult câteva săptămâni. Lasă-mă să intru ca să stăm de vorbă.

– Nu mai este nimic de adăugat.

Furioasă, tânăra femeie își îngrămădi talmeș-balmeș lucrurile în valiză.

– Am atâtea de făcut, insistă el. Și atât de puțin timp în fața mea.

Sub loviturile lui repetate, lemnul trosnea ca și cum era gata să se spargă. Jenna deschise atât de brusc încât Neil se poticni și se lovi de un colț al valizei.

– Voi lua restul lucrurilor altă dată, în ziua care îți va conveni, firește, îl anunță ea. Ar fi trebuit să bănuiesc ce va urma după discursul tău atât de emoționant privitor la prețiosul meu sprijin!

– La dracu', nu înțelegi! De ce refuzi să mă asculți?

– Viermele este în fruct, Neil. Ai dreptate. În opt săptămâni, vei fi liber ca păsările cerului, liber să pleci unde vrei, departe de Chicago, departe de mine.

Jenna dădu o lovitură de picior valizei, care sări din treaptă în treaptă până la piciorul scării. Neil rămânea foarte liniștit.

– Imiți la perfecție celebrele mele accese de furie! remarcă el.

– Te-am auzit tunând și fulgerând la tribunal și drăcuind în bucătărie timp de trei luni. Am reținut bine lecția. Ești egoist, orgolios...

Neil sări în fața ei ca să-i bareze drumul. Nu părea furios, ci rănit, aproape disperat.

– Eu sunt toate astea și poate chiar mai rău. Dar, crede-mă: sunt sincer atunci când îți jur că te iubesc.

– Cu toate acestea, acum, prezența mea te deranjează, nu-i așa?

Jenna suferea, suferea atât de mult încât l-ar fi pălmuit bucuroasă.

– Dragostea noastră era prea fierbinte ca să nu se stingă de la sine, adăugă ea stăpânindu-și lacrimile. Totul s-a terminat.

– Nu pe de-a-ntregul.

Când vru să se apropie de ea, tânăra femeie ridică brațul într-un gest de apărare. Neil se dădu înapoi, învins de mânia ei.

– Te iubesc, Jenna, dar cuvintele nu servesc la nimic dacă nu mă mai crezi. Avem nevoie să ne odihnim, tu și cu mine.

Ea îl fulgeră cu privirea până când Neil se îndepărtă ca s-o lase să treacă.

– Pot să mă descurc singură, îi aruncă ea cu o voce șuierătoare.

– Nu sunt atât de sigur de asta. Ne vom reîntâlni curând, sunt convins.

Cuvintele lui Neil o urmăriră pe tânăra femeie până la mașină. Chiar cu geamurile închise și radioul cu volumul la maxim, i se părea că mai aude încă strigătele lui, chemările lui neliniștite. Totuși, ea nu-l părăsise. El era acela care o îndepărtase.

Capitolul 11

A doua zi dimineața, Jenna se trezi cu inima frântă, dar cu ochii uscați. În timpul unei lungi nopți fără somn, își dăduse încetul cu încetul seama că mai cu seamă mândria ei avusese de suferit. Legătura lor nu trebuia să ia sfârșit, mai devreme sau mai târziu?

Era inutil să privească în urmă. Chiar dacă Neil va telefona și o va implora să se întoarcă să trăiască alături de el, va refuza. Jenna își recâștigase propriul ei univers și era hotărâtă să nu-l mai părăsească. Nu se va mai lăsa niciodată prinsă în capcana dragostei. O dată fusese de-ajuns.

Neil nu-i telefonă. Zilele se scurseră triste, sumbre, dureroase. Tânăra femeie scoase din sertarele biroului ei vechi lista de planuri și le îndeplini, unul după altul, fără să găsească în asta cea mai mică satisfacție.

Margaret nu încerca să-și ascundă îngrijorarea.

– Nu vă mai recunosc, domnișoară Lanier. Nu mai zâmbiți, tresăriți când sună telefonul, sunteți pe punctul să faceți o depresie! De ce nu vă luați un concediu?

Jenna ridică din umeri fără să răspundă. Concediu? La ce bun? Departe de Neil, se simțea mai calmă, mai odihnită, chiar dacă soarele i se părea șters și aerul mai puțin plăcut. Să plece din Chicago nu-i va atenua cu nimic melancolia.

Numai timpul va fi un remediu. Zilele care i se păruseră atât de scurte atunci când le împărțise cu poetul, nu se mai sfârșeau, lente și monotone. Trecură două săptămâni, apoi trei, apoi patru, fără cel mai mic semn de la Neil.

Nu mai cunoștea emoțiile, nici nevoile pe care i le stârnise el, totul redevenise calm și rutinier.

Într-o după-amiază, totuși, primi acasă un colet. Jenna nu-i aruncă decât o privire, apoi îl puse pe masă fără să-l deschidă. Cine, dacă nu Neil, putea să-i trimită un pachet? Se întorsese oare deja în țara lui?

Cu încăpățânare, tânăra femeie își puse mănușile de cauciuc și începu să curețe leagănul de nuc pe care-l cumpărase de la un anticar ca să-l ofere Juliei. Dar, în mai puțin de zece minute, curiozitatea se dovedi mai puternică decât mândria.

Jenna duse cutia de carton în bucătărie. „Cadou fragil" scrisese o mână necunoscută pe hârtia ambalajului. Un cadou de adio?

Dacă cele două pahare n-ar fi fost atât de frumoase, le-ar fi spart, dar când le văzu scânteind cu mii de focuri în lumină, Jenna suspină.

Nici un cuvânt. Nici un telefon. Era singură, doar la câțiva kilometri de un bărbat care-i spusese și-i repetase

cât de mult ținea la ea, ca la steaua de nădejde care-i lumina drumul. Cum putuse să fie atât de nebună ca să-l creadă?

Jenna aranjă cu tristețe splendidele pahare în vitrină. Va putea să le acopere praful, nu se va mai atinge de ele. Nu le va scoate de acolo decât pentru un singur om: Neil. Nimeni altcineva nu-și va pune buzele pe marginea lor fragilă, nimeni altcineva nu-i va murmura cuvintele seducătoare pe care el le rostise pentru ea.

Neil îi trimitea un mesaj pe care ea putea să-l distrugă sau să-l păstreze. El o cunoștea mai bine, mai profund și mai intim decât oricine. Înțelegea simbolul acestor două pahare, goale dar așteptând să fie umplute. Erau despărțiți, dar nu singuri. Unde se găsea el, gândul Jennei îl urma și, în curând, se vor reîntâlni.

Soneria telefonului se auzi, făcând să-i bată inima mai repede.

– Trebuie să trec să te văd. Pe curând!

Sora ei închise repede, fără să-i lase timp să protesteze. La drept vorbind, apelul acesta n-o surprindea deloc. Julia și Frank se certau fără încetare în legătură cu numele viitorului lor copil. Jenna le sugerase compromis după compromis, până acum fără cel mai mic succes.

Telefonul sună din nou. Iarăși Julia? Poate că era mai bine să nu răspundă, se agândi ea. Sora ei nu va înțelege niciodată repulsia ei de a servi încă o dată drept arbitru. Când telefonul începu să sune a zecea oară, ridică totuși receptorul.

– Sosesc!

Jenna încremeni. Îl va revedea, voia să-l revadă, să-l strângă în brațele ei. Și să-i spună adio.

Tulburată profund, tânăra femeie își regăsi cu greu uzul vorbirii.

– Unde ești? întrebă ea în cele din urmă. La Dublin? Belfast? Galway?

– Într-o cabină telefonică, cu cadouri și vești bune! Voi fi la tine într-o jumătate de oră.

Așadar, își petrecuse toată luna la Chicago, fără să-și dea măcar o dată osteneala s-o sune? Jenna își mușcă buzele.

Săptămânile acestea de singurătate îi domoliseră mânia și durerea. Nu mai rămăsese decât tristețea la amintirea a ceea ce fusese și nu mai era.

Dacă-l va întâlni pe Neil pentru o ultimă oară, va putea să se elibereze de această tristețe și să pună punct.

– Ceea ce a putut aștepta o lună, nu poate fi atât de urgent, Neil. Să spunem ora șapte?

Era un risc să-l revadă, bineînțeles, dar era ultimul pe care și-l lua. De altfel, hotărârea ei de a vorbi cu Neil și de a limpezi situația era o probă de maturitate. Era preferabil să se despartă în termeni buni. După aceea, nimic nu va mai veni să tulbure existența liniștită și retrasă pe care alesese s-o ducă.

Totuși, nu-i va fi prea cumplită amintirea auzind vocea celui căruia îi aparținea cu trup și suflet pentru totdeauna? Mulți bărbați puteau să-i facă viața un infern, unul singur îi oferea paradisul.

În timp ce se îmbrăca, Jenna se gândi la prima cină la care o invitase Neil. Februarie i se părea departe, atât de departe... În seara aceasta, îi va deschide ușa pentru ultima oară.

Tânăra femeie se apropie de oglindă. Fusta plisată dintr-un material ecosez și corsajul bluzei de mătase albă îi stăteau de minune. Își aplică atentă o umbră de rimel pe genele blonde. Produsul acesta, din fericire, rezista la apă. Cu atât mai rău dacă veștile bune ale lui Neil o vor face să plângă!

Nu! N-o să plângă, nu va face o scenă, ca Julia. Desigur, o va anunța unde o să predea anul viitor. Un nou oraș, o nouă iubire? Jenna întoarse hotărâtă spatele oglinzii. Durerea pe care i-o provoca gândul acesta se citea prea limpede pe fața ei.

De ce se plângea? Nu fusese oare conștientă încă de la început că legătura lor nu va fi decât trecătoare?

Soneria de la ușă o făcu să tresară. Șase și jumătate? Nu putea fi decât Julia, venind să caute compasiune și îmbărbătare. Îi scăpă o exclamație de surpriză:

– Neil!

– Nu mai puteam aștepta un minut în plus! Am sărit într-un taxi.

Își aruncă geanta diplomat pe masă, după care o ridică pe Jenna în brațe și o învârti râzând. În cele din urmă, o repuse pe picioarele ei și o privi cu un aer admirativ.

– Ei bine! Ce eleganță, draga mea. Totuși, n-o să ieșim în seara asta, nu-i așa?

Îi descheie gulerul bluzei și-și puse buzele pe triunghiul de piele albă și catifelată.

– Neil! Te rog... protestă Jenna dându-se înapoi.

Puțin slăbit, cu părul ciufulit, îmbrăcat cu cei mai vechi blugi ai lui și cu o haină prea largă, nu i se păruse niciodată mai frumos. Totuși, nu se bărbierise de mult timp.

Tânăra femeie nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

– Ce oroare!

Neil zâmbi și-și frecă vesel bărbia acoperită de țepi.

– Nu mai aveam nici un motiv să mă rad după plecarea ta, draga mea. Mi-ai lipsit teribil. Te simțeam întotdeauna lângă mine, tandră și atentă, dar nu era decât în vis, o iluzie.

Jenna făcu un pas înapoi. Nu va ceda, îi va rezista farmecului, tentației de a se arunca în brațele lui.

– Știai foarte bine unde să mă găsești. Eu nu pot spune același lucru despre tine, replică ea cu amărăciune.

– Este o zi a bucuriei, Jenna. Am adus șampanie ca să sărbătorim împreună. Te rog, nu mă privi cu ochii aceștia mari și triști. Știi că nu pot suporta să te văd plângând.

– Nu plâng!

Cu toate acestea, lacrimile îi ardeau pleoapele și avea un nod în gât care o împiedica să respire. Cum îndrăznea să-i ceară să se bucure de plecarea lui?

– Nu mai înțeleg nimic, Neil, mărturisi ea scuturând din cap. Am trecut împreună prin trei luni dificile. Ai ieșit din ele liber ca păsările cerului și primul gest a fost să scapi de mine. Dintr-o dată, hotărăști că a venit momentul să te bucuri. Mai bine mai târziu decât niciodată, presupun.

– Cauți ceartă?

Poetul o prinse de braț și o obligă să-i facă față.

– Poate! replică ea fără să se lase impresionată. Mânia mă va ajuta să trec peste încercarea de rămas-bun.

Jenna se desprinse cu o mișcare bruscă și scoase paharele de cristal din vitrina unde le aranjase.

– Sunt splendide, Neil, mulțumesc. Acum, să bem pentru veștile tale bune, pentru trecut, și să terminăm.

– Nu prevăzusem să plec atât de repede, replică poetul cu o voce calmă și sigură. Credeam că seara va fi lungă, foarte lungă.

Făcu să sară dopul sticlei și turnă șampanie în pahare.

– Pentru cina noastră! zise el ridicându-și paharul. Sau trecem direct la desert?

Jenna se încruntă.

– N-am pregătit nimic.

– Nu-i nimic. Mie de tine mi-e foame.

O licărire cunoscută dansa în ochii lui cenușii.

– Cum îndrăznești să mă privești în felul acesta?! exclamă ea furioasă. Poate că farmecul tău a făcut minuni asupra juraților, dar cu mine îți pierzi timpul. Am impresia că ai supraviețuit fără prea mare dificultate acestor săptămâni de singurătate.

– Supraviețuit, cum spui, nu trăit.

Neil se îndepărtă brusc și luă geanta diplomat.

– Ține, draga mea, deschide-o. Vezi singură ce-i acolo.

Jenna se așeză pe canapea și se supuse. În geantă se găsea un teanc de hârtii minuțios dactilografiate și numerotate, un nou volum al poetului, scris în pofida tuturor piedicilor.

– Oh! L-ai terminat, murmură ea, neîncrezătoare. Ai reușit!

Lacrimi de admirație îi începețoșau privirea.

– Bineînțeles! Evenimentul trebuie sărbătorit!

– Nu, nu plânge, o imploră Neil. Trebuia să-l predau editorului înainte de sfârșitul anului. L-am scris pentru tine, dar știam că dacă rămâneai lângă mine, aș fi fost prea distrat ca să câștig această cursă contracronometru.

Tulburată, Jenna citi titlul volumului: *Fiica lui Lir,* în timp ce câteva lacrimi trădătoare se striveau de hârtie. Tânăra femeie întoarse repede pagina ca să ascundă dovezile prea evidente ale emoției sale.

Cum titlurile înscrise în cuprins trezeau toate un ecou în memoria ei, Jenna răsfoi curioasă volumul. Poemele nu erau numai pentru ea, ci și despre ea. Cum reușise oare Neil să exprime cu ajutorul unor cuvinte atât de îndrăznețe, atât de minunate, profunzimea sentimentelor care-i uneau?

– Nu este stilul meu obișnuit, nu-i așa? comentă poetul privind-o cu dragoste nesfârșită. Nu mai sunt pe de-a-ntregul eu însumi după ce te-am întâlnit. Am muncit luni de zile fără să reușesc să scriu un singur poem ca să nu se refere la noi, într-un fel sau altul.

– Cele pe care le-am citit sunt splendide, Neil, bâigui ea.

El se aplecă să depună un sărut pe adorabilul ei nas ușor ridicat.

– Va trebui să mă urmărești în justiție dacă vrei să împiedici publicarea lor! continuă el zâmbind.

Jenna se înroși violent la ideea că mii de oameni vor citi aceste poeme, apoi începu să râdă scuturând din cap.

– Glumești! Cine ar putea bănui că eu sunt inspiratoarea lor?

– Toată lumea o va afla, replică Neil cu autoritate.

El puse manuscrisul pe canapea și o trase pe tânăra femeie în brațele lui.

– Mi-a fost teamă de ce vei face la ideea de a atrage puțin curiozitatea lumii.

– Nimeni nu mă va bănui dacă nu vei spune nimic. Te rog să păstrezi secretul. Vei fi plecat de mult când va apărea cartea. Nu vreau să fiu celebră.

– Încă n-ai înțeles, draga mea.

El șterse cu o mângâiere cuta de îngrijorare care brăzda fruntea tinerei femei.

– Te iubesc.

În pofida farmecului acestei declarații, Jenna nu îndrăznea să se amăgească singură. Poate că inspirase cele mai frumoase pagini ale operei lui, dar poetul nu va renunța niciodată la viața lui rătăcitoare.

– Și eu te iubesc, murmură ea plecându-și capul.

– Și ai nevoie de mine, continuă el.

– Nu. Nici de tine, nici de altcineva.

– Ba da, replică Neil cu încăpățânare. Dragostea face minuni, scumpa mea. Ea dă putere lebedei să-și ia zborul. Nu-ți cer decât un sărut, Jenna, un sărut și un cămin.

El aruncă o privire înduioșată micului leagăn pus într-un colț al încăperii.

– Și câțiva Riordan în plus, înainte de a fi prea bătrân ca să mă joc cu ei.

– Uiți că eu nu-mi asum niciodată riscuri.

– Nici o femeie nu și-ar fi luat atâtea riscuri cum ai făcut-o tu, replică Neil cu o voce marcată de emoție. Mi-ai acordat încrederea ta. Ai rămas alături de mine, fidelă și curajoasă, m-ai susținut în încercarea prin care am trecut. Ia-ți unul în plus și spune că ai nevoie de mine. Voi rămâne.

Jenna închise ochii.

– Pentru cât timp? O seară? Câteva săptămâni?

– Atâta timp cât o să vrei.

– Nu glumi, murmură ea cu tristețe. Nu cred că este o idee bună, Neil. Libertatea îți este indispensabilă și eu cred că nu m-aș putea adapta niciodată decât la obișnuințele mele. N-am să renunț la carieră ca să te urmez la întâmplare pe drumuri. Nu voi părăsi locurile copilăriei pentru a pleca să descopăr pământuri necunoscute. Ar fi o greșeală, o gravă greșeală. Vom sfârși prin a ne despărți.

– Nu-mi va fi greu să te regăsesc. Oricum, căsătoria ne va uni definitiv.

Jenna încremeni, incapabilă să-și creadă urechilor.

– Căsătoria? protestă ea fără vigoare. Eu aici, și tu plecat Dumnezeu știe unde?

– Rectorul universității mi-a cerut să rămân. Am aceptat. Chicago merită mai mult ca alt oraș!

– Căsătoriți?

O întreagă viață să țină piept acestui bărbat capricios și original, să trăiască în încăperi împărțite cu sfori, să vadă tot felul de indivizi mâncând la masa lor, să-l asculte pe Neil luptându-se cu muza lui?

– M-ai înnebunit, murmură ea sprijinindu-se de el.

Părea atât de minunat de puternic încât nu mai voia să se îndepărteze de el.

– Și tu m-ai făcut să devin chibzuit... în fine, aproape, replică el cu fermitate. În curând, nu voi mai avea casă. Profesorul care mi-a închiriat-o pe a lui se întoarce în ianuarie. Vom putea căuta alta la întoarcerea noastră de la Dublin.

– Iată că o iei de la capăt! Visezi, Neil! Eu n-am pașaport! Și n-am intenția nici să merg în Irlanda, nici să mă căsătoresc! Ce să faci cu o casă? N-ai vrut niciodată să ai una! Și nici mașină sau o adresă permanentă...

– Este adevărat, nu doresc o casă. Vreau un cămin, Jenna, cel pe care l-am găsit în brațele tale. Căsătorește-te cu mine, iubirea mea.

Jenna își ridică ochii, surprinsă de înflăcărarea lui. Un foc curat strălucea în privirea lui Neil.

– Prezența mea te împiedică să lucrezi.

– N-aș fi putut să scriu *Fiica lui Lir* fără tine. O capodoperă!

– Nu te dă modestia afară din casă!

– Douăzeci și unu decembrie, șopti Neil cu ardoare. Ziua cea mai scurtă și noaptea cea mai lungă a anului... Ce dată mai bună pentru căsătorie?

– Nu știu. Un asemenea angajament nu se ia atât de ușor!

– Ai avut un an ca să reflectezi, iubirea mea.

Vocea lui devenise mai gravă. Se ridică și o conduse î dormitor.

Jenna ar fi putut ridica o mie de obiecții, în afară de una: îl iubea, fără rezerve și pentru totdeauna.

Ochii lui Neil străluceau de pasiune, o pasiune matură și senină care-i lumina fața.

– Douăzeci și unu decembrie și ziua de Crăciun, reluă el sorbind-o din ochi. Două căsătorii pentru una singură!

Jenna îl privi, surprinsă.

– Ne vom căsători de două ori, bineînțeles, îi explică Neil. Mai întâi aici, în fața familiei tale, apoi la Dublin, pentru frații și surorile mele.

– Evident! De ce să facem ca toată lumea?! exclamă Jenna râzând.

– Da, de ce?

Neil o ridică în brațe și o duse până la pat.

– De atâtea zile visez corpul tău minunat, pielea ta albă și catifelată... Vrei?

– Să-ți petreci noaptea cu mine? Da.

– Să te căsătorești cu mine! o corectă poetul întinzându-se lângă ea.

Gurile lor se întâlniră într-un sărut lung. Cu mâini experte, Neil o eliberă de haine înainte de a le scoate pe ale lui.

– Haide, spune-o!

– Trebuie să fiu nebună... Da. Da, pentru amândouă căsătoriile.

– Și nimeni nu va mai ignora cine este fiica lui Lir, doamnă Riordan!

Un suspin adânc scăpă de pe buzele Jennei.

– Nu, nimeni...

Brusc, cuvintele deveneau de prisos. Trupurile lor, strânse unul într-altul, vorbeau pentru ei limbajul universal al dragostei. Toate săptămânile de despărțire le ațâțaseră pasiunea. Jenna cuprinse cu brațele umerii bărbatului atât de frumos, atât de iubitor, cu care acceptase să se unească pe viață. Zburară împreună spre universul secret și miraculos al pasiunilor împărtășite...

– Promite-mi că nu vom mai trăi niciodată un an ca acesta, murmură Jenna.

Neil o strânse la piept.

– Unii vor fi mai buni, draga mea, dar alții vor fi...

Cu un sărut, Jenna îl făcu să tacă.

La bine și la rău... Se angaja astăzi în cea mai mare aventură și era pregătită să accepte toate riscurile. Ridicată deasupra valurilor de geniul poetului, menținută pe traiectoria ei de chibzuința Jennei, semeața navă a iubirii lor va învinge furtunile vieții.

Sfârșit